

တက္ကသိုလ်

ကျောင်းအောင်

အောင်ဆန်းသား၊ အောင်ကို
တောင်တင်ခြင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၉၀၈၀၆၀၉
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၈၈၀၀၇၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
မိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တက္ကသိုလ်

နေ့လင်းအောင်

ဧကရာဇ်သားတော်ကျိကယ်တင်ခြင်း

(ပထမပိုင်း)

အခန်း (၁)

မျက်ရည်

နေရာသီ ...

ပူပြင်းသောရာသီ ...

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်တိုက်လုံးဝမရှိ ...

ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းသော နေလုံးကြီးသည် ကောင်းကင်
၏အလယ်ဗဟိုတွင် ရောက်ရှိနေ၏။

အရိုးပြိုင်းပြိုင်းဖြစ်နေသော စင်အိုများ၊ အက်ကွဲနေသော
မြေကြီးများ၊ အတုံးလိုက်ထွက်နေသော မြေကြီးတုံးများ၊ ခန်းခြောက်
နေသော ရေကန်များ၊ ပြန့်ကျဲနေသော ကြွေရွက်များသည် နေရာသီ
၏ပြယုဂ်ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ချက် တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသော ဥဩသံများကို

၉ စာကူချုပ်လေးအောင်

ကြားမိသောသူများအဖို့ ဆွေးမြည့်သောစိတ်များ နက်ရှိုင်းစွာ ခံစားလာစေပါသည်။

ခြံဝင်း ...

အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းတစ်ဝင်းဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ အိမ်ခန်းများသည် ပြည့်ကျပ်စွာ ရှိသည်။

ထိုအိမ်ခန်းများသည် ရိုးရိုးအဆောက်အအုံများ မဟုတ်ပါ။

အလွန်တန်ဖိုးရှိသော အဆောက်အအုံများ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ...

အခုအခါမှာ ထိုအိမ်ခန်းများနှင့် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ လူသူ

နေထိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။

အစစအရာရာ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့ရှိရမည်

ဖြစ်ပါသည်။

ကြီးမားသော အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ကြီးမားသော တံခါး

ပေါင်ပေါ်တွင် ကြီးမားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိနေ၏။

သို့သော် ...

ထိုဆိုင်းဘုတ်သည် အောက်သို့ ကျလှနီးနီး တွဲလောင်းကျ

နေသည်ကို တွေ့ရှိရမည် ဖြစ်သည်။

ဟောင်းနွမ်းသော ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် ရွှေရောင်များကွာ

...သော ဆိုင်းဘုတ်များကို ဖတ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ...

“ကျွမ်းကျားစံအိမ်”

ဟု တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကြီးမားသောတံခါးမှ တံခါးတစ်ချပ်မှာ ပြိုလဲနေ၏။

ထိုတံခါးပေါက်မှ ရပ်၍ကြည့်မည်ဆိုလျှင် အဆောက်အအုံ

အိမ်ခေါင်မိုးများမှာလည်း ပေါက်ပြဲနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမှာလည်း ဖရိုဖရဲလဲကျနေ၏။

အဆောက်အအုံ၏ရှေ့တွင် ထူထပ်သောကျောက်ပြားများ

ဖြင့် ခင်းထားသည်။

ကျူရွက်များသည် ထိုကျောက်ပြားများကို ထူထပ်စွာ ဖုံး

အုပ်ထားလေသည်။

အလွန်ခိုင်မာသော ခြံဝင်းတံခါးများ ပြိုလဲနေ၏။

ထို ‘ကျွမ်းကျားစံအိမ်’ သည် မည်သို့ပင် ပြိုလဲပျက်စီးနေ

သော်လည်း တစ်ချိန်တုန်းက အလွန်ခန့်ညားထည်ဝါခြင်းကို ဖုံးကွယ်

နိုင်စွမ်းမရှိပါ။

ငါဟာ အရင်တုန်းက ဘယ်လောက်ခန့်ထည်ခဲ့သလဲဟု

ပြောနေသယောင်ပင်။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်မှ လူများသည် မည်သည့်နေရာသို့

၈ ㊟ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်သည် မည်ကဲ့သို့ အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပါသနည်း။

ဤပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို ကြည့်မိသည့်လူများမှာ ထိုမေးခွန်းများ အလိုလိုဖြစ်ပေါ်ခံစားလာတတ်သည်။

သို့သော် ...

ထိုအဖြေကို မည်သူကမျှ ဖြေနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

ဤကျွမ်းကျားစံအိမ်တည်ရှိသောနေရာသည် 'ထိုက်ရေစန်းတောင်' နှင့် လီပေါင်းငါးဆယ်ကွာသောနေရာ၌ ရှိနေ၏။

ထိုစံအိမ်၏ပတ်ဝန်းကျင်လီပေါင်း တစ်ရာနီးပါးခန့်အတွင်းမှာ အိမ်ခြေလုံးဝမရှိပါ။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ...

ကျွမ်းကျားစံအိမ်သည် သီးသီးခြားခြား တည်ဆောက်ပို့ထောင်းထားသော စံအိမ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ထိုစံအိမ်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ချိန်တုန်းကဆိုလျှင် အလွန်စည်ကားခန့်ညားထည်ဝါစွာရှိသော စံအိမ်တစ်ခုဖြစ်ရမည်ဟု အလိုလိုထင်မှတ်လာမည် ဖြစ်သည်။

ကေတုင်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ပ) ㊟ ၉

သို့သော် ...

ထိုစံအိမ်သည် အဘယ်ကြောင့် လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိပါသနည်း။

အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ယိုယွင်းပျက်စီးခဲ့ရပါသနည်း။

ဤပဟေဠိဆန်လှသော ကျွမ်းကျားစံအိမ်သည် သိုင်းလောကမှာလည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားနေကြသော ပဟေဠိတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့သွားရာ မကျဉ်းမကျယ်သော လမ်းကလေးမှာ ရှည်လျားလှသော မြက်ပင်၊ ကိုင်းပင်၊ ဆူးပင်များ ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

ဤလမ်းကလေးသည် နှစ်ပေါင်းကြာစွာ လူသွားလူလာ မရှိသည်မှာ မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် သိသာနိုင်ပေသည်။

ထိုရှုမကောင်း မြင်မကောင်းသောစံအိမ်သို့ မည်သူကမှ သွားကြမည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ထိုစံအိမ်သို့ပေါက်ရောက်သော လမ်းတစ်ခုလုံး နှာလည်း မရှိတော့ပါ။

ဆူး၊ ချုံ၊ ခယောင်းနှင့်မြက်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေပါတော့သည်။

၉ ဓာဏ္ဍသိုလ်နေလင်းအောင်

နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ လူသူမရောက်သော၊ လမ်းမရှိသော
ထိုလမ်းကလေးပေါ်တွင် မကြုံစဖူး လူတစ်ယောက်က လျှောက်လာ
နေပေ၏။

ဓားရောင်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်သွားတိုင်း လမ်းကလေးပေါ်၌
ဖုံးလွှမ်းထားသော မြက်ပင်၊ ကိုင်းပင်၊ ဆူးပင်တို့သည် အစိတ်စိတ်
အပိုင်းပိုင်း လွင့်စဉ်သွားကာ လမ်းရှင်းသွားသည်။

ထိုလမ်းကလေးသည် တစ်လီခန့်မျှသာ ရှည်သည်။
ထိုလူ၏ကျွမ်းကျင်သော ဓားရည်ကြောင့် တိုတောင်းသော
အချိန်တွင် မူလလမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။

ထိုလူက ပြုလဲနေသော ခြံဝင်းတံခါးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်
သည်။

လက်အသာအယာလှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ဓားသည် သူ၏
ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုလူသည် ခြံဝင်းထဲသို့ မဝင်သေးပါ။
ခြံဝင်းအဝတွင် ရပ်နေ၏။

ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းသော နေရောင်ခြည်သည် သူ၏
တစ်ကိုယ်လုံးကို မီးဖိုတစ်ခုဖုံးအုပ်ထားသည့်အလား အပူရှိန်များ

သည် အလွန်အလွန် ပြင်းထန်နေသည်။
သို့တိုင်အောင် ထိုလူသည် အသိကင်းမဲ့သော သစ်သားရုပ်
တစ်ခုပမာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

အပူကို လုံးဝမသိသည့်အလား။
ချွေးများသည် ရေချိုးနေသည့်အလား တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှံ့နေ
၏။

အကယ်၍ ...
သတိပြုကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ထိုလူ၏ချွေးများ စိုရွှံ့နေ
သော မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှ မျက်ရည်စက်များသည် သူ၏ ဝိုင်းစက်
ပြုံးကျယ်သောမျက်ဝန်းအစုံမှ စီးကျနေသည်ကို မြင်တွေ့ရမည်
ဖြစ်ပါသည်။

ဘခန်း (၂)

ရသေ့တစ်ပါး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

နေလုံးကြီး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းနေသည်။
 တစ်ချက် တစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသော လေပွေမှာလည်း
 ပူပြင်းလှသည်။
 ထိုလူသည် မူလအတိုင်း ရပ်မြဲရပ်နေ၏။
 ရွှေလျားခြင်းမရှိပါ။
 အမြစ်တွယ်နေသည့်အလားပေ။
 သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ချွေးများ၊ ဖုန်များ ငြိကပ်နေ
 သည်။
 သို့တိုင်အောင် ထိုလူ၏ရုပ်သွင်မှာ ယောက်ျားပီသသော
 လူငယ်ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားနေ၏။

ဤလူငယ်သည် မည်သူ ဖြစ်ပါသနည်း။
 ကျွမ်းကျားစံအိမ်နှင့် မည်ကဲ့သို့ ပတ်သက်နေပါသနည်း။
 တစ်ချိန်လုံးရပ်၍ မျက်လွှာချထားသော လူငယ်သည် မျက်
 သွားကို ရုတ်တရက်ပင့်လိုက်သည်။
 သူ၏နားနှစ်ဖက်မှာလည်း အသံများကို စူးစိုက်စွာ နားစိုက်
 သေး၏။
 ရုတ်တရက် သူက လှုပ်ရှားလိုက်သည်။
 အလွန်လျှင်မြန်သော လှုပ်ရှားခြင်းဖြစ်ပေသည်။
 သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်ပမာ အပေါ်သို့
 တက်သွားသည်။
 လေထဲ၌ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် အနီးရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိ
 သွားသည်။
 ထိုသစ်ပင်မှာ အရွက်များ ကျိုးတိုးကျဲကျဲမျှသာ ရှိနေသည်
 ဖြစ်သော်လည်း လူငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုမူ ကောင်းစွာဖုံးတွယ်ထား
 ဖြစ်သည်။
 လူငယ်သည် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ထိုသစ်ပင်ပေါ်၌ထိုင်လျက်
 သူ၏စူးရှသောမျက်လုံးအစုံသည် လမ်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိ

နေ၏။

လူတစ်ယောက် ...

အမှန်စင်စစ် ထိုလူသည် ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။

အသက်အားဖြင့် ခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိသည်။

သူသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့ ဖောက်ထားသော လမ်းကလေးမှ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

လူငယ်သည် ဆူးချိုများကို ရှင်းထားသောလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းမျှသာ လျှောက်လိုက်ရသည်။

ဆက်မလျှောက်ဘဲ ရပ်တန့်သွား၏။

အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေသော မြက်ပင်များ၊ ဆူးပင်များကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်သည်။

“ငါ့ထက်ဦးအောင် ဘယ်သူက ရောက်နေပါလိမ့်”

သူက တီးတိုးရေရွတ်ရင်း သစ်ကိုင်းစတစ်စကို ကောက်

ယူ၍ သေချာကြည့်ရှုလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး လေးလေးနက်နက် ဖြစ်လာသည်။

“ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိတဲ့ ဓားသမားရဲ့ လက်ချက်ပါလား”

သူက ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီလူက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ”

သူသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး လမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

နေခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်နေ၏။

လေပွေများ တစ်ချက်တစ်ချက် အပူရှိန် ပိုများလာစေရန် တိုက်ခတ်နေ၏။

ရသေ့ကြီးသည် ပြိုလဲနေသော ခြံဝင်းရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အဆောက်အအုံရှိရာသို့ လှမ်း၍ အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

“လူတစ်ယောက်မှ မရှိပါလား”

သူက ရေရွတ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ထက်ဦးအောင်ရောက်လာတဲ့ ဓားသမားလည်း မတွေ့ပါလား”

သူ့ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းထုတ်ရင်း ပြိုလဲနေသော ခြံတံခါးကို ဝေ့ရှု၍ အဆောက်အအုံရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားသည်။

သူသည် အဆောက်အအုံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပင်ပေါ်၌ ပုန်းနေသောလူငယ်သည် ထိုအဆောက်အအုံ၏

၁၆ **စာကူသီလ်ဒေလင်းအောင်**

ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုလူငယ်သည် ဓားပညာအဆင့် မြင့်ရုံမက ကိုယ်ဖော့ ပညာလည်း စံချိန်မီ၏။

သူသည် ခေါင်းမိုးပေါ်၌ ဝပ်ချ၍ အတွင်းဘက်သို့ ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။

ထိုအဆောက်အအုံ၏ အတွင်းဆောင်ဘက်တွင် ခေါင်း တစ်လုံး ရှိနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်လေသည်။

ဝင်ရောက်လာသော ရသေ့ကြီးသည် ခေါင်းရှေ့တွင် ခြေစုံ ရပ်လိုက်၏။

ရသေ့ကြီးသည် လက်အုပ်ချီ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုး ပြော ဆိုနေသည်။

လူငယ်က နားစွင့်သော်လည်း ပီပီပြင်ပြင် ကြားနိုင်စွမ်း မရှိပါ။

သူက ရသေ့ကြီးအား မျက်တောင်မခတ် အကဲခတ် စောင့် ကြည့်နေသည်။

တစ်ခဏကြာသောအခါ ရသေ့ကြီးသည် ခေါင်း၏အဖုံး ပေါ်သို့ လက်ဝါးသုံးချက်အသာအယာ ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒကာကြီး အသင်နဲ့ကျုပ်နဲ့ ရှိရှိသမျှရန်ကြွေး အခု

ကေရင်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ပ) **၁၇**

ချိန်ကစပြီး ပြေပျောက်သွားပါပြီ၊ မိတ်ဆွေကြီး ထာဝရငြိမ်းချမ်းပါ လို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

ရသေ့ကြီးက ဤသို့ ဂါရဝပြုဆိုပြီးနောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ခြေထမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လူငယ်သည် ရသေ့ကြီးထွက်ခွာသွားပြီးသည်နှင့် အောက် ခြေခံဆင်းလိုက်လေ၏။

သူသည် ခေါင်းရှေ့တွင် ရိုရိုသေသေလက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးကန် သွားလိုက်သည်။

ထို့နောက် အနီးရှိ ပေါက်ချွန်းတစ်လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အဖုံးကို ကလန့်လိုက်သည်။

ခေါင်းအဖုံးကို ဖွင့်ချလိုက်သည်နှင့် လူငယ်သည် ခေါင်းထဲ ခြေထမ်းရင်း မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

ခေါင်းထဲတွင် အလောင်းမရှိပါ။ အလောင်းအား အုတ်ခဲများစီ၍ထည့်ထားသည်။

သို့သော် ... ထိပ်ပိုင်း၌ရှိသော အုတ်များသည် အပိုင်းပိုင်းကျိုးနေ

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

၉ စာကူချီလ်နုလင်းဒေကင်

“အဝေးရောက် လက်ဝါးပါလား”

လူငယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား လိုက်လေသည်။

ထိုရသေ့ကြီးအပေါ် သူက အလွန်စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ထိုရသေ့ကြီးသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ပါသနည်း။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်နှင့် မည်ကဲ့သို့ ရန်ငြိုးရှိခဲ့ပါသနည်း။

ရသေ့ကြီး၏လုပ်ရပ်မှာ ထိုအလောင်းအပေါ် အလွန် နက်ရှိုင်းသော ရန်ငြိုးရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

သူက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေရင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်း ထောင်လိုက်သည်။

သူက အသံကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအသံသည် မြေသံများ မဟုတ်ပါ။

မြင်းခွာသံများ ဖြစ်နေ၏။

သူက အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

ခေါင်းအဖုံးကို ပြန်လည်ဖုံးထားပြီးလျှင် အပြင်သို့ထွက်ရန် အချိန်မရတော့ဘဲ ထုတ်တန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေတော့သည်။

မြင်းခွာသံသည် ခြံဝင်းထဲသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် အစိမ်းရောင်အင်္ကျီ၊ အစိမ်းရောင်

အောင်းတီ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် နောက် ဆက်ဆောင်သို့ လှမ်းဝင်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်

ရွယ်သေးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အစိမ်းရောင်ဇာပဝါဖြင့် ဖုံးကွယ်

သည်။

သူမ၏ပင်ကိုယ်မျက်နှာကို ရုတ်ခြည်း မသိနိုင်အောင် ဖုံး

ကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေး၏မျက်နှာကို မမြင်တွေ့နိုင်သော်လည်း

သူမ၏ကိုယ်နေဟန်ထားကို လူငယ်က မြင်တွေ့ရင်းနိုးခဲ့ဖူးသည်ဟု အလိုလိုခံစားလာမိသည်။

“နှင်းဆီများ ဖြစ်နေမလား”

လူငယ်က ရင်ခုန်ရင်း မေးခွန်းကျိတ်၍ ထုတ်မိသည်။

မိန်းကလေးကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်

မိန်းကလေးက ခေါင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထို့နောက် ညူးထောက်၍ ရိုရိုသေသေ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်

သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းငုံ့၍ ဝမ်းနည်းနေပုံရသည်။

“နှင်းဆီ”

လူငယ်ရှင်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်နေသော အသံမျှသာ ဖြစ်သည်။

သူက အောက်သို့ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မိန်းကလေး၏ကျော

ပေါ်တွင် ပါရှိလာသော ဓားတစ်လက်ကို မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ အောက်သို့မဆင်းတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

“နှင်းဆီ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ နှင်းဆီက သိုင်းပညာမှ မတတ်ဘဲ၊ သူက ဓားလွတ်တောင် ဆောင်ထားတာပဲ”

လူငယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဖြေပေးလိုက်သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် မိန်းကလေးက ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

မြင်းခွာသံ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

မြင်းခွာသံ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ လူငယ်သည် ထုပ်တန်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

သူက ခြံဝင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း မေးခွန်းများစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကလူတွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

“သူ့ရဲ့ ကိုယ်နေဟန်ထားကတော့ နှင်းဆီနဲ့ သိပ်တူတာပဲ”

“နှင်းဆီမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

လူငယ်က တစ်ကိုယ်တည်း ပြောရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချစ်လေသည်။

“ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို ဒီလူတွေ ဒီကနေ့မှ ဘာကြောင့် ဘိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ရှောက်လာကြတာလဲ”

“နောက်ထပ် ဘယ်သူများ လာဦးမှာလဲ”

လူငယ်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်သည်။

“ငါ နားလည်လိုက်ပြီ၊ ဒီရသေ့နဲ့ ဒီမိန်းကလေး ဒီကိုရောက်သောအခါ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ငါ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေတာ သေချာပါတယ်”

သူက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါထင်တဲ့အတိုင်းသာ မှန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ရှေ့လျှောက်ကြည့်အောင်လားမှာတော့ သေချာပါပြီ၊ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ဆိုတဲ့ အစားပုံအတိုင်းပဲပေါ့”

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မာန်မာန်အငွေ့အသက်များ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

၂၂ **ခ** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူက အော်လိုက်သည်။

“မိုးပျံလင်းနို့ကို မင်းတို့ အကဲစမ်းကြည့်ချင်ရင် စမ်းနိုင်တယ်”

သူက ကြိုးဝါးလိုက်ပြီး အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ရယ်သံသည် ဘဝဂ်ညံသွားလေ၏။

အခန်း (၃)

မိုးပျံလင်းနို့နှင့် တိဘက်လာမာ

မိုးပျံလင်းနို့၏ရယ်မောသံသည် ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားသည်။

သူ၏ကိုယ်နေဟန်ထားမှာလည်း တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားသော အနေအထားသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

သူ၏စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံးအစုံသည် အဆောက်အအုံရှိရာသို့ ဦးတည်သောလမ်းကလေးပေါ် ရောက်ရှိသွားသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ...

ရှောင်လင့်ဘုန်းတော်ကြီးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။

ဝတ်ဆင်ထားသောသင်္ကန်းမှာ အနီရောင်ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ် သူမတူအောင် ထွားကျိုင်းသည်။

မျက်ခုံးမွှေး ထူပျစ်သည်။

မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သည်။

နှာခေါင်းမှာ သိမ်းငှက်နှုတ်သီးနှင့် တူလှသည်။

အလွန်ကြီးသော နားရွက်၏တစ်ဖက်တွင် ရွှေရောင်နား
ကွင်းတစ်ခု တပ်ဆင်ထားသည်။

ဆည်းဆာရောင်ခြည်အောက်တွင် ရွှေရောင်များ ဝင်းလက်
တောက်ပနေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ စိပ်ပုတီးလည်ဆွဲမရှိပါ။

လက်တစ်ဖက်မှာမူ သာမန်လင်းကွင်းထက် တစ်ဆကြီး
သော ရွှေရောင်လင်းကွင်းနှစ်ခု ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

မိုးပျံလင်းနို့က မျက်မှောင် ကုတ်သွားလေတော့၏။

ထိုဘုန်းတော်ကြီးသည် တိဘက်က အဆင့်ရှိသော လာမာ
တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်တကား။

ထိုတိဘက်လာမာသည် မည်သည့်အရေးကြီးသောကိစ္စနှင့်
ဝေးလံသော တိဘက်ပြည်နယ်ကနေ ဤနေရာသို့ ရောက်လာ
သနည်း။

ထိုတိဘက်လာမာကလည်း သူ့အား တွေ့မြင်သွားလေ၏။

“ဒကာလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အိမ်သားထဲ”

တစ်ယောက်လား”

မိုးပျံလင်းနို့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လာမာကြီး”

“ဒါဖြင့် ... မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာပါ”

တိဘက်လာမာ၏ထူပျစ်သော မျက်ခုံးမွှေးအစုံသည်
အလယ်သို့ စုရုံးသွားသည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လိမ်ညာ
ပြောတတ်သားပဲ”

မိုးပျံလင်းနို့က ရယ်မောလိုက်သည်။

“လိမ်ညာပြောဖို့ အသက်ကြီးရမှာလား၊ အသက်ငယ်ရမှာ
လား၊ အသက်ကြီးတဲ့လူလည်း လိမ်ညာပြောနိုင်သလို အသက်ငယ်
တဲ့လူလည်း လိမ်ညာပြောနိုင်တာပဲ၊ လိမ်ညာပြောမယ့်လူမှာ ချီပါ
လာပါဘူး”

“မင်းက စကားတော့တတ်သားပဲ”

“တပည့်တော် လိမ်ညာပြောတယ်လို့ လာမာကြီးက ဘာ
ဖြစ်လို့ ပြောနိုင်တာလဲ”

တိဘက်လာမာကြီးက ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်လိုက်လေ၏။

၂၆ ㊟ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထို့နောက် အရယ်ရပ်သည်။

“လူငယ်တွေဟာ အတွေ့အကြုံအရာမှာတော့ လူကြီးတွေ
ကို မမီဘူး။ မင်း ဒီနေရာကိုကြည့်လိုက်စမ်း”

လာမကြီးသည် တမျှော်တခေါ် လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

“ဘယ်မှာများ လူနေအိမ်ခြေရှိလို့လဲ”

သူက မေးလေ၏။

သူကပင် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလောက် တသီးတခြားဖြစ်နေတဲ့နေရာကို မင်းမို့လို့
လမ်းကြိုတယ်လို့ ပြောရက်တယ်။ ဒါ လိမ်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

မိုးပျံလင်းနို့က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တိဘက်လာမာက ...

“မှန်မှန်ပြောစမ်း မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“လာမကြီးကော ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

တိဘက်လာမာက မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ မင်းကိုမေးနေတာ”

“လာမကြီးသိချင်နေသလို တပည့်တော်လည်း လာမ
ကြီး ဒီကို ဘာကြောင့်လာလဲဆိုတာ သိချင်တာပေါ့”

ကဏ္ဍလမ်းတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ပ) ㊟ ၂၇

“စကားမရှည်နဲ့ ငါမေးတာကို ဖြေ”

“တပည့်တော်က လူတစ်မျိုးဗျ”

“ဘယ်လိုလူတစ်မျိုးလဲ”

“သူများမေးတာကို ဖြေရမှာ ပျင်းတဲ့လူတစ်မျိုးပါ။ သူများ
မေးတာကို မဖြေချင်ဘူးလေ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

တိဘက်လာမာက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ်၊ ကျုပ်လည်း လူတစ်မျိုး

ကွ”

“ဘယ်လိုလူတစ်မျိုးလဲ လာမကြီး”

“ကျုပ်မေးတဲ့မေးခွန်းကို အဖြေမပေးတဲ့လူကို ကြည့်မရ
ဘူး”

“ကြည့်မရရင် လာမကြီးက ဘာလုပ်တတ်သလဲ”

တိဘက်လာမာက လက်ထဲမှ လင်းကွင်းကို ထောင်ပြလိုက်
သည်။

“ငါ့ရဲ့လင်းကွင်းကို လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်ရင်တော့

အသက်ချမ်းသာမယ်”

“မရှောင်နိုင်ရင်ကော”

တိဘက်လာမာက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ...

သူ့လက်တစ်ဖက်က လှုပ်ရှားလာလေ၏။

'ဝီ ... ဝီ'

ရွှေရောင်များ ဝင်းလက်သွားသည်။

လင်းကွင်းနှစ်ခုသည် ရဟတ်ပမာ ချာချာလည်၍ တစ်ဝီ

အသံမြည်ဟိန်းကာ မိုးပျံလင်းနှို၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ ပျံသန်းသွားသည်။

မိုးပျံလင်းနှို၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုလင်းကွင်းနှစ်ခု ပျံသန်းပုံကြည့်လိုက်သည်နှင့် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော လက်နက်များဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရလေ၏။

သူက အနည်းငယ်မျှ မပေါ့ဆရာဘဲ လေပေါ်သို့ တိုးတက်သွားသည်။

သူသည် ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ သိုင်းလောကတွင် တတိယနေရာရထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သိုင်းလောကသားများက သူ့ကို 'မိုးပျံ

'လင်းနှို' ဟု အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ...

သူသည် အပေါ်သို့ တိုးတက်သွားသောအခါ လင်းကွင်းနှစ်ခုသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ သူ့နောက်သို့ ဆက်လက်၍ လိုက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိုးပျံလင်းနှိုက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူသည် သူ၏အသက်ကယ် ကိုယ်ဖော့ပညာကို ကမိန်းမတန်း အသုံးပြုလိုက်ရလေ၏။

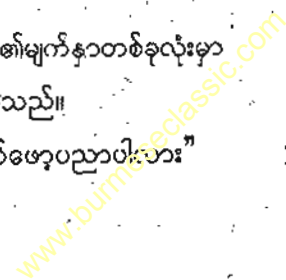
သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့ ထောင်တက်သွားရင်း ထင်းကွင်းနှစ်ခုမှာလည်း သူ့ခြေထောက်နှင့် တစ်ပေခန့်မျှသာ အကွာအထိ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

မိုးပျံလင်းနှို၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် မမြင်မတွေ့ရသော လှေကားထစ်များကို လှမ်းတက်လိုက်သည့်အလား လှေကားသုံးထစ်ခန့်အထိ လှမ်းတက်လိုက်သောအခါ လင်းကွင်းနှစ်ခုမှာ ဆက်လက်မလိုက်တော့ဘဲ ပျံ့ဝဲနေ၏။

မော့ကြည့်နေသော တိဘက်လာမာ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ

အံ့ဩသွားသည့်ဟန်မူရာများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

"တိမ်တိုက်လှေကားသုံးထစ် ကိုယ်ဖော့ပညာပါးလား"

သူက ယင်းသို့လွှတ်ခနဲအသံထွက်ရင်း လက်တစ်ဖက် ထောင်၍ သူ၏ပျံဝဲနေသော လင်းကွင်းကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက် သည်။

ထိုလင်းကွင်းနှစ်ခုသည် အသိဉာဏ်ရှိသောသတ္တဝါများပမာ သူ့ထံသို့ ပြန်လည်ပျံသန်းရောက်ရှိသွားလေ၏။

တိဘက်လာမာက အသာအယာပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက် သည်။

မိုးပျံလင်းနို့အား မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုးပျံလင်းနို့၏ အရိပ်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ပါ။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း ... ပြည်မမှာရှိတဲ့ သိုင်းသမားတွေကို ပေါ့ပေါ့တန် တန် သဘောထားလို့တော့ မရဘူး။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထား လိုက်ရင် ကိုယ့်ပဲ လူ့လောကထဲက ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

အခန်း (၄)

ဓားစကြာ

နေလုံးကြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ ကြွင်းကျန်သော ဆည်းသာရောင်ခြည် မှုလည်း မတွေ့ရတော့ပါ။

လကွေးလေးသည် သစ်ပင်၏ထိပ်ဖျား၌ မေးတင်နေ၏။ တိဘက်လာမာသည် အသင့်ပါလာသော အထူးပြုလုပ် သောသည့် လေတိုက်ခံဖောင်းတိုင်ကို မီးညှို့လိုက်သည်။

ထို့နောက် စံအိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားလေတော့၏။

သူသည် ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော အဆောင်တစ်ခုလုံးကို ကြည့်ပတ်၍ကြည့်ရှုသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းထားရာ နောက်ဘက် ဆောင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

၃၂ ၉ စာပျဉ်းလေးအောင်

ညာလက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းအဖုံးကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

ဖယောင်းတိုင်စီး၏ အလင်း ရောင်အောက်တွင် ခေါင်းထဲ၌ အလောင်း (သို့မဟုတ်) အရိုးစုကို လုံးဝမတွေ့ရဘဲ အက်ကွဲကျိုးပဲ့နေသော အုတ်ခဲများကို တွေ့ရသည်။

သူက အက်ကွဲနေသော အုတ်ခဲတစ်ပိုင်းကို ကောက်ယူ၍ သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

“အဝေးရောက် လက်ဝါး”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဖုန်များ ပေကျဲနေသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဖယောင်းတိုင်ကို ခေါင်းပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီနေရာကို အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား များရောက်ရှိလာတာ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေပြီဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။”

သူက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရောက်လာမယ့်လူတွေ ရှိဦးမှာပါ။ သူတို့

ကရုဏာသားတော်ကိုယ်တင်ခြင်း (၅) ၉၃

ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါစောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

သူက ဖယောင်းတိုင်စီးကို ငြိမ်းလိုက်သည်။

ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို ကျောမှိုလိုက်သည်။

မျက်လုံးမဖွင့်တစ်ဖွင့်ဖြင့် အနားယူ အပန်းဖြေရင်း ထပ်မံ

ရောက်ရှိလာမည့် လူများကို စောင့်မျှော်၍နေလေသည်။

စောင့်ခြင်းကို သူ ပျင်းရိပုံမရပါ။

စောင့်ခြင်းကို တာဝန်တစ်ရပ်ကဲ့သို့ ထမ်းဆောင်တတ်

သည်။

ဤလာမာလိုလူမျိုးလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

မည်မျှအချိန်ကြာသွားမှန်းမသိ။

ခရီးပန်းလာသော တိဘက်လာမာသည် မဟန်နိုင်ဘဲ

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာ တစ်စုံတစ်ခုသောအသံကို ကြားရသဖြင့် ဆတ်ခနဲနိုးလာသည်။

မျက်လုံးများဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ နေရောင်ခြည်နုနုသည် ပေါက်ပြဲနေသော ခေါင်းမိုးမှ အဆောင်ထဲသို့ ထိုးကျနေ၏။

သူက ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

လင်းကွင်းနှစ်ခုကို ခါးမှာပတ်ထားသော ခါးပတ်ထဲသို့ ထိုး

ထားလိုက်သည်။

၁၄ ㊟ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထို့နောက် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် အပြင်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

သူသည် အပြင်သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

ခြံဝင်းအဝတွင် လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံ၍ အကခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မန်ချူးနန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်ဖြစ်ရမည်ဟု သူက ချက်ချင်း နားလည်လိုက်သည်။

အဝတ်အစားက လူသာမန်များနှင့် ကွာခြားလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ကာကွယ်နိုင်ရန်လည်း အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော်ကလည်း သူ့အား အေးစိမ့်သော မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“လာမာကြီး ...ဘယ်ကနေ ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

ဧကရာဇ်သားတော်ကိုယ်စင်ခြင်း (ပ) ㊟ ၁၅

တိဘက်လာမာက ...

“မင်းကကော ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုလာတာလဲ”

“ကျုပ်က မန်းချူးနန်းတွင်း ကိုယ်ရံတော်ပဲ၊ ဘယ်နေရာကို ဆို သွားခွင့်ရှိတယ်၊ လာမာကြီးက ဘယ်နယ်ကလဲ”

“တိဘက်”

ကိုယ်ရံတော်၏ မျက်ခုံးမွှေးအစုံသည် နဖူးပေါ်သို့ ပင့်တက်သွားသည်။

“တိဘက်နယ်ကကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီလောက်ဝေးတဲ့နေရာကနေ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

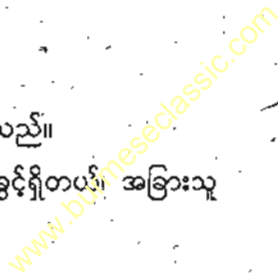
“ကိုယ်ရံတော်က ဒီကို ဘာကြောင့် ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားသလို ကျုပ် ဘာကြောင့်လာတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ရံတော် နေရာမလိုတော့ပါဘူး”

“မှန်ပါတယ် လာမာကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ခြားနားချက်တော့ ရှိပါသေးတယ်”

“ဘယ်လိုခြားနားချက် ရှိလို့လဲ”

ကိုယ်ရံတော်၏အသံအေးစိမ့်သွားသည်။

“ဒီနေရာကို ကျုပ်ကသာ လာပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ အခြားသူ

၃၆ (၉) တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရောက်လာရင်တော့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါသလဲ”

ကိုယ်ရံတော်က စကားတစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်သည်။

“ဒီကနေ့ အသက်ရှင်ပြီး ထွက်မသွားနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ရှိပါတယ်”

တိဘက်လာမာက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ရုတ်တရက် ...

သူ့ရယ်မောသံများကို အခြားအသံတစ်သံက လွှမ်းမိုးသွားသည်။

‘ဝီ ... ဝီ ... ဝီ’

ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အလိုလိုထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

တိဘက်လာမာက အသံထွက်ပေါ်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မကြီးမငယ်အရွယ်ရှိသော သံဘောလုံးတစ်လုံးသည် လေထဲ တစ်ဝီပျံသန်းကာ သူ့ထံသို့ လှမ်းလာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သံဘောလုံးပေါ်၌ အလွန်ထက်မြက်သော ဓားငယ်များ တစ်ဆင်ထားသည်။

သံဘောလုံး လျင်မြန်စွာ လှည့်ပတ်လိုက်သောအခါ တစ်ဆင်ထားသော ဓားငယ်များသည် ရဟတ်ကဲ့သို့ လှည့်ပတ်နေရာ အလွန်အလွန် ထူးဆန်းသော လက်နက်တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။

တိဘက်လာမာသည် အတွေ့အကြုံ အလွန်ရင့်ကျက်သော သာမာတစ်ပါးဖြစ်သည်။

ထိုလက်နက်ကိုမြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေတော့သည်။

ဤထူးဆန်းပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လက်နက်သည် ဓားစကြာဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့လေ၏။

သူသည် ခါးမှာချိတ်ထားသော လင်းကွင်းနှစ်ခုကို ကမန်းကမန်း ထုတ်လိုက်ပြီး ပျံသန်းလာသော ဓားစကြာသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

‘ချွမ်း ... ချွမ်း ... ချွမ်း ... ချွမ်း’

ဓားစကြာနှင့် လင်းကွင်းနှစ်ခုတို့သည် လေထဲ၌ထိတွေ့နေကြလေသည်။

အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ အလွန်လေးလံပြီး ကြီးမား

၃၈ ㊦ စာကူချုပ်လေးလင်းအောင်

သောလင်းကွင်းနှစ်ခုသည် ဓားစကြာနှင့်ထိတွေ့လိုက်သောအခါ ထက်ပိုင်းကွဲပြား အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကြလေသည်။

တိဘက်လာမာ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ် သွားသည်။

သူသည် ချာခနဲလှည့်ကာ နောက်သို့ထွက်ပြေးသွားလေ တော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကိုယ်ရံတော်၏ရယ်မောသံများသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားလေသည်။

တိဘက်လာမာမှာမူ လှည့်၍မကြည့်ဝံ့ဘဲ အစွမ်းကုန် ပြေး ဝှားထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

မိုးစင်စင် လင်းလာလေပြီ။ နေရောင်ခြည်သည် ထိုပျက်စီး ယိုယွင်းသော အဆောက် အအုံထံသို့ ထိုးကျလာသည်။

မန်ချူးကိုယ်ရံတော်သည် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော အဆောက်အအုံများကို တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် ရှာဖွေနေ၏။

သူသည် မည်သည့်အရာကို လိုက်လံရှာဖွေနေသည်ကို မည်သူကမျှ မသိပါ။

မွန်းတည့်ချိန်ရောက်ရှိလာတော့မှ ထိုမန်ချူးကိုယ်ရံတော်

ကေတုလ်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (၂) ㊦ ၃၉

သည် အဆောက်အအုံမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

သူ ဘာကိုရှာသနည်း။

အခန်း (၅)

ပြန်မလာသူ

မန်ချူးကိုယ်ရံတော်သည် ကျွမ်းကျင်စံအိမ်မှ စိတ်ပျက်
လက်ပျက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

သူသည် ခြံဝင်းအဝသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ခြေလှမ်း
ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားလေ၏။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဖော်မပြနိုင်သော အမူအရာတစ်
မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူက ဤအတိုင်းရပ်နေရာမှ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း
လှည့်လိုက်သည်။

သူက အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ နောက်သို့လှည့်ကြည့်
နေရပါသနည်း။

သူသည် ခြံဝင်းအဝင်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွမ်း
ကျားစံအိမ်ထဲမှ မျက်လုံးတစ်စုံက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို
သူ့ရှင်ထဲတွင် အလိုလိုခံစားလာမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ...

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ကြက်သီးမွေးညင်း အလိုလို
လောလေ၏။

ထို့ပြင်မက အလွန်အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်တစ်ခု
သည် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လွှမ်းခြုံလာသည်ကို ခံစားလာမိသည်။

ယခု သူသည် ဦးခေါင်းပြန်လှည့်ကြည့်ရုံမက တစ်ကိုယ်လုံး
နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

သူ၏ညာဘက်တွင် ရန်သူအား လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်
နိုင်ခဲ့ ဓားစကြာကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ...

ကျွမ်းကျားစံအိမ်ထဲသို့ မျက်တောင်မခတ် သတိကြီးစွာဖြင့်
ကြည့်နေလေတော့သည်။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်သည် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ယိုယွင်း
လာသည့်နောက် လူသတ်မှုများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ

၄၂ ◉ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သက်ဆိုင်ရာရဲမက်များက လူသတ်တရားခံများကို လိုက်လံစုံစမ်းရှာဖွေခဲ့သော်လည်း ပာနေတိုင် လူသတ်တရားခံကို အမိအရ ဖမ်းဆီးနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။

ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှုများမှာလည်း ထူးဆန်းလွန်း၍ ဤကျွမ်းကျားစံအိမ်အား တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ္ဆေစံအိမ်ဟု ခေါ်တွင် လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တစ္ဆေ ...

တစ္ဆေဆိုသည်မှာ ဖမ်းမရ ကိုင်မရသော နာနာဘာဝ တစ်မျိုး ဖြစ်လေ၏။

သူသည် ကိုယ်ထင်ပြုနိုင်၏။

ချောက်လှန့်နိုင်၏။

သို့သော် ...

ကာယကံရှင်၏စိတ်ချောက်ချားမှုပေါ်တွင်သာ ကောင်း ကျိုး ဆိုးကျိုးပြုသည်။

တစ္ဆေကတော့ ဘာမျှမလုပ်နိုင်ပေ။

မန်ချူးကိုယ်ရဲတော်သည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို မျက်နှာမူ၍

မားမားမတ်မတ်ရပ်နေ၏။

သို့သော် ...

အတန်ကြာသည်အထိ မည်သည် ထူးခြားသည့် အတွက်ကိုမျှ မတွေ့ရှိလိုက်ပါ။

သူက စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

နေလုံးကြီးသည် ကောင်းကင် ဗဟိုတည့်တည့်တွင် ရှိနေ သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ငါက ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ္ဆေရှိ တွင်အောင် အခုလို နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာ ဘယ်က ထွက် နိုင်မှာလဲ”

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်သည်။

လက်ထဲမှ ဓားစကြာကို ခါးပတ်မှာ ပြန်လည်ချိတ်ထား သည်။

သူသည် ထွက်ခွာသွားရန် စံအိမ်သို့ နောက်ဆုံးအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်တရက် ပြူးကျယ်သွားလေ သည်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သည့်အကြည့်မျိုးသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ခါးပတ်ထဲမှာ ချိတ်ထားသော သူ၏ခါးစကြာထံသို့ လက်တစ်ဖက်ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏လှုပ်ရှားမှုအားလုံး ရပ်တန့်သွားသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းလဲကျသွားပြီးနောက် လုံးလုံးမလှုပ်ရှားနိုင်တော့ချေ။

တစ္ဆေက အစွမ်းပြလိုက်သည်များလား။

ဒါကိုတော့ မည်သူမျှ မသိပါချေ။

လှယန်းမြို့တော်....

လှယန်းမြို့တော်၏တောင်ဘက်တံခါးပေါက်အခြမ်းမှာ အလွန်ခမ်းနားထည်ဝါသော အဆောက်အအုံ အစီအရီရှိနေသည်။

ထိုအဆောက်အအုံများ၏ပိုင်ရှင်တို့မှာလည်း မန်ချူး၏အဆင့်မြင့်ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြလေ၏။

မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများတို့သည် ထိုနယ်မြေကို အထိမခံနယ်မြေဟု တိုးတိုးတိတ်တိတ် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ထိုသို့ တီးတိုးပြောရခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။

မသိနားမလည်ကြသော မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများသည် ထိုခမ်းနားထည်ဝါလှသော အဆောက်အအုံများကို မက်မောမော ကြည့်ရှုလိုကြသဖြင့် ထိုနေရာသို့ရောက်ရှိ၍ သွားလာတတ်လည်ပတ်တတ်ကြသည်။

ခမ်းနားသဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တို့က တွေ့ရှိခဲ့ပါလျှင် သူတို့အား ဟုတ်စစ်ဆေးမေးတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအဆောက်အအုံ များကြားထဲမှာ တံသီးတံခြား အဆောက်အအုံတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုအဆောက်အအုံ၏ လေးဘက်လေးတန်မှာ မြင့်မားလှသော အုတ်နံရံများဖြင့် တာရံထားသည်။

ခြံဝင်းတံခါး၏တောင်ပေါ်၌ ဧရာမဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခု တည်ထားလေသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌ ရေးသားထားသည်မှာ ...

“စစ်ဆေးရေးရုံးချုပ်” ဟူ၍ပင်တည်း။ မန်းမန်းယုံသည် လှယန်းမြို့တော်တွင် ရာထူးအမြင့်ဆုံး အောက်လှမ်းရေးမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူထမ်းဆောင်ရသောအဓိကတာဝန်မှာ တရုတ်ပြည်သူများမှ မန်ချူးတို့အား တော်လှန်ရန် လှုပ်ရှားနေကြသော တော်လှန်ရေးသမားများကို ချေမှုန်းဖျက်ဆီးရန်ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့၏မိသားစုများကို ဖမ်းဆီးရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဤရက်များထဲတွင် ကျွမ်းကျားစံအိမ်၏သတင်းများ မကြာမကြာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိုစံအိမ်သို့ သွားရောက်စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် သူ၏အမှတ်တစ်ဆယ်ဖြစ်သော ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

မန်ချူးတို့သည် မိမိတို့စစ်ဆေးထောက်လှမ်းရေးသမားအမည်ကို လျှို့ဝှက်ထားပြီး အမှတ်သင်္ကေတကိုသာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ထောက်လှမ်းရေးမှူး မန်းမန်းယုံသည် အမှတ်တစ်ဆယ့်စစ်ဆေးထောက်လှမ်းရေးသမားကို တာဝန်ပေးစေလွှတ်ခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် သုံးရက်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။

သို့တိုင်အောင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိသေးပေ။ သူက ဘဝင်မကျဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အမှတ်သူညတစ်ကို

ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

အမှတ် (၁) အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် သူညတစ်ဆိုသူသည် သက်လေးဆယ်ခန့်အရွယ်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်မှုရှိပြီး ရုပ်ရည်မှာ လယ်သမားတစ်ယောက်နှင့် တူ၏။

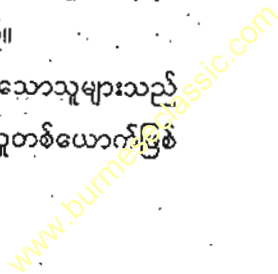
သူ့အား တွေ့မြင်ကြသော လူတိုင်းသည် အလွန်စိတ်ဓာင်းစေတနာကောင်းရှိပြီး အလွန်ရိုးသားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ယုံကြည်ကြသည်။

အမှန်တကယ်တော့ သူ၏စရိုက်သည် သူ့ရုပ်သွင်နှင့် မတူညီတက်ဖြစ်နေ၏။

သူ၏ကိုယ်နေဟန်ထားမှာ လေးလေးနှင့် နှေးနှေးကွေးကွေး ရှိတတ်သော်လည်း တကယ်လှုပ်ရှားလာသောအခါ အလွန်အလွန် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သည်။

သွေးအေးအေးနှင့် လူတစ်ယောက်ကိုသတ်သည့်နေရာမှာ သူ၏အားရသောက်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏အတွင်းစိတ်ကို မသိသောသူများသည် အလွန်လွန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု မည်သူမှ မထင်ဝံ့ကြချေ။

၄၈ ၉ ဆရာကြီး၏အောင်

“ဆရာကြီးကို ဂါရာပြုပါတယ်”

မန်းမန်းယုံ၏ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာ ရာထူးအမည်ကို အသုံးမပြုကြဘဲ ထောက်လှမ်းရေးမှူးအစား ဆရာကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။

အစစအရာရာ စီမံနိုင်သဖြင့် ဆရာကြီးဟုခေါ်ဆိုခြင်းမှာ မမှားပါ။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကိုမူ ဆရာဟုခေါ်ကြသည်။

မန်းမန်းယုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မင်း အမှတ်သုညတစ် ပြန်ရောက်လာပြီလား”

မန်းမန်းယုံက စကားကို တိုတိုကုတ်ကုတ်ပြောတတ်သည်။

သူ၏ငယ်သားများကိုလည်း တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောမှာကြားထားသည်။

“သူ ပြန်မရောက်သေးပါဘူး ဆရာကြီး”

“သူ့ကို အချိန်ဘယ်လောက် ပေးထားလဲ”

“သုံးရက်ပါ ဆရာကြီး”

“အခု ဘယ်နှစ်ရက် ရှိပြီလဲ”

“သုံးရက်ကျော်ပါပြီ ဆရာကြီး”

သည်။

မန်းမန်းယုံက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်

“သူ ပြန်လာသည်အထိ မင်းက စောင့်မလို့လား”

မန်းမန်းယုံ၏လေသံမှာ အနည်းငယ်မာကျောခက်ထန်လာ

ဖြင့်

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် သုညတစ်က မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား

သည်။

သူက ခူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ...

“ကျွန်တော်မျိုး လိုက်သွားဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်”

မန်းမန်းယုံ၏မျက်နှာ အနည်းငယ် ကျေနပ်သွားသည်။

“သတင်းရရချင်း ငါ့ဆီကို အမြန်လာဖို့”

“အမိန့်အတိုင်းပါ”

မန်းမန်းယုံက လက်တစ်ဖက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“သွားနိုင်ပြီ”

သုညတစ်က အရိုအသေပြုပြီး ထွက်ခွာသွားလေတော့

* * *

အခန်း (၆)

အထင်မှားခြင်း

ဝေလီဝေလင်း ...

နေရောင်ခြည် မမြင်ရသေးပါ။

နှင်းမြူများသည် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို ပါးလွှားသော
ပဝါတစ်စပမာ ဖုံးလွှမ်းထား၏။

မြူမှန်များကြားမှ လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ
သည်။

ထိုလူရိပ်သည် ပိုးတဝါးတွေ့မြင်နိုင်သော ကျွမ်းကျားစံအိမ်
ရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားသည်။

ထိုလူသည် သတိကြီးစွာဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်း
သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူသည် မည်သူနည်း။

ယခုကဲ့သို့ လူသူအိပ်ရာမထသေးသည့်အချိန်တွင် ကျွမ်း

အိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်သွားပါသနည်း။

ထိုယိုယွင်းပျက်စီးနေသော ကျွမ်းကျားစံအိမ်ရှိရာသို့

အဘယ်ကြောင့် လူတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်သွားနေကြ

သနည်း။

ရွှေဝါရောင် နေရောင်ခြည်နုနုသည် ကမ္ဘာမြေသို့ စတင်

ထွက်လာလေ၏။

နှင်းမြူများသည် တဖြည်းဖြည်း ပြေပျောက်သွားရာ နံနက်

သဘာဝအလှကို ရှုမြင်ရသော လူတိုင်းမှာ စိတ်ချမ်းမြေ့ကြည်

ခံစားနေရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ...

ထိုလူသည် ထိုအလှအပများကို ခံစားတတ်ပုံ မပေါ်ပါ။

သူ၏အာရုံတစ်ခုလုံးမှာ ထိုယိုယွင်းပျက်စီးနေသော ကျွမ်း

အိမ်၏အဆောက်အအုံတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်။

ထိုလူသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ပါသနည်း။

အဘယ်ကြောင့် ကျွမ်းကျားစံအိမ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပါ

သနည်း။

၅၂ ၉ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုလူသည် သတိကြီးစွာဖြင့် ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုသည်။

သူ မည်မျှသတိထားသနည်းဟူမူ ခြေလှမ်းတစ်ချက်တိုင်း မြေဆိုးတစ်ကောင်၏ကြောပေါ်သို့ ခြေချနင်းသည့်တည်း။

ခြေလှမ်းတိုင်းသည် သူ့အတွက် သေမင်းခေါ်သည့် လှမ်းဖြစ်နိုင်၏။

သူသည် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆလက်မသွားတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် သူ့ရှေ့တစ်လံခန့်အကွာတွင် တန့်သွားလေသည်။

သူ့ရှေ့တွင် လဲနေသော မန်ချူးကိုယ်ရံတော်ရှေ့သို့ ရောက်နေ၏။

“ဟေ့လူ ...ဘာလို့ ဒီမှာ လာအိပ်နေရတာလဲ”

ထိုလူက မန်ချူးကိုယ်ရံတော်အား လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းသည်။

သူက အကဲစမ်း၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မန်ချူးကိုယ်ရံတော်မှာ လူသေတစ်ယောက် ဖြစ်နေ

သူက ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ လူသေတစ်ယောက်သည် မည်ကဲ့သို့ပြန်ထူးနိုင်အံ့ပါမည်

လူသေသည် မည်သည့်အခါမျှ စကားမပြောပါ။ ဖုတ်ဝင်နေသည့်လူသေသည်လည်း စကားမပြောပါ။

သူ စကားပြန်မရသည်မှာ လူသေအား သွားစကားပြောမိ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူ ဝတ်စားထားသောပုံကို မြင်တွေ့ခဲ့ပါလျှင် ထိုလူမှာ ဝန်ထမ်းဂိုဏ်းမှ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို အလွယ်တကူ ခြေနိုင်သည်။

ထို့ပြင် သူ၏ကျောပြင်ပေါ်တွင် ဝန်လျှော်အိတ်သုံးလုံး ပါရှိသည့်ကို မြင်တွေ့လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုလူသည် ခေတ်စန်းဂိုဏ်းမှ ဝန်ထမ်းခြောက်ဆင့်ရှိသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသာနိုင်သည်။

ထိုလူသည် လဲလျောင်းနေသော မန်ချူးကိုယ်ရံတော်ထံသို့ ရောက်သွားသည်။

ထို့နောက် မန်ချူးကိုယ်ရံတော်၏ခါးမှာ ချိတ်ထားသော ကြာထံသို့ မျက်လုံး ရောက်ရှိသွားသည်။

သူ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။
 အလွန်လည်း အံ့ဩသွားမိသည်။
 ဓားစကြာသည် မန်ချူးသွေးစက်အဖွဲ့၏ကြောက်မက်ဖွယ်
 ရာ အကောင်းဆုံးသော လက်နက်ဆန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။
 ထိုဓားစကြာ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး
 ပုဂ္ဂိုလ်အတော်များများမှာ ကျဆုံးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။
 ယနေ့တိုင် သိုင်းလောကသားများတို့သည် ဓားစကြာကို
 ခုခံနိုင်စွမ်းရှိသော နည်းလမ်းရှာမတွေ့နိုင်သေးပါ။
 ထို့ကြောင့် ဓားစကြာအဖွဲ့ကိုတွေ့လျှင် မည်သူကမှ မရင်
 ဆိုင်ဝံ့ကြဘဲ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။
 ယခုမှာမူ ဤဓားစကြာပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ကိုယ်ရံတော်အ
 မည်သူက သတ်ဖြတ်သွား နိုင်ပါသနည်း။
 မည်သို့ဆိုစေ ထိုကိုယ်ရံတော်မှာရှိသော ဓားစကြာကို အ
 ယူနိုင်ပါလျှင် ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းအတွက် အလွန်ကြီးမားသော သိတ
 ရရှိမည် မဟုတ်ပါလား။
 သူက ဤသို့တွေးမိလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြ
 ယောင်သမ်းသွားသည်။
 စကြာဓားကိုကုန်း၍ လှမ်းယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်”
 ရုတ်တရက် အသံတစ်ခုသည် မိုးခြိမ်းလိုက်သည့်အလား
 ထွက်လာလေသည်။
 အသံသည် တိုတောင်းသော်လည်း တုန်ဟည်းနေသည်။
 လှမ်းနေသောလက်သည် ထိုအသံကြောင့် တွန့်ဆုတ်သွား
 ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသားက ဓားစကြာကိုယူရန် အချိန်မရ
 သူက ပန်းတစ်ချက် လှုပ်လိုက်သည်။
 သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် လေထဲသို့ ထောင်တက်
 ထို့နောက် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာသို့ ကြွရွက်တစ်ရွက်ပမာ
 ဆင်းသက်လိုက်လေသည်။
 ‘ခွပ် ...ခွပ် ...ခွပ်’
 လက်ခုပ်သံနှင့်အတူ ရယ်မောသံပါ ထွက်ပေါ်လာလေ
 “ဟား ...ဟား ... ဟား”
 ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသားက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

၅၆ ㊟ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လူသုံးယောက်သည် မည်သည့်အချိန်က ရောက်ရှိလာမှန်း မသိ။

ခြံဝင်းအဝအတွင်း ရပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ရှေ့ဆုံးမှလူကို သူက ကောင်းစွာ မှတ်မိလိုက်သည်။

“စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးမှူးကြီးပါလား”

သူက ရှေ့ဆုံးမှာ ရပ်နေသောလူအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူညတစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... မတွေ့ရတာ ကြာပါပြီ ကျောက်စန်းရယ်”

ထိုခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသား၏အမည်မှာ ကျောက်စန်းရယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်စန်းရယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ ...ခင်ဗျားက လူယန်းခြို့မှာ တာဝန်ကျနေတာ

ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ကံမကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“ခင်ဗျားနဲ့ အခုလို လာတွေ့ရတာ ဘယ်လိုလုပ် လာ

ကေတုင်သားတော်ကိုယ်တင်ခြင်း (ပ) ㊟

တာဝန်မှာလဲ”

ကျောက်စန်းရယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဖမ်းမလို့လား”

သူညတစ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က တာဝန်ဝတ္တရားအရ မဖမ်းချင်ဘဲ ဖမ်းရတာပါ။”

“ဘာအပြစ်နဲ့ ဖမ်းမှာလဲ”

“လူသတ်မှုရယ်၊ နေပြည်တော်ဝန်ထမ်းရဲ့ ပစ္စည်းလုယက်မှု

ရယ်”

ကျောက်စန်းရယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် အထင်ကြီးသလောက် အခုမှ ကျုပ်မှား

နဲ့သိရတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ခင်ဗျား လူမှားနေပြီ”

“ဒီလူကို ခင်ဗျားသတ်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား သူ့ကိုသတ်တာ မမြင်တွေ့ရပေမယ့် သူ့ဆီက

ပစ္စည်းလုယူနေတာကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ကျုပ်

အဖွဲ့သားအားလုံး ကိုယ်တွေ့ပါ”

“ဒီလူသေဆုံးနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဆိုတာ ခင်ဗျား စစ်ဆေးကြည့်ဦးလေ”

သုညတစ်က သူ့နောက်တွင် ရုပ်နေသော လူတစ်ယောက် ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က သေဆုံးနေသော ကိုယ်ရံတော် ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သည်။

အလောင်းစစ်ဆေးသောအဖွဲ့သားသည် အလွန်ကျွမ်းကျင် လှသည်။

တစ်ခဏကြာချိန်တွင် ဤသို့တင်ပြနိုင်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ရံတော် အမှတ်တစ်ဆယ် သေဆုံးရတာဟာ အဆိပ်

ပြင်းတဲ့မြွေတစ်ကောင်ရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ”

သုညတစ်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မြွေ ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဘာမြွေအမျိုးအစားလဲ”

အဖွဲ့သားက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ခန့်မှန်းလို့မရဘူးဆရာ၊ တော်တော်လေး အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတစ်မျိုးပါပဲ၊ ပေါက်လိုက်တာနဲ့ တုံးခနဲလဲကျသေဆုံးနိုင်တဲ့ မြွေ

ဦးပါ”

ကျောက်စန်းရယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“မြွေအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းတို့က နုပါသေးတယ်”

သုညတစ်၏မျက်လုံးအစုံသည် ကျောက်စန်းရယ်၏မျက်နှာ

ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“ခင်ဗျားသိရင် ပြောပါ”

ကျောက်စန်းရယ်က ...

“ဒီမြွေကို အမျိုးသမီးရဲ့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးထားရင် ရွှေ

ချွေးဆွဲတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်၊ မြွေရဲ့ နာမည်ကတော့ ‘ရွှေရောင်

ချည်မြွေ’ လို့ခေါ်ပါတယ်”

သူက သက်ပြင်းချ၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလူက ကံဆိုးပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမြွေမျိုးကိုက်မိရင် ဘာ

ဖြေဆေးမှ မရပါဘူး”

သုညတစ်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခက်ထန်သွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပါးလွှားထက်မြက်သော ဓားတစ်

ထက်ပမာ ကျောက်စန်းရယ်ထံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“မြွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ခင်ဗျားတို့ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းကသာ

အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ... ခင်ဗျားလက်ချက်

မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့လက်ချက် ဖြစ်မယ်”

ကျောက်စန်းရယ်က ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့၏။

မြွေနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသာ အကျွမ်း ကျင်ဆုံးဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

သူက မငြင်းတော့ပါ။

ငြင်းဆိုလျှင် သုညတစ်က လက်ခံမည်မဟုတ်ပါ။

သုညတစ်ကလည်း ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

သို့သော် ...

သူ၏မျက်လုံးအဖုံသည် ကျောက်စန်းရယ်အား စူးစူးစိုက် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကျောက်စန်းရယ်က ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဖမ်းမလို့လား”

သုညတစ်က ...

“ပြောစရာ လိုသေးလား”

ကျောက်စန်းရယ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် တရုတ်လူမျိုးဖြစ်တယ် ဆိုတာ အားလုံးက သိတယ်”

“ခင်ဗျား သတိပေးစရာမလိုပါဘူး”

“လိုပါတယ်ဗျာ၊ လိုလို့ပြောနေတာ”

“အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ မြန်မြန်ပြော၊ လိုရင်းပြော”

သူတို့၏ဆရာကြီးက ပြောထားသည်မှာ ‘လိုရင်းတိုရှင်း ပြော’ ဟူ၍ပင်။

သူ့ဆရာကြီးက တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောထားသလို သူ့တပည့် နားသည်လည်း အဓိပ္ပာယ် နားလည်စေနိုင်သည်။

လိုရင်းတိုရှင်း ပြောတတ်ကြသည်။

ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသား၏ရှည်လျားသော ဝါကျကို သူ သဘောမကျပါ။

“တချို့လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလူမျိုးလဲဆိုတာ တောင် မေ့နေတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီလိုလူစားထဲက ဖြစ်နေလို့ပါ”

သုညတစ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကျောက်စန်းရယ်က ...

“ကျုပ်ပြောတာ ရယ်စရာကောင်းလို့လား”

၆၂ ㊦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းဒီကောင်

“ရယ်စရာကောင်းလို့လည်း ရယ်ရတာပေါ့”
“ဘယ်နေရာမှာ ရယ်စရာကောင်းလို့လဲ”
“ခင်ဗျား ဗဟုသုတရအောင်တော့ ပြောပြရမှာပဲ”
“ကျုပ် နားထောင်နေတယ်”

“လူဆိုတာ အခြေအနေကို နားလည်ဖို့လိုတယ်၊ အခု တရုတ်ပြည် တစ်ပြည်လုံးဟာ မန်ချူးလက်ထဲရောက်နေပြီ၊ ဒါကို အသိတရားမရှိဘဲ အာခံမယ်ဆိုရင် ကြက်ဥနဲ့ကျောက်တုံး တိုက်မိ သွားသလိုပေါ့၊ ကိုယ်ပဲ မရှုမလှခေါင်းကွဲသွားမယ် မဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါဗျာ”

ကျောက်စန်းရယ်က ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်လိုက် သည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား အထင်မကြီးနဲ့ ခင်ဗျားလို လူမျိုးကို တရုတ်သွေးပါတဲ့လူတိုင်း သစ္စာဖောက်လို့ ရှုမြင်ကြတယ်၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက်ကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ မိဘဘိုးအွားတွေအားလုံးတောင် အရှက်ရကြတယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျား ဂုဏ်ယူနေတာ အံ့ပါရဲ့ဗျာ”

“ဘာကွ”

သူညတစ်၏အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

“ငါ့ကို စော်စော်ကားကား ပြောတဲ့သူ သေပေတော့”

သူညတစ်က ကြုံးဝါးပြီး ကျောက်စန်းရယ်ထံသို့ တိုးဝင် သွားလေ၏။

ကျောက်စန်းရယ်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် သူညတစ်နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

သူညတစ်၏သိုင်းပညာအဆင့်မှာ သိုင်းလောက၏

ကျော်အမော်စာရင်းတွင် အမှတ်တစ်ဆယ်နေရာမှာ ရှိနေ၏။

ထိုအခါ မိမိပင် ရှုံးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ယခု သူသည် သူညတစ်ကို တွန်းလှန်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု

အလည်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ...

ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘဲ ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ ထွက်သွား

သေတော့သည်။

“ဟား ...ဟား ...ဟား”

သူညတစ်၏ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျား ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး ကျောက်စန်း

သည်”

ကျောက်စန်းရယ်က ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ အစွမ်းကုန် ထွက်

သွားလေတော့သည်။

* * *

အခန်း (၇)

မျက်လှည့်လော၊ ပဉ္စလက်လော

ကျောက်စန်းရယ်က လှည့်မကြည့်ဘဲ အစွမ်းကုန် ပြေးလွှားနေ၏။

'ဒီ ... ဒီ ... ဒီ'

ထိုအသံသည် သူ့ထံသို့ တစ်ပါးတည်း လိုက်လာနေ၏။

ကျောက်စန်းရယ်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြူသွားလေသည်။

သူ လှည့်မကြည့်ဘဲ အသံကြားလိုက်ရုံနှင့် သူ့နောက်လိုက်နေသော အသံမှာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ဓားစကြာဖြစ်မှန်း သိရှိထားသည်။

မည်သူမဆို ဓားစကြာလိုက်ခံရလျှင် အသက်ရှင်နိုင်သော

အရေး လုံးဝမရှိပါ။

ကျောက်စန်းရယ်က စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ခွန်အား

လျော့သွားလေသည်။

သူက မပြေးတော့ပါ။

ပြေးလျှင်လည်း လွတ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု သူက နားလည်

သည်။

သူက မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်ပြီး အသေခံရန်သာ ရှိတော့

သည်။

သေခြင်းတရား ...

သေခြင်းတရားကို မည်သူမကြောက်ရွံ့ဘဲ ရှိသကဲ့သို့။

တရားပြည့်ဝသူနှင့် ရောဂါလက္ခဏာအတော်ကြီးပြီး သေ

မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်နိုင်သူတို့သာ သေခြင်းတရားကို

ကြောက်ရွံ့ဘဲ ရှိတတ်ကြသည်။

ယခု ကျောက်စန်းရယ်သည်လည်း သေခြင်းတရားကို

ကြောက်ရွံ့သည်သာ။

'ဒီ ... ဒီ ... ဒီ'

ဓားစကြာမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံသည် အသက်ခြေ

၆၆ ၉ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မည်အသံဖြစ်သည်ဟုပင် ခံစားနေမိသည်။

ကျောက်စန်းရယ်က လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားသည်။

‘ဝီ ... ဝီ ... ဝီ’

ဓားစကြာသည် ကျောက်စန်းရယ်၏ခေါင်းပေါ်၌ တစ်ဖက်တစ်ဖက် ဝဲပျံ့ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာသွားသည်။

ကျောက်စန်းရယ်က အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အံ့ဩလွန်း၍ ပြူးကျယ်သွားသလိုပင် ဓားစကြာက အဝေးသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ရသည်။

သူက အလွန်အံ့ဩ၍ ‘ဝမ်းသာသွားသည်။’

သူသိထားသည်မှာ ဓားစကြာက လူတစ်ယောက်ကို ခိုက်သောအခါ ဓားများမှာ သွေးမစွန်းမချင်း ပြန်လှည့်သွားမဟုတ်ပါ။

ယခုမှာမူ ဓားစကြာ၏အသံ မကြားရတော့ပါ။

ဓားစကြာကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပါ။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ကျောက်စန်းရယ်၏အဖေ (၂) ၉

ကျောက်စန်းရယ်က မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။

သူက မရုဏ်ပြည်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာသည့်အလား နှစ်ရှင်သန်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့သည်။

သုညတစ်သည် ဓားစကြာကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလ်
သည်။

ငယ်သားနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ အလောင်းကို ပြန်သယ်ဖို့ ပြင်ထားကြ”

ငယ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် ပြုလဲနေသော တံခါးတစ်
ကို ဆွဲယူလာသည်။

အလောင်းကို သယ်ဆောင်၍ စတင်ထွက်ခွာသွား
သည်။

သုညတစ်က ခြံဝင်းထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

ခြေလှမ်း ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် ကျရောက်
မည့်အန္တရာယ်ကို အလိုလိုကြိုတင်ခံစားလာတတ်သည်။

သုညတစ်သည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်

ခြံဝင်းထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်သောအခါ သူ၏နောက်တွင်
အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများ အစုံက စိုက်ကြည့်နေသည်ကို အလိုလို
သိမိသည်။

သူသည် ကြိုတွေ့ရမည့်အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်
အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ဆတ်ခနဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ...

သူထင်ထားသည်အတိုင်း ရန်သူဟူ၍ တစ်စုံတစ်ဦးမှ
မတွေ့ရပါ။

“ဧက စောင့်နေကြ”

သူက ထွက်ခွာသွားနေသော ငယ်သားနှစ်ယောက်အား
အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

အသံတိုက်ခိုက်ရန် ဓားစကြာကိုလည်း သေချာစွာ ဆုပ်
ထားသည်။

ထို့နောက် ...

မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်၍ နားစွင့်ကာ သတိကြီးစွာဖြင့်

အဆောက်အအုံရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားလေတော့သည်
ခြေလှမ်းတိုင်း သတိထားသည်။

သူ့ခြေလှမ်းများသည် မြေ၏ကျောကုန်းပေါ်သို့ နင်း
တော့မည့် ခြေလှမ်းများအလား။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ အဆောက်အအုံသုံးခုသည် ရှေ့
အလယ်၊ နောက် သီးခြားစီရှိနေ၏။

ကျန်ရှိသောအဆောက်အအုံနှစ်ခုမှာမူ ထိုအဆောင်သုံး
အား ကာရံထားသည်။

အဆောက်အအုံအားလုံးတို့ကို လေးထောင့်စပ် ကာရံထား
သည်။

ကာရံထားသော အုတ်နံရံများမှာလည်း သာမန်အဆောက်
အအုံများထက် မြင့်မားနေ၏။

သူညတစ်သည် သတိကြီးစွာဖြင့် ခေါင်းအဖုံးတွင် ဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။

ခေါင်းထဲတွင်လူသေအလောင်းကို မတွေ့ရဘဲ အုတ်ထဲ
အုတ်ဖွဲများကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူသည် အုတ်ကျိုးအုတ်ပွဲတစ်တုံးကို ကောက်ယူ၍
ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

“အဝေးရောက်လက်ဝါး”

ဟု လွတ်ခနဲအသံထွက်သွားသည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ လေးနက်တည်ကြည်လာသည်။

“ဒီလောက် ပျက်စီးယိုယွင်းနေတဲ့ ခြံဝင်းကို ဘာကြောင့်

တန်းသိုင်းသမားများက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်
ကြတာလဲ”

သူ၏ရင်ထဲတွင် လေးနက်သော မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာ

အထူးသဖြင့် သူသည် ဤအဆောက်အအုံမှ အမြန်ဆုံး
နှုတ်ခွာသင့်သည်ဟု နားလည်လိုက်၏။

ဤအဆောက်အအုံတွင် မမြင်မတွေ့ရသော အန္တရာယ်
ရှိနေသည်မှာ ကောင်းစွာယုံကြည်ထားသည်။

သို့သော် ...

သူညတစ်သည် လွယ်လွယ်ဖြင့် လက်လျော့တတ်သော
တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

စူးစမ်းလိုသောစိတ်များ ပို၍ရှင်သန်လာသည်။

သူက ဓားကြောကို အသင့်ပြင်ထားသည်။

အဆောင်သုံးခုကို လိုက်လံရှာဖွေပြီးနောက် ယာဘက်၌ရှိ

သောအဆောင်သို့ ထပ်မံလျှောက်သွားသည်။

ထိုအဆောင်၏ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖုန်များ ထူထပ်စွာ ထင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကြောင်ခြေရာ၊ ကြွက်ခြေရာနှင့် ငှက်များ ၏ခြေရာများကိုသာ တွေ့ရှိရလေသည်။

* လူခြေရာဟူ၍ တစ်ခုမှ မတွေ့ရပါ။

အဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် စသည့်အရာ များကို မတွေ့ရဘဲ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေ၏။

အဆောင်၏အလယ်တည့်တည့်တွင် ကြီးမားသောခေါင် တစ်လုံးသာ တွေ့ရှိရလေသည်။

သုညတစ်က စမ်း၍ ခြေတစ်ဖက်ကို အဆောင်တွင်းသို့ လှမ်းနှင်းလိုက်သည်။

သူ့ခြေရာသည် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ သည်။

သူက ခြေလှမ်းကို ပြန်လည်ရပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ဤအဆောင်ထဲသို့ လူသားဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ရောက်လာခြင်းမရှိသည်ကို ကောင်းစွာသိလိုက်သည်။

သူသည် ဝဲဘက်အဆောင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုအဆောင်မှာလည်း ယာဘက်အဆောင်ကဲ့သို့ ဖုန်များ ထူထပ်နေ၏။

ငှက်များ၏ခြေရာနှင့် ကြောင်ခြေသည်းရာများ တွေ့ရှိ ခြင်းမှလွဲ၍ လူခြေရာဟူ၍ မတွေ့ရပါ။

သူက မျက်မှောင်ကုတ်၍ တွေးတောနေ၏။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီအိမ်ထဲမှာ လူမရှိတာတော့ သေချာ သယ် ဒါနဲ့ လူရှိတယ်လို့ ငါက ဘာကြောင့် အလိုလိုထင်နေမိတာလဲ”

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်သည်။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ အစွဲအလမ်းရှိတာကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူက ယင်းသို့ ကောက်ချက်ချပြီးနောက် ခြေလှမ်းကျဲကျဲ ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူသည် အပြင်သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ခြေလှမ်းများ မှတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ငယ်သားနှစ်ယောက်ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ကိုယ်ရံတော်၏အလောင်းက တံခါးချပ်အပေါ်၌

နီအိုအိုလဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သုညတစ်၏ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားတော့သည်။

ဤခြံဝင်း၊ ဤပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အန္တရာယ်မှာ
ပိုင်းပိုင်းလည်နေသည်ကို သူက ကောင်းစွာယုံကြည်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရသည်။

ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများ ဖြစ်သည်။

သူက ခြေသံထွက်ပေါ်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လူနှစ်ယောက် ပြေးလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူ၏အဖွဲ့သားနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူက ခါးထောက်၍ အဖွဲ့သားနှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။

ပြေးလွှားလာသော အဖွဲ့သားနှစ်ယောက်တို့မှာ အလွန်
မောဟိုက်ပြီး မျက်နှာပေါ်၌လည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေပုံ ပေါ်
နေ၏။

သူတို့သည် ခါးထောက်ရပ်နေသော သုညတစ်အား မြင်
တွေ့လိုက်မှ စိတ်သက်သာရာရရှိလာပုံ ပေါ်လွင်လာသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲ”

သုညတစ်က ဆီး၍ အော်ငေါက်လိုက်သည်။

အဖွဲ့သားနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူအရှိအသေပြုလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်က”

ပထမငယ်သားက အလွန်မောဟိုက်နေသဖြင့် စကား

ထုတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဖြည်းဖြည်း ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ကဲ ... ပြောစမ်း ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ”

ပထမငယ်သားက စကားဆက်၍ ...

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ဆရာ့ကို စောင့်နေတုန်း လူတစ်

ယောက်ထွက်လာတာကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါတယ်”

သုညတစ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းဆိုလိုတာက အိမ်ထဲက ထွက်လာတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“သေချာရဲ့လား”

ဒုတိယ ငယ်သားက ...

“သေချာပါတယ် ဆရာ”

သုညတစ်က အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

“ဆက်ပြော”

“ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩနေတုန်းမှာ သူက ကျွန်တော်တို့ဆီ

၇၆ (၉) တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတင်းဝင်လာပါတယ်”

“မင်းတို့ကို ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်တာလား”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီအတိုင်း ထင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဆက်ပြော”

“သူက ကျွန်တော်တို့ကို မတိုက်ခိုက်ဘဲ အလောင်းတို့ထမ်း

ပြီး လမ်းကလေးဘက်ကို ပြေးသွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူညတစ်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူညတစ်က အစဉ်းစားရ ကျပ်သွားသည်။

အိမ်ထဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ရောက်ခဲ့သည်။

အဆောင်အားလုံးကိုလည်း စစ်ဆေးခဲ့သည်။

လူသူဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။

ယခုမှာမူ သူ၏ငယ်သားများက အိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်

ထွက်လာပြီး အလောင်းကို လုယူထွက်သွားသည်ဟု ပြောပြလာ

သည်။

သူက ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ...

သူ၏ငယ်သားများမှာ သစ္စာရှိ၏။

လိမ္မာပြောဆိုခြင်း မရှိခဲ့ဖူးပါ။

ထို့ကြောင့် ... မယုံ၍လည်း မဖြစ်ပါ။

“မင်းတို့ တကယ်ပြောနေတာလား”

ငယ်သားတစ်ယောက်က ...

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ”

သူညတစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ငါယုံတယ်”

ငယ်သားနှစ်ယောက်က စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

သူညတစ်က ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်မေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့တယ် ဟုတ်လား”

ငယ်သားတစ်ယောက်က ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒီလူဟာ ဒီအိမ်ထဲက ထွက်လာတယ်လို့ မင်းတို့ပြောတယ်

- ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလူ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“မသိဘူး”

နှစ်ယောက်လုံး တညီတညွတ်တည်း ဖြေလိုက်သည်။

၇၈ **⊙** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူညတစ်က အနည်းငယ် စိတ်တိုသွားသည်။

“ဘာကြောင့် မသိတာလဲ”

“ဒီလူဟာ ရုတ်တရက် ဝင်လာပြီး အလောင်းကို ထမ်းဖြေ သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ နောက်ကို လိုက်ကြတယ်။ သူ့ မျက်နှာ ကို မမြင်လိုက်ရဘူး။”

“ထားပါတော့လေ ... နောက် ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးတို့က သူ့ နောက်ကို လိုက်သွားတယ်။ သူက လမ်းကိုပတ်ပြီး ဘယ်လိုခြံဝင်းထဲ ပြန်ရောက်လာတယ်မသိဘူး ဆရာ”

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ လိုက်မမိမှန်းသိလို့ ဆရာ့ဆီကို ပြန်ဖြေ လာရင်း အလောင်း ဒီကိုပြန်ရောက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

သူညဟာ နားထောင်းရင်း အလွန်အလွန် အံ့ဩလာပြီး ထိတ်လန့်လာသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် မဆိုင်သည့်ကိစ္စများကို လှုပ်ရှားနေမိသောကြောင့်တည်း။

သူသည် အလောင်းကိုကျော်ပြီး အိမ်ထဲဝင်စုံစမ်းခဲ့သည်။

အဆောင်သုံးဆောင်ကို ဝင်ရောက်စစ်ဆေးခဲ့သည်။

ဤအလုပ်များသည် သူ၏တာဝန်တစ်ခုမျှ မဟုတ်ချေ။

ကေရင်သားတော်ကိုကယ်စင်ခြင်း (ပ) **⊙** ၇၉

ယခု သူထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်မှာ အမှတ်တစ်ဆယ်၏ အလောင်းကို စစ်ဆေးထောက်လှမ်းရေးမှူးကြီးထံ အရောက်ပို့ ဆောင်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူက ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... အလောင်းကိုသယ်ပြီး အမြန်ဆုံး ပြန်ကြမယ်”

အခန်း (၈)

ဆွေးနွေးပွဲ

သမားတော်ကြီး ဝမ်းပုံသည် အမှတ်တစ်ဆယ်ကိုယ်ရံတော်၏အလောင်းကို စစ်ဆေးနေ၏။

သူ့အနီးတွင် သူညီတစ်နှင့်အခြားထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တို့ ရပ်နေကြသည်။

စစ်ဆေးထောက်လှမ်းရေးမှူးကြီး မန်းမန်းယုံကလည်း အလောင်းစစ်ဆေးသည်ကို အာရုံစူးစိုက်စွာ အကဲခတ်နေ၏။

သမားတော်ကြီးဝမ်းပုံသည် ထောက်လှမ်းရေး မန်းမန်းယုံ၏ အားထားရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် အလောင်းစစ်ဆေးရာ၌ တစ်ဖက်ကမ်းခင်းကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ယနေ့မှာမူ သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ခြံရံလှမ်းသော စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။

သူသည် အလောင်းကို စစ်ဆေးနေသည်မှာ ထမင်းတစ်အိုးမှ ခြေထောက်ပင် အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် အမှတ်တစ်ဆယ်ကိုယ်ရံတော်မှာ မည်ကဲ့သို့ ချိုးထိ၍ အသက်ဆုံးရှုံးသွားသည်ကို ရှာဖွေမရဘဲဖြစ်နေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးဒီးဒီးကျနေ၏။ ထောက်လှမ်းရေးမှူး မန်းမန်းယုံက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

“သမားတော်ကြီး ဘယ်လိုသေဆုံးတယ်ဆိုတာ အပြစ်ရှာရသေးဘူးလား”

သမားတော်ကြီး ဝမ်းပုံက ချွေးသုတ်ပြီး ခေါင်းမောလိုက်

“အဆိပ်သင့်လို့ သေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ သိပြီးပါပြီ” မန်းမန်းယုံက ...

“ဘာအဆိပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ရှာလို့မရသေးဘူးလား”

သမားတော်ကြီးဝမ်းပုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မတွေ့သေးပါဘူး၊ ထူးဆန်းတာကတော့ အဆိပ်သင့်တဲ့

လူတိုင်းဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ညှိမည်းနေပါတယ်။ အခု ကိုယ်ရဲ့တော်
ဟာ အဆိပ်သင့်နေပေမယ့် သူ့ရဲ့အသားအရေဟာ နဂိုအတိုင်း ခြေ
နေပါတယ်”

ထိုအချိန် သုညတစ်က ...

“ကျွန်တော်မျိုး သိရသလောက် ပြောမယ်ဆိုရင် အခု
တစ်ဆယ် ကိုယ်ရဲ့တော်ကို ရွှေရောင်ပိုးချည်လို သေးသွယ်တဲ့
တစ်ကောင်က ကိုက်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ်”

မန်းမန်းယုံ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ရွှေပိုးချည်မြေ ဖြစ်ရမယ်”

သုညတစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သမားတော်ကြီးဝမ်းဖုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ရွှေပိုးချည်မြေပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

သူက သုညတစ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမြေကို ရိုက်သတ်ခဲ့လား၊ အခု ဘယ်မှာလဲ”

သုညတစ်က ...

“ကျုပ်လည်း မတွေ့ခဲ့ပါဘူး”

သမားတော်ကြီးဝမ်းဖုံးက ...

“ဒါဖြင့် ထောက်လှမ်းရေးမှူးက ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာ

သုညတစ်က ...

“ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကပြောလို့ သိတာ”

မန်းမန်းယုံက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မင်းက ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသားနဲ့တွေ့ခဲ့တယ် ... ဟုတ်လား”

သုညတစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

မန်းမန်းယုံက ...

“အမှတ်တစ်ဆယ် ကိုယ်ရဲ့တော် သူ သတ်တာဖြစ်ရမယ်၊

ကြောင့် သူ့ကိုမဖမ်းတာလဲ”

သုညတစ်က ...

“ကျွန်တော်မျိုး ကြိုးစားဖမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ လွတ်

သွားပါတယ် ဆရာကြီး”

မန်းမန်းယုံ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသရောင်သမ်းလာ

“ဒီစံအိမ်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေအိမ် ဖြစ်ရမယ်၊ ငါ့သား

ချက်ဆီးချင်လိုက်တာ”

၉ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူက သက်ပြင်းချ၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခက်တာက ဒီစံအိမ်ကို သိုင်းလောကသားတိုင်းက ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားပြီး ရောက်လာကြလဲဆိုတာ သိချင်လို့ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားရတာ”

သူညတစ်က ...

“ဆရာကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်ကြပ်မယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ဖြစ်ရပ်မှန် ပေါ်လာမှာ သေချာပါတယ်”

မန်းမန်းယုံက ...

“အခုတော့ ဒီလိုပဲ သည်းခံရဦးမှာပေါ့လေ။ ကဲ ... အမှတ်တစ်ဆယ်ရဲ့ အလောင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်သပြိုဟ်ဖို့ လုပ်ကြံပါဦး”

ခန္တီတရား ...

သည်းခံခြင်းတရားသည် သူတို့လို စစ်ဆေးထောက်လှမ်းရေးမှူးများအတွက် မရှိမဖြစ်တရားဖြစ်သည်။

စိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံလိုက်ခြင်းကြောင့် မရေမတွက်နိုင်သော အမှုများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

သူတို့စိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံပေးဦးတော့မည်။

လုယန်းမြို့ ...

ဤနေရာသည် လုယန်းမြို့တော်၏ သီးသန့်ရပ်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

မြို့စားဧကဟာသည် ထိုရပ်ကွက်တွင် တည်ရှိသည်။

လုယန်းမြို့သည် အလွန်စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့

ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ညစဉ်ညတိုင်း လူသွားလူလာ စည်ကားနေသည့်မှာ သန်းခေါင်ယံအထိ ရှိနေကြသည်။

သို့သော် သန်းခေါင်ယံကျော်သွားသည်နှင့် လုယန်းတစ်မြို့

မှာ မှောင်အတိကျကာ တိတ်ဆိတ်၍သွားသည်။

ဤသည် မြို့တော်လုယန်း၏ပြယုဂ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

‘ခေါင်’

မျှော်စင်ပေါ်မှ သံချောင်းခေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ

သည်။

သန်းခေါင်ယံတစ်ချက်တိတ် ရှိနေလေပြီ။

မြို့စားကြီးဂေဟာတစ်ခုလုံးမှာလည်း မှောင်အတိကျနေ

သို့သော် အဆောက်အအုံ၏နောက်ဘက်အဆောင်၏

အပေါ်ထပ်၌ မီးရောင်များ လင်းနေသေးသည်ကို သတိပြုမိမည် ဖြစ်သည်။

ဤအဆောင်သည် မြို့စားကြီး၏သီးသန့်အဆောင်တစ်ဆောင်ဖြစ်သည်။

ထိုအဆောင်သည် မြို့စားကြီး၏ကိစ္စအဝဝကို တွေးတောစိမ့်ခန့်ခွဲရာအခန်းဖြစ်သည်။

ယနေ့ည မြို့စားကြီးက မအိပ်သေးပါ။

အဆောင်ထဲမှာလည်း လူငါးယောက်ခန့် ရောက်ရှိနေ၏။ ထိုလူငါးယောက်တို့မှာ မြို့စားကြီး၏ အားအထားရည်

သောပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ငါးယောက်အနက် စစ်ဆေးထောက်လှမ်းရေးမှူးကြီး မန်းမန်းယုံလည်း ပါရှိနေ၏။

သူ၏နံဘေးတွင် အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော လူပါးပါးလည်း ပါရှိနေ၏။

လူပါးပါးသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့် ရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း ဗဟုသုတကြွယ်ဝပြီး အတွေးအခေါ်ရင့်ကျက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

လူပါးပါး၏အနီးတွင် ကိုယ်ခန္ဓာကြာခိုင်သော လူတစ်

ယောက်ထိုင်နေ၏။

ထိုလူမှာ ဟဝေလူဖြစ်သည်။

ဟဝေလူမှာ အသက်ဆုံးဆယ်ကျော်ခန့်မျှသာ ရှိသည်။

သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သည်။

သူ၏လက်အောက်တွင် လက်မရွံ့စားသမားဆယ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဆယ်ယောက်ဟူသော အရေအတွက်မှာ နည်းလှသည်ဟု

ဆိုကြရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဟဝေလူ၏လက်မရွံ့စားသမားဆယ်ယောက်တို့၏ စွမ်း

အားမှာ လူတစ်ရာခန့်ပါသော တပ်ဖွဲ့ထက်ပင် စွမ်းပကားကြီးလှ ဖြစ်သည်။

ဟဝေလူသည် မြို့စားကြီး၏အားအကိုးရဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။

သူ၏နံဘေးတွင် ခန္ဓာကိုယ်ထွေးကျိုင်းသော လူတစ်

ယောက် ထိုင်နေ၏။

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း အလွန်သန်မာ

လှသောလက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

၈၀ **စ** စာကူသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုလူ၏အမည်မှာ ဥဟလဖြစ်သည်။

သူသည် ဓားစကြာ၏အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည် အလှူ
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူသတ်သမားလည်းဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားများတို့သည် သူ၏အမည်ကို ကြားလို-
ရုံနှင့် ကျောချမ်းတတ်ကြသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ငါးယောက်တို့သည် လှယန်းမြို့စားကြီး၏အ-
ကြည်ရဆုံးနှင့် အားအထားရဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။

ယနေ့ည သူတို့သည် ဤသီးသန့်အဆောင်ထဲသို့ စု-
ရောက်ရှိနေကြသည်။

သူတို့သည် မည်သည့်အရေးကြီးသော ကိစ္စရပ်များ ဆေး-
နွေးနေကြပါသနည်း။

ဆွေးနွေးချက်များကို ပါဝင်ကြသူများသာ သိရှိကြပါလိ-
မည်။

အခန်း (၉)

အရင်းအမြစ်

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

အခန်းတစ်ခန်းလုံးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။

အခန်းထဲ၌ အရေးပါသောပုဂ္ဂိုလ်ခြောက်ယောက် ရှိနေကြ

လည်း မည်သူကမှ စကားမပြောကြပါ။

အတန်ကြာတော့မှ ...

“စစ်ဆေးထောက်လှမ်းရေးမှူး မန်းမန်းယုံ၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်

ထိုင်မြင်ယူဆထားတယ်ဆိုတာ တင်ပြပါ”

မြို့စားကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အမိန့်အတိုင်းပါ မြို့စားကြီး”

မန်းမန်းယုံက ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ကျွမ်းကျားစံအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်မျိုး အစကနေ အစီရင်ခံပါမယ်”

“ကောင်းတယ် ... တင်ပြပါ”

“ကျွမ်းကျားစံအိမ်ဆိုတာ လူယန်းမြို့နဲ့ လီပေါင်းတစ်ရာ ကျော်မှာတည်ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့အနီးတစ်ဝိုက်မှာ လူနေအိမ်ခြေ လုံး မရှိပါဘူး”

အားလုံးက နားစွင့်၍နေကြသည်။

မန်းမန်းယုံက ...

“ကျွန်တော်တို့လည်း စံအိမ်ကို တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတယ်”

လုပါးပါးက ...

“ခင်ဗျားရောက်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“အဲဒီနောက် တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောင့် နောက်ထပ် မရောက်တာလဲ”

“ကျွမ်းကျားစံအိမ်ဟာ ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီး လူသူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့လို့ပါ”

“ဘယ်လောက်ပျက်စီးနေသလဲ”

“တော်တော်ကြီး ပျက်စီးနေပါတယ်”

“လူသူမနေနိုင်လောက်တဲ့အထိ ပျက်စီးနေသလား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခိုကပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ နေနိုင်တယ်”

“အခုထပ်မံရောက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်လလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“အကြောင်းထူးလို့ ရောက်သွားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ထူးတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါဦး”

မန်းမန်းယုံက ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ကျုပ်ရဲ့အဖွဲ့သားက သတင်းပြန်လာပါတယ်”

သူက ဆက်၍ ...

“အဲဒီသတင်းကတော့ အဲဒီပျက်စီးနေတဲ့ ကျွမ်းကျားစံအိမ်

မရှိတော့မကြာခင် လာကြတယ်လို့ဖြစ်တယ်”

သူ၏စကားကြောင့် မြို့စားကြီးနှင့် လုပါးပါးက သတိပြု

တင်လာကြသည်။

မြို့စားကြီးက ...

“ဆက်ပြော”

မန်းမန်းယုံက ...

“ကျွန်တော်မျိုး ဒီသတင်းကြားလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း လူလွတ်ပြီး စုံစမ်းစေခဲ့ပါတယ်”

မြို့စားကြီးက ...

“ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေ ရောက်လာသလဲဆိုတာထောက် သိလား”

မန်းမန်းယုံက ...

“သိုင်းလောကသား ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ သိရှိရပါက”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် မြို့စားကြီးဆီ တင်ပြခဲ့ တယ်”

မြို့စားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီ သတင်းပို့ချက်ကို ဖတ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု တဖြည်းဖြည်း အရေးကြီးလာမယ်လို့ မထင်မိခဲ့ပါဘူး”

မန်းမန်းယုံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင် သွားမစုံစမ်းတာ ကျွန်တော်

... ဒီလောက် အရေးကြီးမယ်လို့ မယူဆမိခဲ့ဘူး”

မြို့စားကြီးက ...

“မင်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ ပေါ့လျော့မှုလည်း ပါ

မန်းမန်းယုံက စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြို့စားကြီး”

လှပါးပါးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“စစ်ဆေးထောက်လှမ်းရေးမှူးတင်ပြတဲ့ အချက်အလက်

... မြို့စားကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရလို့ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ပြီးပါပြီ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ဓားကြောပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အမှတ်တစ်ဆယ်

... တော်တစ်ယောက် ကျဆုံးမှုထိဖြစ်ခဲ့တာကို ထောက်တော့

... ကျားစံအိမ်ဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး အလွန်အန္တရာယ်များတဲ့

... တစ်ခုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေပါပြီ”

မန်းမန်းယုံက ...

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မြို့စားကြီးက ...

“ဒီကိစ္စကို လက်ပိုက်ကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ထောက်လှမ်းရေး

မှူးက တာဝန်ယူပြီး လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ရမယ်”

မန်းမန်းယုံက ...

“အမိန့်အတိုင်းပါ မြို့စားကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

ဆွေးနွေးပွဲသည် ပထမပိုင်း ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ပါ၏။

သူတို့သည် ဒုတိယပိုင်းကို ဆက်၍ဆွေးနွေးကြသည်။

ဆွေးနွေးမည့် အကြောင်းအရာများကို မြို့စားကြီးက နိဒါန်းပျိုးလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကျွမ်းကျားစံအိမ်ဟာ ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ နေရာတစ်ခုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာနေပါပြီ”

လုပါးပါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာပါတယ် မြို့စားကြီး”

မြို့စားကြီးက ...

“လူသူမနေဘဲ ယိုယွင်းပျက်စီးနေတဲ့ စံအိမ်ကို ဘယ်လို အကြောင်းများရှိလို့ သိုင်းသမားများက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ဆက်ပြီးဆွေးနွေးကြစို့”

မန်းမန်းယုံက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီစံအိမ်ထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်

အိမ်ထဲမှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပါဘူး”

လုပါးပါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဘာလျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ သိရှိရမယ်ဆိုရင် နည်းလမ်းရတာ လွယ်ပါမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအချက်ကိုဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြမယ်”

ထိုအချိန် တစ်ချိန်လုံးစကားမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထား

တာ ဥပမာလက စတင်အသံထွက်လာသည်။

“ဒီစံအိမ်ထဲမှာ သိုင်းလောကသားများက အလွန်တန်ဖိုးရှိ

တဲ့ သိုင်းကျမ်းတစ်ခုခုရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်”

မြို့စားကြီးက ...

“မင်းက ဘာကိုတွေ့မိလို့ ဒီလိုထင်မြင်ချက် ပေးနိုင်တာလဲ”

ဥပမာလက ...

“သိုင်းလောကသားတွေထဲမှာ အလွန်အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်း

သားတွေအများကြီးရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့

အကြောက် မနိုင်ကြဘူး၊ အဲဒီ ကျွမ်းကျားစံအိမ်ထဲမှာ ဓားစကြာကို

ထည့်တဲ့ နည်းပညာကျမ်းရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ထင်မြင်ယူဆ

အိမ်ထဲမှာ မြို့စားကြီး”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်

သည်။

ဥပမာတင်ပြသော သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို အားလုံးက သဘောတူလက်ခံကြသည်။

မြို့စားကြီးက ...

“ခါ ဖြစ်နိုင်တယ်”

သူက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“တကယ်လို့ ဒီလိုသိုင်းကျမ်းရှိမယ်ဆိုရင် သူတို့လက်ထဲ မရောက်အောင် ငါတို့က ကြိုးစားရလိမ့်မယ်”

လှပါးပါးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မှန်ပါတယ် မြို့စားကြီး”

မြို့စားကြီးက ဥပမာဘက်သို့လှည့်၍ ...

“မင်းက ဒီကိစ္စကို တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်”

ဥပမာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်အတိုင်းပါ မြို့စားကြီး”

မြို့စားကြီးက သူတို့အားလုံးအား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်

သည်။

“အားလုံးက အလွန်သတိထားရမယ့်ကိစ္စတစ်ခု မနေ့ အမြဲတမ်းသတိထားရမယ်”

သူက သံကဲပြင်းချ၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ငါတို့ မဟာမန်ချူးက တရုတ်ပြည်ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ပေ

အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ အချက်ကိုတော့ အားလုံးက ညည်းထားကြပါ”

မန်းမန်းယုံက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုး အမြဲသတိရှိနေပါတယ် မြို့စားကြီး”

မြို့စားကြီးက ...

“ထောက်လှမ်းရေးမှူးကိုတော့ ယုံကြည်ပါတယ်၊ အခုသတိ

တာက ဒီကိစ္စမှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သတိပေးလိုက်ပါတယ်”

သူက လေးနက်သော အသံဖြင့် ထပ်မံမှာကြားလိုက်သည်။

“ဒီတာဝန်မပြီးမချင်း ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း စိတ်အေးနိုင်

တတ်ဘူးဆိုတာ အားလုံးနားလည်ကြပါ”

အားလုံးက ဦးညွတ်အရိုအသေဖြုလိုက်သည်။

“အမိန့်အတိုင်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါ

မြို့စားကြီးက လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“အားလုံး သွားနိုင်ပါပြီ”

၉၈ **မ** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လှပပါးပါးတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကျန်လူများ
သည် ထိုအဆောင်မှထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ကေရှင်သားတော်ကိုယ်တင်ခြင်း (၅) **မ** ၉၉

အခန်း (၁၀)

မိန်းကလေးများ၏စီမံ

မြို့စားကြီးသည် မွန်းတည့်အချိန်ရောက်ရှိလာတော့မှ အိပ်
လာသည်။

သူ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သမီးဖြစ်သူ မင်းလေစီး
ယောက် အခန်းထဲတွင် လိုင်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

မြို့စားကြီးမှာ အံ့ဩသွားလေ၏။

အကြောင်းမှာ မင်းလေစီးသည် ဖခင်ထံသို့အရောက်
လာကုန်သည်အထိ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူက ထထိုင်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ရယ်ရယ်”

“ပြောလေ သမီး”

“သမီးကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရယ်ရယ်ကိစ္စပါ”

“ရယ်ရယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

“အခုတလော ရယ်ရယ်ဟာ နေ့မအိပ် ညမအိပ် အလုပ်ခွင်
နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ သမီး မသိရလို့
စိတ်သောကရောက်နေပါတယ်”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရယ်ရယ်တို့ မေးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေးဖို့အချိန်မရှိဘူး
ဒါကြောင့် ရယ်ရယ်ရဲ့ အခန်းထဲ လာစောင့်နေရတာပါ”

မြို့စားကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရယ်ရယ်က တိုင်းရေးပြည်ရေးအတွက် အလုပ်များနေ
တာပါ သမီး၊ ဒီကိစ္စထဲကို သမီး ဘာမှဝင်မစွက်နဲ့”

“ရယ်ရယ်ပြောတာ မှားနေပြီ”

“ရယ်ရယ်မှားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ရှေးပညာရှိတွေ ဆုံးမခဲ့တဲ့ စကားထဲမှာ
မိဘရဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးအားလုံး သားသမီးမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့
ဆိုထားပါတယ်”

မြို့စားကြီးက ပြုံးမိသည်။

သူ့သမီးအကြောင်းကို သူက ကောင်းစွာသိရှိထားသည်။

“လွန်လည်း ချစ်မြတ်နိုးသည်။

ထို့ကြောင့် ...

ဇနီးကွယ်လွန်ပြီး နောက်အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ
အပေါ် ဖခင်နှင့်မိခင်တာဝန်အားလုံး ယူထားရသည်။

သမီးဖြစ်သူသည် တရုတ်ဘာသာကို ကျွမ်းကျင်သည့်
အပြင် တရုတ်သိုင်းပညာရပ်များကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်

မြောက်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်လားမသိ သမီးဖြစ်သူ တရုတ်လူမျိုးအပေါ်

ချစ်ချယ်သည်ကို လုံးဝမကြိုက်ပါ။

သို့သော် ...

ဖခင်အပေါ်မှာမူ အလွန်ဂရုစိုက်သော သမီးလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။ သူက ပြုံး၍ထရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ သမီး ... ရယ်ရယ်မှာ တာဝန်အလုပ် ရှိသေးတယ်၊

အပြောစရာရှိတာ နောက်မှပြော သွားတော့”

မင်းလေစီးက မကျေမနပ်ဖြင့် ထရပ်လိုက်သည်။

“ရယ်ရယ်က သမီးကိုအထင်သေးတာ တစ်နေ့မှားလိမ့်မယ်
အဘ သိလာလိမ့်မယ်၊ ရယ်ရယ်မပြောလည်း သမီးဘာသာ သမီး

၁၂ **⊗ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်**

သိအောင် စုံစမ်းပါမယ်”

သူမသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ခြေတစ်ဖက်ဆောင်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မြို့စားကြီးက ပြုံး၍ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မင်းလေစီးသည် မိမိအခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

“လောင်မားမား”

သူမက အပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

“သခင်မလေး ... အမိန့်ရှိပါ”

မင်းလေစီးက ငွေတစ်တုံးယူ၍ ပေးလိုက်လေသည်။

“လောင်မားမား ဈေးထဲကိုသွားပါ။ သမီးအတွက် တရုတ်လူမျိုးတွေ ဝတ်ဆင်တဲ့ အဝတ်အစားသုံးလေးစုံလောက် ဝယ်ခဲ့ပါ”

လောင်မားမား၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားသည်။

“တရုတ်အဝတ်အစား ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ သခင်မလေး”

“ဝတ်ချင်လို့”

ကေရှင်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (၂) **⊗** ၁၃

လောင်မားမား၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပို၍ပြူးကျယ်သွား

“မသင့်တော်ပါဘူး သခင်မလေးရယ်”

သူမက ရော့မော့ပြောလိုက်၏။ မင်းလေစီးက ...

“ဘာမသင့်တော်တာလဲ လောင်မားမား”

လောင်မားမားက ...

“တရုတ်လူမျိုးဟာ ကျွန်မျိုး၊ သခင်မလေးတို့က သခင်မျိုး

အကြောင့် သူတို့အဝတ်အစားကို”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့ လောင်မားမား”

မင်းလေစီးက လောင်မားမား၏စကားကို ကြားဖြတ်လိုက်

သည်။

“ဘာလဲ ... ကျွန်မတို့ မန်ချူးလူမျိုးက သခင်မျိုး ဟုတ်

လား”

လောင်မားမားက မပြောဝံ့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မင်းလေစီးက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်လေ၏။

“လောင်မားမားသိထားဖို့က ကျွန်မတို့ မန်ချူးလူမျိုးတွေ

တရုတ်ပြည်ကိုလည်း မတရားသိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့

လူမျိုးတွေကို ကျွန်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာ တရားသလား”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူလည်း လူပဲ၊ လူလူချင်း ဘာကြောင့် အခုလို ညည်းနှိပ်စက်ချင်ရတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ မန်ချူးမျိုးတွေရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ လွန်လွန်းလှပါတယ်”

လောင်မားမားက နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံးဖြင့် ဖြူဖပ်ဖြူရှေ့ ဖြစ်သွားသည်။

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ သခင်မလေး၊ တော်ကြာ လောင်မားမားပါ ဒုက္ခရောက်သွားပါမယ်၊ အခုပဲ အဝတ်အစား သွားဝယ်ပေးပါမယ်”

လောင်မားမားသည် ငွေတုံးကိုယူပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့သည်။

နေလုံးကြီးသည် တောင်ပေါ်သို့ ငုပ်လျှိုးဆင်းသက်လာရန်ပြင်နေသည်။

ကြွင်းကျန်ရစ်သော ဆည်းဆာရောင်ခြည်သည် စေ့မှေးမှိန်လာလေ၏။

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာများကို ရှုမြင်မိသည်။

အလွန်အကျည်းတန်သော ကျမ်းကျားစံအိမ်၏ရှေ့တွင်

အလွန်လှပသန်စွမ်းသော မြင်းဖြူတစ်ကောင် ရပ်နေ၏။

သူ၏နံဘေး၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အစိမ်းနုရောင်အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီ

ဆင်ထားသည်။

သူမ၏ဆံကေသာများကို သေးသွယ်သော ကျစ်ဆံခြီး

များ ကျစ်ထားလေသည်။

ကျောပေါ်၌ ဓားတစ်လက် လွယ်ပိုးထားသည်။

ဓားမှာ အလွန်တန်ဖိုးရှိသော ဓားတစ်လက်ဖြစ်လေ၏။

ဓားအိမ်မှာလည်း ကျောက်သံပတ္တမြားဖြင့် အလှခြယ်ထား

သည်။

သူမသည် ငယ်ရွယ်သူပီပီ မျက်နှာတစ်ခုလုံး လှပနုနယ်နေ

သည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့သော် ...

သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ လှပနုနယ်

သော သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မာန်မာန၏အငွေ့အသက်များကို

တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

သူမသည် မားမားမတ်မတ်ရပ်နေ၏။

ကြယ်ပွင့်ကလေးပမာ ရွန်းလက်သော မျက်လုံးအစုံသည်

အလွန်အကျည်းတန်သော ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို အကဲခတ်ကြည့်
၏။

သူမသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ပါသနည်း။

မည်သည့်အရေးကိစ္စကြောင့် ဤနေရာသို့ရောက်ရှိလာ
သနည်း။

မိန်းကလေးသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို အတန်ကြာကြည့်
နေ၏။

ရုတ်တရက် သူမသည် အဆောက်အအုံ၏အတွင်းဘက်
မျက်လုံးအစုံတစ်စုံကို မြင်တွေ့လိုက်သည်။

သူမ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိုမျက်လုံးကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ...

ထိုမျက်လုံးကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူမသည် တစ်ခဏကြာ ငေးငိုင်နေရာမှ ပြန်လည်ရောက်
သည်။

'ရွှစ်'

ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

အဆောက်အအုံထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

သူမ၏စားဆွဲထုတ်ပုံ၊ အဆောက်အအုံထဲ ပြေးဝင်သွားပုံကို
မြင်လိုက်ရုံနှင့် မိန်းကလေးသည် စားရေးအလွန်ကျွမ်းကျင်သော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို နားလည်နိုင်ပေသည်။

သူမ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လှ၏။

သို့သော် ...

မျက်လုံးရှင်၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ပို၍လျင်မြန်လှပေသည်။

သူမသည် တွေ့မြင်လိုက်ရသော မျက်လုံးရှိရာသို့ ရောက်ရှိ

သောအခါ မျက်လုံးကို မတွေ့ရတော့ပါ။

မျက်လုံးပိုင်ရှင်ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပါ။

သူမက အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးကို လျင်မြန်စွာလှည့်ပတ်

ကြည့်သော်လည်း လူသူဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရတော့

သူမက စားကို ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

အဆောင်တစ်ခုလုံးကို ထပ်မံရှာဖွေလိုက်သည်။

ထိုမျက်လုံးအစုံသည် လေထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်

သောအခါ ရှာမတွေ့ရတော့ပါ။

မိန်းကလေးသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အပြင်သို့လှမ်းလွှက်

ပြန်သည်။

၁၁၈ ㊦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ခြံဝင်းအဝသို့ရောက်ရှိသွားသော
အခါ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ခြံဝင်းအဝ၌ လူတစ်ယောက်က ရပ်နေသည်
ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးကလည်း သူမအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

အဆောက်အအုံထဲ၌ ရပ်နေသော မိန်းကလေးသည် ခြံဝင်း

အဝ၌ရပ်နေသော မိန်းကလေးကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ထိုမိန်းကလေး၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အနီရောင်ဝတ်စုံ

ဆင်ထားသည်။

ဆံကေသာများကို ကျစ်ဆံခြီးနှစ်ခု ကျစ်ထားလေသည်။

အစိမ်းနုရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေးက -

“နင်က ဘယ်သူလဲ”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးကလည်း -

လိုက်သည်။

“နင်ကော ဘယ်သူလဲ”

“ငါမေးတာ အရင်ဖြေပါ”

“နင်ဖြေမှ ငါလည်းဖြေမယ်”

“နင် အရင်ဖြေရင် ငါဖြေမယ်”

အနီရောင်မိန်းကလေးက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“နင်နဲ့ငါနဲ့ ဓားချင်းယှဉ်မယ်၊ ရှုံးတဲ့လူကစပြီး အဖြေပေးရ

အစိမ်းနုရောင် မိန်းကလေးက ...

“ကောင်းပြီလေ စိန်လိုက်”

သူမက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အဆောက်အအုံမြေကွက်

သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

အနီရောင်မိန်းကလေးကလည်း ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး အစိမ်း

မိန်းကလေးထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ

အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်

အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ယုံကြည်ကြသည်။

သို့သော်

သူတို့ တကယ်ယှဉ်ပြိုင်သောအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်

အနိုင်ရဖို့မလွယ်မှန်း သိလာသည်။

၁၁၁ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထို့ကြောင့် သူမတို့သည် တစ်ဖက်လူကို အနိုင်ရရန် ကြံစား၍ တိုက်ခိုက်နေ၏။

အကယ်၍ သူတို့သည် အဆောက်အအုံထဲသို့ လှမ်းကြွကြမည်ဆိုလျှင် သူမတို့သည် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို အမြန်ဆုံးရပ်တန့်မည် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆောက်အအုံထဲရှိ မျက်စိတစ်စုံသည် သူမတို့အား စိုက်ကြည့်နေသောကြောင့်တည်း။

အခန်း (၁၁)

အငြိုးမရှိရန်ပွဲ

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် သံသံမဲမဲတိုက်ခိုက်နေကြ

မည်သူကမှ အသာမရပေ။

နေလုံးကြီး လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသောကြောင့် တောင်ထူသည် လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းရံ ချဉ်းကပ်လာနေ

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြောင်းမဲ့ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို နောင်တကြီးစွာ ရလာသည်။

သို့တိုင်အောင် သူမတို့သည် အလျော့မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်

နေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရွှေရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသည် လက်သန်းခန့်အလုံးရှိသော ရွှေရောင်ပိုးချောင်းတစ်ချောင်း သည် အဆောက်အအုံထဲမှနေ၍ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထံသို့ တိုးဝင်ပျံသန်းလာသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် သံသမိမိတိုက်ခိုက်နေသောကြောင့် လုံးဝသတိမထားမိပါ။

ရွှေရောင်ပိုးကြီးသည် သူမတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရုတ်တရက် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းရောက်လာပြီး ထိုပိုးကြီးစကို ညှပ်ထားလိုက်သည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံး နောက်သို့ဆုတ်သွားရလေရာ ထိုလူကိုလည်း သတိပြုကြည့်မိကြသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရည်ချောမောပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ဝတ်ထားသည်။

ဝတ်စုံနှင့် ရုပ်ရည်မှာ လွန်စွာလိုက်ဖက်လှသည်။

လူငယ်က ကြောင်အကြည့်နေသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ ဘာများ ရန်ငြိုး ဒီလောက်တောင်ကြီးပြီး ချစ်အန္တရာယ်ကို သတိမမူနိုင်ကြတာလဲ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရတော့မှ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံး နှစ်ယောက်ထဲမှာ ညှပ်ထားသောပိုးကြီးစကို လှမ်းကြည့်လိုက်

သူမတို့၏မျက်လုံးများသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားသည်။

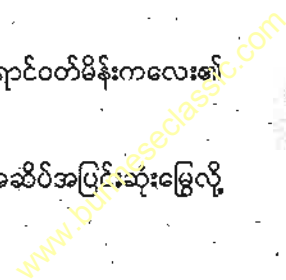
လူငယ်ညှပ်ထားသော ရွှေရောင်ပိုးကြီးမှာ ရွှေရောင်ရှိ မြွေကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်ကို အံ့ဩစွာ သိရှိရလေ

အစိမ်းရောင်အင်္ကျီနှင့်မိန်းကလေးက လွှတ်ခနဲ အသံထွက်သည်။

“ရွှေပိုးချည်မြွေကလေးပါလား။”

ထိုစကားကြားလိုက်သည်နှင့် အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူရော်သွားသည်။

“ဒီမြွေဟာ မြွေတကား မြွေထဲမှာ အဆိပ်အပြင်းဆုံးမြွေလို့

မကြာမီက ကျွန်မ သိခဲ့ဖူးတယ်”

လူငယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

အနီရောင်မိန်းကလေးက လက်နှစ်ဖက်ဆုတ်၍ ...

“ကျွန်မ အသက်ကပဲခဲတဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ

ပါဘူး”

လူငယ်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးနဲ့ အခုလို ကူညီခွင့်ရတာ

ဝမ်းသာလှပါပြီ”

လူငယ်၏အပြုံး၊ လူငယ်၏ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြော
သည်ကို ကြားရသောအခါ အနီရောင်မိန်းကလေး၏ရင်ထဲတွင်
မျိုးတစ်ဖုံ ခံစားမှုတစ်ခု ခံစားလာရသည်ကို သတိပြုမိသည်။

သူမသည် လူငယ်အား ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ကျွန်မ အသက်ငယ်တာကို ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

အစိမ်းနုရောင်မိန်းကလေးကလည်း ကျေးဇူးတင်

ပြောလိုက်သည်။

လူငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သိုင်းလောက မိသားစုအချင်းချင်းပဲ ကျေးဇူးတင်

ပါဘူးဗျာ”

အစိမ်းရောင်မိန်းကလေးသည် လူငယ်အားစိုက်ကြည့်နေ
သူငယ်က ပြန်ကြည့်သဖြင့် ကမန်းကတန်း ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

လူငယ်က မြွေကိုလက်ကိုင်ပဝါနှင့် သေသေချာချာထုပ်
သည်။

ထို့နောက် တိရစ္ဆာန်သားရေဖြင့် ချုပ်ထားသောအိတ်တစ်ခု
ထည့်လိုက်သည်။

ထိုလူငယ်သည် လက်နက်ပုန်းပညာ အထူးကျွမ်းကျင်သော
သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံး
သည်လိုက်ကြသည်။

အနီရောင်မိန်းကလေးက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်နာမည် ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဝမ်းသာ

လူငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ လေလွင့်ရာသွားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။
အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် နောင်အခါ တွေ့ဆုံချင်

တွေ့ဆုံနိုင်မှာမို့ နာမည်ပြောင်းလည်း အကြောင်းမထူးပါဘူးဗျာ”
သူက ပြန်မေးလိုက်သည်။

၁၀၆ ၉ စာအုပ်အုပ်စုလေးအောင်

“မေးပါရစေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာရန်ငြိုးနဲ့ အခုလို လာတိုက်ခိုက်နေကြတာလဲ”

သူ၏မေးခွန်းကြောင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံး ကြောက်ရွံ့စွာ အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြသည်။

အမှန်တော့ သူမတို့သည် ရန်ငြိုးလုံးဝမရှိပါ။ အခုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူမတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့် သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ကြသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် မြေကြာသည်။

အစိမ်းနုရောင်မိန်းကလေးက ...

“သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ရန်ငြိုးမရှိပါဘူး။ ဒီမှာလာဆုံကြပြီး ကြောင့် အခုလို ရန်ဖြစ်နေမိလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် မလည်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်”

အနီရောင်အင်္ကျီနှင့် မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့မှာ ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိပါဘူး။ လူငယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“အခုလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

သူက မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အား လက်နှစ်ဖက်က

ထောက်လိုက်သည်။

“ကဲ့ ...ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဗျာ”

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ခုခံသွားလေတော့သည်။ အစိမ်းနုရောင်မိန်းကလေးက

အနီရောင်မိန်းကလေးအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည် လုစန်းလှုံပါ ... ထန်းစန်းတောင်မှာ နေပါ

အနီရောင်မိန်းကလေးက အနည်းငယ် အံ့ဩသွားသည်။

“မမက လုစန်းလှုံကိုး၊ ဒီနာမည် ကြားခဲ့တာတော့ ကြားပြီ၊

ဘာက အသက်ငယ်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

လုစန်းလှုံက ပြုံးလိုက်သည်။

“နားနဲ့ ကြားရတဲ့စကားတွေဟာ အားလုံးမှန်တယ်လို့ မယူ

ဆဲပါဘူး။ ကျွန်မလည်း ရိုးရိုးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အခြား

မိန်းကလေးထက် သိုင်းပညာတတ်ထားလို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေက

ကျွန်မကို ပြောတာပါ”

အနီရောင် မိန်းကလေးက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားတဲ့ မိန်း

ကလေးနဲ့တွေ့ရတာ အလွန်အားတက်မိပါတယ်”

လုစန်းလျှံက ...

“ညီမလေးကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဓားပညာကျွမ်းကျင်သလို သိုင်းပညာရှင်ဖြစ်ရတာ ဖုံးကွယ်လို့မရပါဘူး၊ သိခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မည်လေး တဆိတ်သိပါရစေ”

အနီရောင်မိန်းကလေးက ရုတ်တရက် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြောသွားသည်။

အတန်ကြာ စကားပြန်မပြောဘဲ ရပ်နေ၏။

လုစန်းလျှံက ပြုံးလိုက်သည်။

“ပြောဖို့မသင့်ဘူးထင်ရင် မပြောပါနဲ့၊ မမ မေးတာကို မေ့လိုက်ပါ”

အနီရောင်မိန်းကလေးက အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားသော်လည်း သည်။

“ကျွန်မလည်း ပြောသင့်မပြောသင့်ဆိုတာ စဉ်းစားနေရပါမိပါ”

လုစန်းလျှံက အပြုံးမပျက်ပါ။

“လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ အခက်အခဲတွေ ရှိတတ်ကြပါတယ်၊ မမမေးတာကို မေ့လိုက်ပါတော့၊ သွားခွင့်ပြုပါ”

လုစန်းလျှံက စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်

သွားသည်။

အနီရောင်မိန်းကလေးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွား

“နေပါဦး မမ၊ ကျွန်မနာမည် ပြောပါ့မယ်၊ ကျွန်မနာမည် မင်းလေးပါ”

သို့သော် ...

သူမ၏စကားကို လုစန်းလျှံက မကြားလိုက်ပါ။

သူမသည် အဝေးသို့ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်ပါတော့သည်။

မင်းလေးသည် ငေးငိုင်၍ ရပ်နေ၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်းလာလေပြီ။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ထုထဲ၌ မကောင်းသတ္တဝါတစ်ကောင်ပမာ တည်ရှိနေ၏။

မင်းလေးသည် သိုင်းပညာမည့်သော မိန်းကလေးဖြစ်

သတ္တိလည်း အလွန်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်

သို့တိုင်အောင် သူမသည် ထိုနေရာ၌ ကြားကြားမရပ်ဝံ့

အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်တစ်ခုသည် သူမ၏ခြေဖဝါး
တစ်ဆင့် ကျောပြင်သို့ ရွေ့လျားတက်နေသည်။
သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြက်သီးမွေးညင်းထလာလေသည်။
သူမသည် ဆက်လက်မနေဘဲတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ပြေးလွှား
ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အခန်း (၁၂)

ပျောက်ဆုံးနေသောသိုင်းကျမ်း

သိုင်းလောကတွင် အလွန်ထက်မြက်သော သိုင်းကျမ်းများ
လေသည်။
သိုင်းလောကအသီးသီးမှ သိုင်းပညာရှင်များသည် မိမိ၏
မိမိ၏ဂိုဏ်းသိုင်းလောကမှာ အခွန်ရှည်စွာ ရပ်တည်နိုင်ရန်
ထူးချွန်သော သိုင်းပညာရပ်များကို အပြိုင်အဆိုင် တီထွင်
အားထုတ်နေကြသည်။
တစ်ခါတစ်ရံမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တီထွင်ထား
သိုင်းပညာကျမ်းမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတတ်ကြသည်။
“ကြောသိုင်းကျမ်း”
ကြောသိုင်းကျမ်းဟူသည် ခုန်တုန်ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းကိုတင်

တည်ထောင်သူ သိုင်းဆရာကြီး 'ရှောင်ရောင်ကျ' တီထွင်ထားသော သိုင်းကျမ်းတစ်ကျမ်းဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းကျမ်းသည် အခန်းပေါင်း ဆယ့်နှစ်ခန်း ပါရှိသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

သိုင်းကျမ်းတစ်ခုလုံးမှာ အတွင်းအား လေ့ကျင့်သောပညာ၊ လက်နက်မျိုးစုံပါရှိသော သိုင်းပညာ၊ လက်နက်ပုန်းပညာ၊ အဆိပ်ခတ်သောပညာ စသည့်ပညာများ စုံလင်စွာပါရှိသည်ဟု အကြားအမြင်များသောသူက ဆိုကြလေသည်။

အထူးသဖြင့် သွေးကြောနေရာကို စိတ်ကြိုက်ရွှေ့ပြောင်းသည့်ပညာရပ်မှာ ဤကျမ်းထဲ၌သာ ပါရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ...

စကြာသိုင်းကျမ်းသည် အလွန်ကျော်ကြားပြီး သိုင်းသမားတိုင်းက တပ်မက်မောသော သိုင်းကျမ်းတစ်ကျမ်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

လောက၌ မည်သည့်အရာမျိုးမဆို အကောင်းနှင့်အဆိုး ခွန်တွဲတတ်သောသဘော နိယာမရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန် ထိုအခါ၌ ဤစကြာသိုင်းကျမ်းသည် ခုန်တုန်ဂိုဏ်းသားများအဖို့ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့သည်။

အများရိုသေလေးစားသော ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်လာသည်။ ဤသို့ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်ရန်မှာ မလွယ်ကူချေ။ သို့သော် ...

ဂိုဏ်းသားအချင်းချင်း ထိုစကြာသိုင်းကျမ်းကို အပိုင်စီးလိုသောကြောင့် ကျမ်းလုပွဲဖြစ်ပေါ်လာသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ခုန်တုန်ဂိုဏ်းသားများ အကျအဆုံးများ ဖြစ်ခဲ့တစ်ခုလုံး ပျက်စီးလှအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ စကြာသိုင်းကျမ်းလည်း လောကမှ ပျောက်သွားတော့သည်။

ခုန်တုန်ဂိုဏ်းသည် နောင်တတရားရ၍ တဖြည်းဖြည်း နားထူးလာနိုင်သည်။

စကြာသိုင်းကျမ်းမှာမူ သတင်းအစအန လုံးဝမရတော့ပါ။ သိုင်းလောကသားများတို့သည် စကြာသိုင်းကျမ်းကိုပင် မြင်ကြတော့ပါ။

သို့သော် ...

ယခု တစ်နှစ်၊နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ သိုင်းလောကသားများ ပျောက်နေသော စကြာသိုင်းကျမ်း၏သတင်းသည် ပြန်လည် ရောက်ရှိပေါ်လာသည်။

သိုင်းလောကသားများသည် တကယ်တော့ ရယ်စရာ
ကောင်းလှ၏။

တောထဲမှ အခြားသတ္တဝါများအား အန္တရာယ်မပေးနိုင်
သည့် သားကောင်ကလေးများကဲ့သို့ ဆူဆူညူညူအသံကြားတိုင်း
ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

သိုင်းလောက၌ ဝိခနဲအသံကြားလိုက်သည်နှင့် တကယ်
ဖြည့်ဝသော သိုင်းသမားကြီးများက မလှုပ်ရှားသည့်တိုင် ကျန်သိုင်း
သမားများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်သာ။

ထိုသတင်းကြောင့် သိုင်းလောကသားတို့သည် စကြာသိုင်း
ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို ယုံနည်းကိုယုံဟန်ဖြင့် စတင်လှုပ်ရှားလာကြသည်။

အချို့အချို့သော လူများသည် ထိုစကြာသိုင်းကျွမ်းကျား
ကျွမ်းကျားစံအိမ် (ဝါ) ကျွမ်းကျားစံအိမ်အနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိသည်ဟု
သတင်းရရှိသဖြင့် ထိုနှစ်ပေါင်း ကြာမြင့်စွာ ပျက်စီးယိုယွင်းပြီး လူသူ
မရောက်ကြသော ကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့ သိုင်းလောကသားများသည်
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤနေရာသည် ခေတ်ပန်းဂိုဏ်း၏လှယန်မြို့မှာ ထား
သောဌာနခွဲတစ်ခုဖြစ်သည်။

လှယန်ဌာနခွဲမှာ ဌာနခွဲမှူးလုလုချွန်းသည် သူ၏သီးသန့်

ခန်းတွင် ကျောက်စန်းရယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ ဆွေးနွေး
ကြသည်။

သူသည် ကျောက်စန်းရယ်တင်ပြသော တွေ့ရှိချက်များကို
သေချာချာ နားထောင်ပြီးနောက် သူ၏မျက်နှာတွင် အလွန်လေး
တည်ကြည်သော မျက်နှာများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူသည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ ဆက်လက်မေးမြန်းလိုက်
သည်။

“ကျောက်စန်းရယ် ... ခင်ဗျားပြောတာကို ကြားရတာ
ကျွမ်းကျားစံအိမ်အပေါ် ကျုပ်က အများကြီးသံသယဖြစ်လာတယ်”

ကျောက်စန်းရယ်က ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဌာနခွဲမှူး”

လုလုချွန်းက ...

“ခင်ဗျားအမြင်နဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို
အကြောင့် သိုင်းလောကကလူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ဆက်လာကြတာလဲ”

“ကျုပ်အထင်နဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကသားတွေကဲ့
သို့မရှိကို စပြောမှရမယ်”

“ပြောပါ”

“သိုင်းလောကသားတွေ စိတ်ဝင်စားတဲ့အရာ သုံးခုတယ်”

“ဆက်ပြောပါ”

“လျှို့ဝှက်ရတနာဖြေပုံ၊ နောက်တစ်ခုကတော့ သိုင်းလောကက အလေးအနက်ထားတဲ့ လက်နက်တစ်ခုခု ...ပေါ့၊ ဓား၊ လေးမြားစသဖြင့်ပေါ့၊ နောက်ဆုံးတစ်ခုကတော့ သိုင်းကျမ်းပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်အထင်တော့ အခုပြဿနာဖြစ်နေတဲ့ ကျွမ်းကျွမ်းစံအိမ်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တစ်ရာလောက်က ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ စင်္ကြာသိုင်းကျမ်းရှိနေတယ်လို့ ထင်မိတာပဲဗျာ”

“မှတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မန်ချူးထောက်လှမ်းရေးတွေ ကျွမ်းကျွမ်းစံအိမ်ကို ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေကြတာလဲ”

“သူတို့လည်း ဒီစင်္ကြာသိုင်းကျမ်းကို လိုချင်လိုဖြစ်ပေါ့”

“သူတို့မှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဓားစင်္ကြာသားပဲ၊ စင်္ကြာသိုင်းကျမ်းကို မက်မောလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ဒီလိုပါ ဌာနခွဲမှူး”

ကျောက်စန်းရယ်က ဆက်လက်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီအချက်ကို မတွေးမိပဲကိုး”

“ဘာအချက်လဲဗျ”

“မန်ချူးတွေဟာ အလွန်ပါးနပ်တဲ့ လူတွေပါ။ သူတို့ရဲ့ ဓားစင်္ကြာကို သိုင်းလောကသားတွေက မနိုင်မှန်းသိလို့ ဓားစင်္ကြာကို သိုင်းလောကသားတွေ ရရှိနိုင်ဖို့ အားသွန်ခွန်စိုက် ရှာဖွေစူးစမ်းနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါ ဟုတ်တယ်”

“ပြီးတော့ စင်္ကြာသိုင်းကျမ်းဆိုတော့ သူတို့ဓားစင်္ကြာကိုနိုင်ဖို့ သိုင်းကျမ်းဖြစ်လာမယ်ဆိုပြီး သူတို့စိတ်ဝင်စားလာမယ် မဟုတ်ဘူးနဲ့”

“အင်း ... ခင်ဗျားပြောမှပဲ ကျုပ်သဘောပေါက်လာတော့”

လူလုရွန်းက ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာလေ

“ဒါနဲ့ ...ကျွမ်းကျွမ်းစံအိမ်ထဲမှာ ဘာများထူးထူးခြားခြားနဲ့သေးသလဲ”

ကျောက်စန်းရယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ...ဒီကျွမ်းကျွမ်းစံအိမ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက် ပုန်း

အောင်းနေတယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်မိတယ်”

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူး”

“အသက်အရွယ် ဘယ်လောက်လဲ၊ ရုပ်ဆင်းပုံသဏ္ဍာန်ကော”

“သူ့ကိုမမြင်ခဲ့ရလို့ မသိဘူး ဌာနခွဲမှူး၊ သူ့ကိုတွေ့ဆုံခဲ့လည်း ဒီလူဟာ ဒီအဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်မပြောနိုင်တဲ့လူဖြစ်သွားမယ်လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်”

လူလုချွန်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“စံအိမ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာပြောနိုင်တာလဲ”

ကျောက်စန်းရယ်က ...

“မန်ချူး အားထားရတဲ့ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှာ အသတ်ခံရတယ်၊ ဒါကြောင့် စံအိမ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက် ရှိရမယ်လို့ ကျုပ် ကောင်းကောင်းယုံကြည်လို့ပါ”

လူလုချွန်းက ...

“ကိုယ်ရံတော်ရဲ့ ဒဏ်ရာကိုကြည့်ရင် ဘာလက်အသတ်ခံရတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုလက်နက်လဲ”

“... လူသတ်သမားဟာ ဘယ်အလွှာထဲကဆိုတာ မှန်းလို့ရတာ

ကျောက်စန်းရယ်က ...

“ကိုယ်ရံတော် သေဆုံးသွားတာဟာ ဘာလက်နက်မှ ဆိုဘူး၊ အလွန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေက ကိုက်လိုက်တာ”

လူလုချွန်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျွမ်းကျားစံအိမ်ဟာ လူသူမနေဘဲ ပျက်စီးနေတာမြွေမှန်းအောင်းနေမှာပေါ့”

“မြွေကိုက်ခံရတာနဲ့ လူရှိတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်မှာ

ကျောက်စန်းရယ်က ...

“ဒီမြွေက အခြားမြွေလို နေတတ်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဘာမြွေလဲ”

“ရွှေပိုးချည်မြွေ”

လူလုချွန်း မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ပါးစပ်လည်း ပိတ်သွားလေတော့၏။

အတန်ကြာမှ လူလုချွန်းက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လှုပ်

“ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရွှေရိုးချည်မြေဟာ တကယ့်မြေထဲမှာ အဆိပ်အပြင်းဆုံး မြေပါ။ လောကမှာ ဒီမြေခွံမျိုးပြုတ်မတတ် အလွန်ရှားပါးလှပါတယ်”

“ဒီမြေအကြောင်းကို ဌာနခွဲမှူးက သိတယ်ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က ကျုပ်ဆရာဆီက ကြားခဲ့ဖူးတာပါ”

“ဒီမြေကို တစ်စုံတစ်ယောက်က မွေးထားတယ်ဆိုတာ နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီမြေကို မွေးထားနိုင်တဲ့လူဟာ အကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်လား ... ဌာနခွဲမှူး”

လုလုချွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ယုံမှားစရာမလိုပါဘူး။ ဒီမြေဟာ အလွန်အဆိပ်ပြင်း”

သူ့ကို လေ့ကျင့်ပေးတဲ့သူဟာ လက်နက်အဖြစ်အသုံးပြုနိုင်တဲ့ ဒီလူရဲ့ သိုင်းပညာအရည်အချင်းသာမက အဆိပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတတ်ပညာလည်း ရှိရမယ်မဟုတ်လား”

ကျောက်စန်းရယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဌာနခွဲမှူး”

“ဒီလူက ဘယ်သူလဲဆိုတာသိဖို့ သိပ်အရေးကြီးတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဌာနခွဲမှူး”

“သူဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေလား၊ ရန်သူလားဆိုတာ သိတာသာ ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

လုလုချွန်းက ကျောက်စန်းရယ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်လေ

“ခင်ဗျားကို နောက်ထပ်တာဝန်တစ်ခု ပေးချင်ပါတယ်” ကျောက်စန်းရယ်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒီလူရဲ့အကြောင်း စုံစမ်းပေးဖို့ ဟုတ်လား ဌာနခွဲမှူး”

လုလုချွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။

“ဒီတာဝန်ဟာ အန္တရာယ်များလှပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ တော်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ဆက်ပြီးတာဝန်ပေးတာ မဖြစ်တယ်”

ကျောက်စန်းရယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က တော်လှန်ရေးသမားတွေပါ၊ ဘယ်လို ဘယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါစေ ကျုပ်တို့က အသက်ကိုပေးစားထားဘဲ”

၃၂ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမှာပဲ၊ အကျိုးမဲ့သေရတာမျိုးတော့ မဖြစ်
ပေါ့ဗျစ်”

လုလုချွန်းသည် ကျောက်စခန်းရယ် ပြောလိုက်သော
မှာ အတိတ်နိမိတ်မကောင်းဟု အလိုလိုခံစားမိလာသည်။

အခန်း (၁၃)

လွမ်းမောဘွယ်အတိတ်

လုယန်းတည်းခိုခန်း ...

လုယန်းတည်းခိုခန်းဟု ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အလွန်ကြီး
ခန်းနားသော တည်းခိုခန်းဖြစ်ရမည်ဟု အလိုလိုသဘောပေါက်
ည်ထားကြလေသည်။

အမှန်မှာ ...

ဤလုယန်းတည်းခိုခန်းသည် မြို့စွန်မြို့ဖျားမှ တတိယ
ခြံစံပြီး အခကြေးငွေနည်းပါးသော တည်းခိုခန်းတစ်ခန်းသာ
သည်။

တတိယတည်းခိုခန်းဖြစ်သော်လည်း အဆောက်အအုံက
ခန်းလှသည်။

အဆောက်အအုံက ကျယ်ဝန်းလှသော်လည်း အခန်းနှစ်ခန်းမျှသာ ရှိသည်။

သို့သော် ...

သို့သော် ...

သူသည် ဤတည်းခိုခန်းတွင်ရှိသော အခန်းတစ်ခန်း

ဤတည်းခိုခန်း လူပေါင်းတစ်ရာခန့် အမြဲတမ်း တည်းခိုနေထိုင်နေသည်။

နေထိုင်နေသည်။

တတ်သည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

သူသည် အခြားအခြားသောအေးချမ်းပြီး တိတ်ဆိတ်

အခန်းနှစ်ခန်းမျှသာ ရှိနေလျက်နှင့် အဘယ်ကြောင့်

တည်းခိုခန်းတွင် အဘယ်ကြောင့်မနေဘဲ ဤလူပေါင်းစုံ

တစ်ရာခန့် တည်းခိုနိုင်ပါသနည်း။

ဆူဆူညံညံရှိသော တည်းခိုခန်းကိုမှ ရွေးချယ်ပြီး တည်းခို

အခန်းနှစ်ခန်းမှာ သီးသန့်အခန်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

သည်။

ရိုးရိုးတည်းခိုခေတ်က သုံးဆယ့်သုံးသည်။

မိုးပျံလင်းနို့သည် လူယန်းမြို့သို့ အလည်အပတ်ရောက်

ဤတည်းခိုခန်းသို့ လာရောက်တည်းခိုနေကြသော လူ

ခြင်းမဟုတ်ပါ။

မှာ လက်လုပ်လက်စားများဖြစ်သော လက်တွန်းလှည်းသမားများ

သူ၏ဆရာက တာဝန်ပေး၍ လူယန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာ

မြင်းလှည်းမောင်းသမားများ၊ ပျံကျဈေးသည်များ ဖြစ်ကြသည်။

ဖြစ်သည်။

သူတို့အတွက် အခန်းမလိုပါ။

သူ၏တာဝန်က ကျွမ်းကျားစံအိမ်၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို စုံစမ်း

ရှည်လျားလှသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ စုပုံ၍ အိပ်ကြရသည်။

ဖြစ်သည်။

သည်။

သူသည် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ ငါးရက်ခန့်ရှိနေ

ထို့ကြောင့် လူယန်းတည်းခိုခန်းသည် ခမ်းခမ်းနားနား

သော်လည်း ဝင်ငွေမညံပါ။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့ သုံးကြိမ်တိတိ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

မိုးပျံလင်းနို့သည် ပျံကျလူတန်းစားတစ်ယောက်မဟုတ်

ကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့ လူပေါင်းစုံရောက်ရှိလာသည်ကို

လှမ်း **၉** တက္ကသိုလ်လေးအောင်

တွေ့ရှိသည်မှလွဲ၍ မည်သည့်လျှို့ဝှက်ချက်ကိုမှ မတွေ့ခဲ့ရပါ။
 ကျွမ်းကျားစံအိမ်သည် လူသူမရှိသော စံအိမ်တစ်ခုဟု
 ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။
 ကျွမ်းကျားစံအိမ် ...
 ကျွမ်းကျားစံအိမ်သည် အမှန်တော့ သူက အလွန်ရင်းနှီး
 သောစံအိမ်ဖြစ်သည်။
 ကျွမ်းကျားစံအိမ်၏ပိုင်ရှင်သည် သူ၏ဘကြီးဖြစ်သည်။
 သူငယ်စဉ်တုန်းက ဤစံအိမ်သို့ လာရောက်နေထိုင်ခဲ့
 သည်။
 သူ့ဖခင်က စေလွှတ်၍ ဤကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့ ရောက်
 လာခြင်း ဖြစ်သည်။
 ထို့နောက် သိုင်းပညာသင်ကြားရန် ဘကြီး၏ကူညီပံ့ပိုး
 ကြောင့် ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ရောက်ခဲ့သည်။
 ထိုအချိန်မှစပြီး သူသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်နှင့် အဆင်
 အသွယ်ပြတ်ခဲ့ရသည်။
 သူက ကျွမ်းကျားစံအိမ်မှ ထွက်ခွာခဲ့သော်လည်း သူ၏
 အသည်းနှလုံးမှာ ကျွမ်းကျားစံအိမ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။
 နှင်းဆီ ...

ကေရင်သားတော်ကိုယ်တင်ခြင်း (၂) **၉** သူ

နှင်းဆီအမည်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။
 “နှင်းဆီ”
 မိုးပျံလင်းနို့၏နှုတ်မှ တီးတိုးထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်
 ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှဲစွာခံစားရသောအသံဖြစ်သည်။
 “နှင်းဆီရယ် မင်း ဘယ်ရောက်နေသလဲကွယ်”
 မိုးပျံလင်းနို့၏မချီမဆုံ ညည်းညူမိသောအသံဖြစ်သည်။
 သူသည် နှင်းဆီနှင့် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သော အချိန်များသည်
 မြင်ကွင်းထဲ၌ တဖြည်းဖြည်း ပုံပေါ်လာလေသည်။
 သူ၏အတွေးများသည် အတိတ်၏မြင်ကွင်းတစ်ခုနှင့်
 သူ့ကိုယ်က ဖြစ်ပေါ်လာသည်။
 သူကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။
 သူသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့ ပထမဆုံးရောက်ရှိသော နေ့
 ကိုအမှတ်တမ်းအဖြစ် နံနက်ခင်းဖြစ်သည်။
 နှင်းများ စိုရွဲသောမြက်ခင်းကိုနင်း၍ လူငယ်တစ်ယောက်
 သည် အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကိုလွယ်ကာ အလွန်ခန့်ညားလှပသော
 နှင်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။
 အချိန်က စောလွန်းနေသေးသောကြောင့် ခြံဝင်းကန်ခလုံး

၁၃၈ **၉** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မှာ တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။

သို့သော် ...

ကြက်ကလေးများ၏အသံ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်သည်။

ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ခြံဝင်းတံခါးမှ အတွင်းဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

ကြက်များကို အစာကျွေးနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

မိန်းကလေးက ခြံဝင်းကို ကျောပေးထား၍ သူမ၏မျက်နှာကို မမြင်ရပါ။

သို့သော် ...

ထိုမိန်းကလေး၏ကြောရှင်းပြီး လှပသောခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အလိုလိုရင်ဖိုလာသည်။

“လှလိုက်တဲ့”

သူက လွတ်ခနဲ အသံထွက်ပြီးမှ ကမန်းကတန်း ပါးစပ်ဖြန့်ပိတ်လိုက်လေသည်။

အသံက တိုးတိုးလေးဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

မေ့ရင်သားတော်ကိုယ်တင်ခြင်း (၂) **၉** ၁၃၉

နားပါးလှသော မိန်းကလေးက ကြားသွား၍ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လူငယ်သည် မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့မိသည်နှင့် နှလုံးပြူး၍ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“လှလိုက်တာ”

ဤတစ်ကြိမ် အသံထွက်မလာပါ။

ရင်ထဲ၌ဖြစ်ပေါ်လာသောအသံဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက သူ့အား မြင်တွေ့လိုက်သည်။

ကြက်စာဖန်းကိုချ၍ ခြံတံခါးရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

သည်။

ခြံတံခါးအနီးရောက်ရှိလာသောအခါ လူငယ်က ကမန်း

ကတန်း နောက်သို့ဆုတ်သွားလေ၏။

မိန်းကလေးက ခြံတံခါးကြားမှနေ၍ လူငယ်အား အကဲခတ်

ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

သူမ၏အသံသည် နားဝင်ချို့လှသည်။

လူငယ်က မှင်တက်မိပြီး မိန်းကလေးအား အနီးကပ်ကျွေ

မိသောဖြင့် ပြန်ဖြေရန် မေ့လျော့နေ၏။

“မေးနေတယ်ရှင့်”

မိန်းကလေး၏ စိတ်မရှည်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

မိန်းကလေးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာ ဟုတ်ကဲ့လဲ”

လူငယ်က မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်က အိမ်ရှင်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ရှင့်နာမည် ပြောပါ”

“ကျွမ်းကျားလူ”

“ရှင်က ကျွမ်းအမျိုးအနွယ်ကိုး”

“ဟုတ် ...ဟုတ်ပါတယ်”

“ခြံရှင်နဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်ပါသလဲ”

“ကျွန်တော့် ဘကြီးပါ”

လူငယ်က ပြောပြလိုက်သော်လည်း မိန်းကလေးက ခြံတံခါး ဖွင့်မပေးသေးပါ။

“ခဏစောင့်ပါဦးရှင်”

သူမသည် ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွား

လေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် သူမက ပြန်ထွက်လာသည်။

ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

“အထဲကို ကြွပါရှင်”

မိန်းကလေး၏လေသံမှာ ပျော့ပျောင်းလာသည်။

ကျွမ်းကျားလူအပေါ် လေးလေးစားစား ဖိတ်ခေါ်၍

အိမ်ကြီးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။

လူသူလည်း တစ်ယောက်မှမတွေ့ရပါ။ မိန်းကလေးက

ဗုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ခဏထိုင်ပါရှင်”

လူငယ်က ထိုင်ချလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် ရေခွေးကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခံလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော အဘိုးအို

တစ်ယောက် အခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာသည်။

လူငယ်က ကမန်းကတန်း ထရပ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်

သည်။

“ဘာကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

၁၂၂ ❁ စက္ကချိုလ်နေလင်းအောင်

အဘိုးအိုက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“သူငယ်က လူမှားနေပြီ၊ ကျုပ်က ကျွမ်းသခင်ကြီးမဟုတ်

ပါဘူး”

လူငယ်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ထိုင်ပါ ...သူငယ်”

အဘိုးအိုက လေးလေးစားစား ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

လူငယ်က ထိုင်ချလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ပြုံးပြ၍ အဘိုးအိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလို-

သည်။

“သူက ကျွမ်းကျားစံအိမ်ရဲ့ အိမ်တော်ထိန်းပါ။ ဒါကြောင့် ပြောစရာရှိရင် ပြောပြနိုင်ပါတယ်”

လူငယ်က အဘိုးအိုအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော့်နာမည် ကျွမ်းကျားလူပါ။ ဒီစံအိမ်ရဲ့ သခင်ဟာ ကျွန်တော့်ဘကြီးပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုတွေ့ခွင့်ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံ ပါတယ်”

အဘိုးအို၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး လေးစားသည့် အနိုး အရောင်များ ပေါ်လာသည်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ဖခင်ဟာ ကျွမ်းလောင်စန်းလို့ ခေါ်

သယ် မဟုတ်လား”

ကျွမ်းကျားလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အိမ်တော်ထိန်းက ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“သခင်လေးကို မတွေ့မမြင်ဘူးလို့ အရိုအသေမပြုမိတာ

နဲ့လွှတ်ပါ”

ကျွမ်းကျားလူက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

အိမ်တော်ထိန်းက ...

“ခဏနေပါဦးနော် ...ခဏစောင့်ပါ။ သခင်ကြီး အခုပဲ ထွက်

သွားပါလိမ့်မယ်”

“အဟမ်း”

ချောင်းဟန်သံနှင့်အတူ အလွန်ခန့်ညားသော အဘိုးအိုတစ်

သောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။

ကျွမ်းကျားလူက ကမန်းကတန်း ထရပ်၍ ခူးထောက်ပြီး

ကရဝပြုလိုက်သည်။

“အဘကို ကျွန်တော် ကျွမ်းကျားလူက ဂါရဝပြုပါလား”

“မင်းက ကျွမ်းကျားလူ ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်
“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မင်း တော်တော်တောင်ကြီးလာပြီပဲ၊ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၅-နှစ်ပါ အဘ”

အဘိုးအိုက ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြရင်း ...

“ထိုင်လေ ကျားလူ”

သူက ပြောရင်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကျွမ်းကျားလူကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝစ်ထိုင်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ကျွမ်းကျားလူအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ...

“ဒါနဲ့ မင်းအဖေ နေကောင်းရဲ့လားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးလို့ မကြာခဏ ကျန်းမာရေး ချွတ်ယွင်းတတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်တည်း နေကြ

တတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အိမ်ဖော်လင်မယား ယောက် ခေါ်ထားပါတယ်”

“အေးကွာ ...မင်းအဖေကလည်း တော်တော်ခေါင်းမာလာပြီ၊ ငါ့ဆီကိုလာနေပါလို့ အကြိမ်ကြိမ်လူလွှတ်ခေါ်တယ်၊ သူက နာလို့ လိုက်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘ၊ အဖေက ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ သူ့စိတ်ကို ငါအသိဆုံးပါ”

သူက ကျွမ်းကျားလူအား ထပ်မံကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းအဖေက လွှတ်လိုက်တာလား”

ကျွမ်းကျားလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

အဘိုးအိုက ...

“ကိစ္စ”

ကျွမ်းကျားလူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်နှိုက်ယူ၍ ပြလိုက်သည်။

“ဖေဖေက စာပေးလိုက်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက စာကိုလှမ်းယူ၍ ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။
အဘိုးအိုသည် စာကိုဖတ်ရှု၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ့ဆီမှာနေဖို့ မင်းအဖေဆီ အတန်တန်တောင်း
ခဲ့တယ်၊ ခုမှပဲ သူက သဘောတူလိုက်တော့တယ်”
ကျွမ်းကျားလူက ...

“အမှန်တော့ ကျွန်တော်က ဖေဖေကို ဒီအတိုင်းမထားခဲ့
ဘူး၊ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာတတ်စေချင်တယ်၊ ကို-
နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် တာဝန်ကျေစေချင်လို့ အဘဆီကို လာ-
ခိုင်းတာပါ”

အဘိုးအို၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။
“ဒီစကားကိုကြားရတာ ဝမ်းသာသကွ”

သူက ကျွမ်းကျားလူအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ငါ့မှာလည်း သားသမီးတစ်ယောက်မှ မထွန်းကားဘူး
ကြောင့် မင်းကို ငါ့သားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီး မင်းအဖေရဲ့ဆန္ဒ
ဖြည့်စွက်ပေးပါမယ်”

ကျွမ်းကျားလူက ခူးထောက်၍ ရှိခိုးကန်တော့လို-
သည်။

အဘိုးအိုက အိမ်တော်ထိန်းဘက်သို့လှည့်၍ အမိန့်

သည်။

“လောင်ကျန်း... ဒီအချိန်ကစပြီး သူ့ကို သခင်လေးလို့ခေါ်၊
အိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံးအခန်းတစ်ခန်း ရှင်းပေးလိုက်ပါ”

အိမ်တော်ထိန်း လောင်ကျန်းက ရိုသေစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီး”

ထိုအချိန်မှစပြီး ကျွမ်းကျားလူသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်၌ နေ
သည်။

သူ့အဘက သူ့အတွက် သိုင်းပညာတတ်မြောက်နိုင်ရန်
ရာများကို ငှားရမ်း၍ သင်ကြားပေးသည်။

ထို့ပြင် စာတတ်ပေတတ် ဖြစ်နိုင်ရန်အတွက် စာသင်ဆရာ
ဘက်လည်း ငှားရမ်းပေးသည်။

ကျွမ်းကျားလူကလည်း အလွန်ဉာဏ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။
သိုင်းပညာနှင့်စာပေနှစ်ရပ်လုံးကို ကြိုးစား၍ သင်ကြား
နိုင်သည်။

သူသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်တွင် တစ်နှစ်ခန့်နေထိုင်လာ

ခါ မိန်းကလေးနှင့် ရင်းနှီးလာသည်။

မိန်းကလေး၏အမည်မှာ နှင်းဆီဖြစ်သည်။

၁၇၈ ㊟ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အိမ်တော်ထိန်းလောင်ကျွန်းက သူမ၏ ဖခင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ကျွမ်းကျားလူထက် အသက်တစ်နှစ်ကြီးသော တို့ကြောင့် ကျွမ်းကျားလူက မမဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ရသည်။

နှင်းဆီသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်တစ်ခုလုံး၏တာဝန်အထူးယူထားရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်ကြရာ ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေတ္တာသမုဒ္ဒရာထဲသို့ နစ်မြုပ်နေကြသည်။

ကျွမ်းကျားလူက အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့သည်။

နှင်းဆီကလည်း အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ဘုရားရှေ့ကတိသစ္စာဆိုခဲ့ကြလေသည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် အကြင်လင်မယားအဖြစ်သို့ ပြောင်းနိုင်ရန် ကြိုးစားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ...

ကံကြမ္မာဆိုသည်မှာ အပြောင်းအလဲရှိတတ်သည် မပါလား။

ကေတုလ်ဒားတော်ဂိုကယ်တင်ခြင်း (၈) ㊟ ၁၇၉

သူတို့၏ကံကြမ္မာသည် လမုန်ရာသီ (၈) လ (၁၅) ရက်၏ မျှော်လင့်ဘဲ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားလေတော့

ဤကဲ့သို့ သာယာသောညအချိန်မှာ လူငယ်မောင်မယ်များ
သည် မိမိတို့ချစ်သူနှင့်အတူ ထိုသာယာလှသော ညချမ်းကို
ခံစားရင်း မေတ္တာစကား မဆုံးနိုင်မခမ်းနိုင် ပြောဆိုနေကြ

အခန်း (၁၄)

ကျွဲကွင်းရခြင်းဒုက္ခ

လမုန့်ရာသီ ... ည။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်တိုက်ကင်းရှင်းပြီး လရောင်
ထိန်ထိန်သာနေ၏။

အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းမှာ ရောင်စုံမီးများ ထိန်ထိန်ညှိ
ထွန်းညှိထားသည်။

မိသားစုများသည် မိမိတို့ခြံဝင်းထဲရှိ မြက်ခင်းပေါ်၌
ကောင်း၊ ဘုံကျောင်းရှေ့ ရင်ပြင်ပေါ်၌လည်းကောင်း၊ လမုန့်
မျိုး၏အရသာကို ခံစားရင်း လမုန့်ရာသီကို ဆင်နွှဲကြသည်။

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်း
သည်။

ဤလမုန့်ရာသီသည် လူကြီးများအဖို့ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး
တော်များ တက်ကြွလာစေသည်။

လူငယ်မောင်မယ်များအဖို့ ချစ်သူတဝှေ့ အကြင်လင်မယား
တို့သို့ တက်လှမ်းရန် စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြလာစေသည် မဟုတ်ပါ

မည်သို့ဆိုစေ လမုန့်ရာသီသည် အလွန်ကြည်နူးဖွယ်ရာ
သောရာသီတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ကျွမ်းကျားလူနှင့်နှင်းဆီတို့သည် လူကြီးများမသိအောင်
တစ်ခန်းချစ်နေကြသော လူငယ်မောင်မယ်များဖြစ်ကြသည်။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်တစ်ခုလုံးမှာ ရောင်စုံမီးပုံးများ ဆင်ယင်
ထားသဖြင့် အလွန်လှပနေ၏။

ခံအိမ်၏ခြံဝင်းအတွင်း ကျွမ်းကျားမိသားစုနှင့်ရင်းနှီးချစ်ခင်
တော်ဆွေများနှင့်အတူ လမုန့်ရာသီပွဲတော်ကို တပျော်တပါး
နေကြသည်။

၁၅၂ ၉ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျွမ်းကျားလူနှင့်နှင်းဆီတို့မှာမူ ကျွမ်းကျားစံအိမ်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာလာကြပြီး အလွန်ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ချစ်မေတ္တာစကားထောင်သောင်းမက ရှိနေကြလေသည်။

ယခုကဲ့သို့အချိန်မျိုးတွင် မျိုသိပ်ခံစားနေသော စကားလုံးများကို ဖွင့်ဟပြောရန် အခွင့်ကောင်းရရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ...

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ သူတို့သည် ဤနေရာသို့ရောက်ရှိနေသည်မှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း စကားတစ်လုံးမှ မပြောဖြစ်ကြသေးပါ။

သူတို့သည် ရှက်နေ၍ မဟုတ်ပါ။
မပြောဝံ့၍ မဟုတ်ပါ။

စကားလုံးများ များလွန်းနေသဖြင့် မည်သို့စတင်ပြောရမည် မသိ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ရည်ရွန်းနေသော မှလုံးအစုံဖြင့် ငြိမ်သက်စွာကြည့်နေကြ၏။

တစ်ခဏကြာတော့မှ ကျွမ်းကျားလူသည် ဖြူဖွေးနူးညံ့

နှင်းဆီ၏လက်ကို အရဲစွန့်၍ အသာအယာဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

နှင်းဆီကလည်း လက်ကို ရပ်သိမ်းခြင်းမပြုပါ။
“နှင်းဆီ”

ကျွမ်းကျားလူ၏သံလိုက်ပါသောအသံ ထွက်ပေါ်လာ

“ရှင်”
နှင်းဆီက တိုးတိုးကလေး ပြန်ထူးလိုက်သည်။

ကျွမ်းကျားလူက မည်ကဲ့သို့ ဆက်ပြောရမှန်းမသိ။
နှုတ်ခမ်းတရွရွသာ လှုပ်နေပြီး အသံထွက်မလာ။

နှင်းဆီက သူ့အား မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေ၏။
ကျွမ်းကျားလူက ...

“ငါ မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်လား”

နှင်းဆီက ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်ပြလိုက်သည်။
ကျွမ်းကျားလူက ...

“မင်းကော ငါ့ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”
နှင်းဆီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျွမ်းကျားလူက စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။

“ငါ မင်းကို ဇနီးအဖြစ် ပေါင်းသင်းချင်တယ်၊ မင်း လက်မယ် မဟုတ်လား”

နှင်းဆီက ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

ကျွမ်းကျားလူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားတော့သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့ဘာကိုဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်”

သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသော နှင်းဆီ၏မျက်လုံးအစုံသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အရိပ်အယောင်များဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားသည်။

“အို ...မပြောပါနဲ့ သခင်လေး၊ အသက် အခုမှ ဆင်ခြောက်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အချိန်မတန်သေးဘူးတော့ စဉ်းစားပါဦး”

ကျွမ်းကျားလူက ...

“ဒါကို ငါမသိဘူး၊ မင်းကို ငါစိတ်မချဘူး၊ မပြောသင့်ဘူးဆိုရင် မင်းကို ငါနီးပြေးမလဲ”

နှင်းဆီတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့ သခင်လေး၊ အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

“မင်း ငါ့ကို မယုံလို့လား၊ သတ္တိမရှိလို့လား”

နှင်းဆီက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မယုံလို့ မဟုတ်ဘူး၊ သခင်လေးက အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်သူမဟုတ်ဘူး”

သူမက လေသံကို ပျော့ပျောင်းစွာထားလိုက်သည်။

“သခင်လေး ...နောက် နှစ်နှစ်လောက်စောင့်ပါ၊ ကျွန်မတော့မှ သစ္စာမဖောက်ပါဘူး”

“ငါစိတ်မချဘူး၊ မင်းက သိပ်လှတယ်၊ ဒီကိုရောက်လာတဲ့အခါ မင်းကို ဘယ်လိုမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တယ်ဆိုတာ မြင်သားတယ်”

“ခက်လိုက်တာ သခင်လေးရယ်”

နှင်းဆီက မည်ကဲ့သို့ ဖျောင်းဖျော့ပြောဆိုရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ သူမသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“တော်တော့ ...သန်းခေါင်ယံတောင် ကျော်သွားပြီပြန်ပြန်ပါ”

သူမက ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်သည်။ ကျွမ်းကျားလူ

၁၅၆ **၉** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

က သူမ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“မသွားပါနဲ့ဦး နှင်းဆီ၊ ငါပြောပါရစေဦး”

ထိုအချိန်မှာပင် အသံတစ်သံ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

“မင်းတို့ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ”

ကျွမ်းကျားလူက ရင်ထိတ်သွားသည်။

နှင်းဆီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ သွေးရောင်ပင် မရှိတော့ပါ။

သူတို့ရှေ့တွင် ကျွမ်းသခင်ကြီးနှင့် အိမ်ဖော်သုံးယောက်ခန့် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လရောင်အောက်တွင် ကျွမ်းသခင်ကြီး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မှာ ဒေါသရောင်များ လွှမ်းမိုးထားသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မီးတောက်မီးလျှံပမာ နီရဲ၍နေ၏။

“ကျားလူ ...မင်းကို ငါအထင်ကြီးခဲ့တယ်၊ မင်း အခုလို အောက်တန်းကျလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်မိဘူး”

ကျွမ်းကျားလူသည် လူငယ်ပီပီ မိမိအပေါ် အောက်တန်း ကျသည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုသည်ကို ကြားမိလိုက်သောအခါ ခံပြင်း သောစိတ်များ ထောင်းခနဲထွက်လာသည်။

“အဘ ...ကျွန်တော့်ဆို မကျေနပ်ရင် ရိုက်နိုင် ဆုံးမနိုင်ပါ တယ်၊ ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့”

ကျွမ်းသခင်ကြီးက ခါးထောက်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ အောက်တန်းစားအိမ်ဖော်ကို အခုလို မရှင်းမရှင်း

ထုပ်နေတာ အောက်တန်းကျတာ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ”

“ဘာဘပြောတာ လုံးဝမတရားဘူး”

“ဘာမတရားတာလဲ ပြောစမ်း”

“လူလူချင်းပဲ၊ ငွေမရှိတာနဲ့ အောက်တန်းစားလို့ပြောတာ မတရားသလား၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က တကယ့်မေတ္တာစစ် မေတ္တာ နဲ့ ချစ်နေကြတာပါ၊ ဒါကို မရှင်းမရှင်းလို့ပြောတာ လူအချင်းချင်း ဆော်ကားရာရောက်မနေဘူးလား”

ကျွမ်းကျားလူ၏စကားကြောင့် ယမ်းပုံမီးကျသွားသော

ကျွမ်းသခင်ကြီးက ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်လာသည်။

‘ဖြန်း’

သူသည် စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကျွမ်းကျားလူအား ပါး နှိတ်လိုက်သည်။

ကျွမ်းကျားလူက မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

နှင်းဆီက မကြည့်ရက်တော့ဘဲ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် မျက် မှာအုပ်ကာ ငိုကြွေးရင်း ပြေးလွှားထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျွမ်းသခင်ကြီးက လူးလဲထလာသော ကျွမ်းကျားလူအား

၁၅၈ ㊦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း ...

“မှတ်ထား ... နောက် အခုလို ဆွေမျိုးဂုဏ်ထိခိုက်တဲ့အလေ့ လုပ်လာရင် မင်းကို သတ်မစ်မယ်၊ ဒါပဲ”

ထိုစကားဆုံးသွားသည်နှင့် ကျွမ်းသခင်ကြီးသည် ခြေလှမ်း ပြင်းပြင်းလှမ်းကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ကျွမ်းကျားလူသည် နှင်းဆီအား (၃) ရက်တိုင်တိုင် တွေ့ကြီးစားသော်လည်း နှင်းဆီကို မတွေ့ရပါ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် နှင်းဆီသည် မီးဖိုချောင်ကိစ္စကအစ စံအံ့ တစ်ခုလုံး၏တာဝန်ကို မအားမလပ်လုပ်နေရသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုမှာမူ နှင်းဆီအား မတွေ့ရသည်မှာ (၃) ရက်တိုင်တိုင် ပင် ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

နှင်းဆီကို အဘယ်ကြောင့် မတွေ့ရပါသနည်း။

ရှက်၍ အိပ်ခန်းထဲ၌ မထွက်ဝံ့၍ ပုန်းနေသည်လော။

သူက အခြားအိမ်ဖော်များကို စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့သည်။

အားလုံးက အဖြေမပေးဘဲ ခေါင်းသာ ခါယမ်းပြကြလေ သည်။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

ကျွမ်းကျားလူက ဤသို့ခံစားလာမိလေသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါ သူ့အခန်းကို သွားရှာမှဖြစ်တော့မယ်”

သူက ဤသို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွမ်းကျားလူသည် ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း ည လူခြေ သောအခါ နှင်းဆီ၏အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တိတ်တဆိတ်လျှောက် သွားသည်။

အခန်းတံခါးမှာ သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ

သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“နှင်းဆီကို အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားတာကိုး၊ ဒါ

ကျွန်း ရှာမတွေ့တာ”

သူက အခန်းတံခါးကို အသာအယာခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

အသံတိုးတိုးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“နှင်းဆီ”

သူက (၃) ကြိမ်ခန့် ခေါ်လိုက်သော်လည်း အခန်းထဲ၌ မည်

အသံကိုမှ မကြားရပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အနီးသို့ လူရိပ်တစ်ခု ချဉ်းကပ်လာသည်

ကို တွေ့ရသည်။

ထမင်းချက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“သခင်လေး ... ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကျွမ်းကျားလူက အားတက်လာသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် နှင်းဆီအပေါ် အလွန်ချစ်ခင်သူ

သည်ကို သူက သိထားသည်။

“ရှောင်မား ... နှင်းဆီကို အခန်းထဲ ပိတ်ထားလားဟ”

သူက အသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ရှောင်မားက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အခန်းထဲမှာ မရှိဘူး”

ကျွမ်းကျားလူ၏ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့ဘယ်မှာရှိလဲ”

ရှောင်မားက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူတို့သားအဖ ဒီစံအိမ်မှာ မရှိတော့ပါဘူး”

“ဗျာ”

ကျွမ်းကျားလူက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

“သူတို့ ဒီအိမ်ကနေ ထွက်သွားကြပြီ ဟုတ်လား”

ရှောင်မားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွမ်းသခင်ကြီးက သူတို့ကို မောင်းထုတ်
တယ်လေ”

ကျွမ်းကျားလူ၏တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲတွင် လှိုက်လှဲစွာ ခံစားမိလာလေသည်။

အတန်ကြာမှ ...

“သူတို့ထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“သခင်လေးတို့ကို တွေ့ခဲ့တဲ့ နောက်နေ့မှာပဲ”

ကျွမ်းကျားလူက စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်သောဝေဒနာတစ်ခု ပြင်းထန်စွာ ခံစား

သည်။

သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ပါ။

တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်ချည်နဲ့သွားသည်။

သူ၏အခန်းထဲသို့ မည်ကဲ့သို့ရောက်ရှိသွားမှန်းမသိ ရောက်

တော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၅)

လေလွင့်သူ၏ခရီးရှည်

ဆယ်ရက်တိုင်တိုင် ကျွမ်းကျားလူသည် အိပ်ရာထဲမှာ လျောင်းနေ၏။

သူသည် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့နေသော လူတစ်ယောက် အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းနေသည်။

အစားအသောက်လည်း မှန်မှန်မစားတော့ပါ။

အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းနေသည်ဖြစ်သော်လည်း

တော့ အိပ်၍မရပါ။

ကျွမ်းသခင်ကြီးက စိုးရိမ်သွားသည်။

အကောင်းဆုံးသမားတော်နှင့် ကုသပေးသည်။

သမားတော်ကြီးက လူနာကို စမ်းသပ်ပြီးနောက်

ပြောလိုက်လေသည်။

“သူ့မှာ ဘာရောဂါမှမရှိပါဘူး သခင်ကြီး”

ကျွမ်းသခင်ကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“ရောဂါမရှိရင် ဘာကြောင့် အခုလိုဖြစ်နေတာလဲ”

သမားတော်ကြီးက ...

“သူ့မှာ စိတ်ရောဂါကလွဲလို့ ပကတိလူကောင်းပါ”

“စိတ်ရောဂါ ဟုတ်လား”

ကျွမ်းသခင်ကြီးက အနည်းငယ်သဘောပေါက်လာသည်။

“...တော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ...သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ အလွန်လိုအပ်နေတဲ့ ဆန္ဒ

ရှိတယ်။ အဲဒီဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းနိုင်တဲ့အတွက် အခုလို စိတ်

ဖြစ်နေတာပါ”

ကျွမ်းသခင်ကြီးက ...

“ဒီရောဂါက ကုလို့မရဘူးလား”

သမားတော်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရပါဘူး”

“အသက်အန္တရာယ်ကော ရှိနိုင်သလား”

“ဒီအတိုင်းသာ သွားမယ်ဆိုရင် အသက်စိုးရိမ်ရတယ်”

ကျွမ်းသခင်ကြီးက စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေတော့...
သမားတော်ကြီးက ကြောင်၍ကြည့်နေသော ကျွမ်း...
လူအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်းက အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲရှိသေးတယ်။
ကြောင့် ဒီလောက် စိတ်ဓာတ်ကျနေရတာလဲ”
ကျွမ်းကျားလူက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပါ။
သမားတော်ကြီးက ...

“မင်း ယောက်ျား ...ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ပေး
နေရတာလဲ၊ စိတ်ဓာတ်ကြွကြွခံနိုင်ရမှာပေါ့၊ ဒီလို ဘာဖြစ်လို့ အ
ချင်နေရတာလဲ”

ကျွမ်းကျားလူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အနည်းငယ်အသက်
လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

သမားတော်ကြီးက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားရမှာက လောကမှာ ဘယ်အရာ
မဆို ထိုင်နေလို့ရလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုးစားရမယ်၊ အခက်အ
ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ရမယ်၊ ဇွဲရှိရမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်
အပြည့်ရှိရမယ်”

ကျွမ်းကျားလူ၏အရောင်မှေးမှိန်နေသော မျက်လုံး

... ဖြည်းဖြည်းအရောင်တောက်ပလာသည်ကို သမားတော်
... သတိပြုမိသည်။

“ဒီလောကမှာ စိတ်အင်အားဟာ အကြီးမားဆုံးပဲကွ၊
... ဝင်ရင် မီးပင်လယ်ကိုလည်း ဖြတ်ကူးနိုင်တယ်၊ ဓားတောင်
... ကျော်ဖြတ်နိုင်တယ်၊ မီးပင်လယ်ဆိုတာ စမ်းရေအိုင်ပဲ၊
... ဝင်ဆိုတာလည်း တောင်ကမူလေးတစ်ခုပဲ”

သမားတော်ကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ကျောက်ဆောင်ကို ဦးခေါင်းနဲ့ မတိုက်နဲ့လို့ ရှေးပညာရှိ
... ကြားခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါ စိတ်ကို သူတို့ မေ့လျော့ခဲ့
... စိတ်ဆောင်တဲ့ဦးခေါင်းကြောင့် ကျောက်တောင်ကွဲအက်ရ
... သူတို့ မသိခဲ့ကြဘူး မဟုတ်လား၊ စိတ်ကိုကြွခိုင်အောင်လုပ်၊

... ဆုံးဖြတ်လာရင် အရာရာဟာ ခြေနင်းသဲမှုန့်ပဲ၊ မြူမှုန့်ပဲ”
သူက ကျွမ်းသခင်ကြီးအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“သိပ်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ သခင်ကြီး၊ မကြာခင်မှာ သူ
... နေ ကောင်းလာပါလိမ့်မယ်”

ကျွမ်းသခင်ကြီးက အနည်းငယ် စိတ်သက်သာသွားသည်။

“သူ့အတွက် ဆေးမပေးတော့ဘူးလား”

သမားတော်ကြီးက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မလိုတော့ပါဘူး။ ကျုပ်က သူ့ကို ဆေးတိုက်ကျွေးလို့ ပါပြီ”

သူက ပြောရင်း ကျွမ်းသခင်ကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ အေးထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နေလုံးကြီးသည် ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းနေ၏။

လေတစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသောအခါ

ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်ရှိသော ဖုန်မှုန့်နှင့်သဲများ ပလူပျံသွားသည်။

လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ လယ်ယာများမှာ ရေဓာတ်ခဲ

ခြောက်နေသဖြင့် ပတ်ကြားအက်နေ၏။

လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ရွာတို့မှာလည်း လူနေအိမ်

များ အများအပြား ရှိနေသေးသော်လည်း နေထိုင်နေကြသော

များမှာ သုံးချိုးတစ်ချိုးခန့်သာ ကျန်တော့သည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ဖွံ့ဖြိုးစည်ကားသော ထိုရွာကလေးသည် ယခုအခါ၌ ရွာပျက်သာသာမျှသာရှိသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် ရရှိထားသောရလဒ်ဖြစ်သည်။

မန်ချူးနယ်ချဲ့တို့သည် တရုတ်ပြည်သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်

တိုက်လိုက်သောကြောင့် တရုတ်ပြည်သူပြည်သားတို့သည် မိမိတို့ပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးပြီး အိုးပျက်အိမ်ပျက်သောဘဝသို့ ရောက်ရှိနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်တွေ့ရသော လူများသည် မြည်းကြေကွဲ၍မဆုံးသည့်အပြင် ခံပြင်းသည့်စိတ် တငွေ့ငွေ့လောင်ဖြစ်ပေါ်နေတော့သည်။

မွန်းတည့်ချိန် ...

နေလုံးကြီးသည် ပို၍ပူပြင်းလာသည်။

တိုက်ခတ်လာသောလေများ ငြိမ်သက်သွားသောကြောင့်

တစ်ခုလုံးမှာ အပူငွေ့များက လွှမ်းမိုးထားသည်။

လမ်းမတစ်ခုလုံးမှာ ခရီးသည် အသွားအလာ လုံးဝပြတ်

ကွဲသွားသည်။

သူတို့သည် ပူအိုက်သော နေရောင်ခြည်ကို ရှောင်ရှားနိုင်ရန်

အောက်ခြေသောနေရာသို့ ခေတ္တဝင်ရောက်နားခိုနေကြသည် မဟုတ်ပါ။

ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ထိုလမ်းမကြီးပေါ်၌ လူ

သောက် လျှောက်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ငယ်ရွယ်နုနယ်သော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုလူငယ်မှာ ကျွမ်းကျားလှပင်ဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီး၏လမ်းညွှန်ဆန်သောစကားကို ငြိမ်လှိုက်ရသဖြင့် သူသည် သူ့လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို သဘောပေါက်လာလည်လာသည်။

သူ၏စားပွဲပေါ်တွင် အဘဖြစ်သူထံ စာတစ်စောင်ရေးသားထားပြီး နှင်းဆီအား ရှာပုံတော်ဖွင့်ရန် တိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ထွက်လာပြီးသည့်နောက် သူ၏ခေါင်းထဲမှ မေးခွန်းတစ်ခု ချက်ချင်းဖြစ်လာသည်။

“ငါထွက်လာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ နှင်းဆီ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ငါ ဘယ်လိုလိုက်ရှာရမှာလဲ”

ယခုမှ သူသည် ဤမျှကျယ်ဝန်းလှသော ကမ္ဘာပေါ်တွင် နှင်းဆီတစ်ယောက်အား ရှာဖွေရန်မှာ အလွန်ခက်ခဲသောကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်သည်။

သို့သော် ...

သူက စိတ်မပျက်ပါ။

သူက နုနယ်သောလူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အားမာန်အပြည့် ရှိသည်။ ဇွဲလုံ့လရှိသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချပြီးသောအခါ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို မတော်မနှစ် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရန်သာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါ။

ယခု သူသည် မိမိသွားရမည့်ခရီးကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်သတ်မှတ်မိလေသည်။

“ငါ ဒီအတိုင်းလျှောက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပထမဆုံး ငါ့ရွာထဲရောက်ပြန်မယ်၊ ငါ့အဖေကိုလည်း သွားတွေ့ရမယ်”

သူသည် ယင်းသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် သူ၏မွေးဖွားရာ ရွာထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီး ခရီးဆက်လေတော့၏။

ကျွမ်းကျားလူသည် သူ၏မွေးဌာနေ ခရေပန်းရွာသို့ ပြန်ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် မိမိ၏ရွာကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်တွေ့ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးမိလာလေသည်။

ရွာ ... ဇာတိရပ်ရွာ။

မည်သူမဆို ဇာတိရပ်ရွာကို လှမ်းကြသည်။

သတိရကြသည်။

ဗုလုကွေးကွေးကလေးဘဝက ပြောင်းရွှေ့သွားလျှင်ကော့ဘတ်တတ်ပေ။

ဇာတိရပ်ရွာ၌ ဆယ်နှစ်တာမျှ နေဖူးသူတိုင်း ဇာတိရပ်ရွာကို လွမ်းတတ်ကြသည်။

မည်မျှခေါင်ပါစေ၊ မည်မျှအစာရေစာ ရှားပါးပါစေ။

ဇာတိရပ်ရွာကိုတော့ လွမ်းကြသည်။

ပုံမှန်ဇာတိရပ်ရွာသည် ရွာသူရွာသားတိုင်းကို ဤသို့လွမ်းကြစေသည်သာ။

သူသည် ရွာဝင်လမ်းကလေးအတိုင်း လမ်းဝင်လာသော သူခံစားခဲ့ရသော ဝမ်းသာကြည်နူးမှုများသည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပပျောက်သွားသည်။

သူ၏ရင်ထဲတွင် မကောင်းသောနိမိတ်တစ်ခုကို အလိုလို ခံစားလာမိတော့သည်။

အလွန်လှပသာယာသော ရွာကလေးသည် ယခုအခါမှာ ခြောက်သွေ့ပြီး ရွာပျက်ပမာ ဖြစ်နေ၏။

ခါတိုင်းကြားနေကြသော လူငယ်လူရွယ်များ၏ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားနေသောအသံများသည် ယခုအခါမှာ လုံးဝမကြားရတော့ဘဲ ရွေးများ၏ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူသံများကိုသာ ကြားလိုက်ရသည်။

သူသည် နေအိမ်ရှိရာသို့ အပြေးကလေး ပြေးသွားသည်။ ထို့နောက် အိမ်ကလေးတစ်အိမ်၏ခြံဝင်းရှေ့တွင် ခြေလှမ်း

ရပ်တန့်သွားသည်။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... နင်က ကျွမ်းလူ မဟုတ်လား”

ထိုအသံကို ကျွမ်းကျားလူက ကောင်းစွာမှတ်မိထားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး”

အသက် (၄၀) ကျော်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် အပြေး

သွားထွက်လာပြီး ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။

“ကျွမ်းလူရယ် ... နင် တော်တော်နေနိုင်တယ်၊ အခုမှ အိမ်

ထဲသို့ သတိရတော့တယ်”

ကျွမ်းကျားလူသည် သူ့ဒေါ်လေး၏ ပြစ်တင်သံကို ဂရု

စိုက်တံ့ ...

“ဖေဖေကော ... ဖေဖေ နေကောင်းလား”

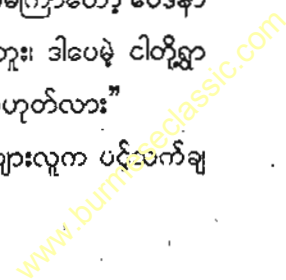
ဟု ကမန်းကတန်း ဖြတ်မေးလိုက်လေသည်။

“သူလည်း အသက်ကြီးပြီလေ၊ မကြာမကြာတော့ ဝေဒနာ

ရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရွာ

ထဲမှ နယ်ချဲ့မန်ချူးတွေရဲ့ အဖော်ကို ခံရတာပဲ မဟုတ်လား”

ထိုအသံကြားလိုက်ရတော့မှ ကျွမ်းကျားလူက ပင့်သက်ချ

၈၇၂ ㊦ စာကူသိုလ်နေလင်းအောင်

နိုင်တော့သည်။

သူ သက်ပြင်းရှိလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ဇာတိရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

‘ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်’

အုန်းမောင်းခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ကြည်လင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

အတွေးပင်လယ်ထဲ၌ လွင့်နေသော ကျွမ်းကျားလူသည် ပြန်လည်သတိရသက်ဝင်လာသည်။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ငါ အတွေးနယ်ချဲ့နေသော သန်းခေါင်ယံတောင်ကျော်နေပါလား”

သူက အပျင်းတစ်ချက် ဆန့်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်းလိုက်သည်။

သို့သော် သူက အိမ်၍မရသေးပါ။

ဖခင်မှာကြားသည့်စကားကို ပြန်လည်သတိရလာလေသည်။

ကေတုင်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ပ) ㊦ ၈၇၃

“ငါ့သား မင်း ဒီလိုနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ယောက်ျားဆိုတာ သိုင်းပေးတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ရမယ်”

ကျွမ်းကျားလူက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ပြန်သည်။

ဖခင်သည် သူ့အား သိုင်းပညာသင်ရန်အတွက် တာဝန်ယူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်လိုသည်ကို နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖခင်အား တစ်လခန့်ပြုစုပြီးနောက် ဖခင်၏ခိုင်းဆုတ်အရ ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ရောက်ရှိသွားပြီး ဆရာတော်ကျွမ်းကျမ်းထံတွင် သိုင်းပညာကို ငါးနှစ်တိတိသင်ကြားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဆရာဖြစ်သူ၏တာဝန်ပေးချက်အရ ကျွမ်းကျားသည် သို့ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွမ်းကျားလူသည် စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း ဆရာဖြစ်သူ၏တာဝန်ပေးချက်ကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။

“ကျားလူ ... ငါ့ရဲ့သိုင်းပညာကို မင်းက တော်တော်လေးလေး သိပါပြီ၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ဖော့ပညာရပ်မှာ သူ့မတူအောင် သိကြားတဲ့အဆင့်ရှိပါပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းဟာ အများအကျိုးအတွက် သိုင်းပညာသင်ဆောင်သင့်ပြီလို့ နားလည်စေချင်တယ်၊ နောက်တစ်ရက် သိုင်းပညာသင်ဆောင်သင့်ပြီလို့ နားလည်စေချင်တယ်၊ နောက်တစ်ရက် သိုင်းပညာသင်ဆောင်သင့်ပြီလို့ နားလည်စေချင်တယ်၊ နောက်တစ်ရက် သိုင်းပညာသင်ဆောင်သင့်ပြီလို့ နားလည်စေချင်တယ်”

“အခုဆိုရင် မင်း ကျောင်းကနေ ထွက်ခွာနိုင်ပါပြီ၊ တစ်လက်စ

တည်း ငါ မင်းကို တာဝန်တစ်ခုပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒါကတော့ မင်း
ခဲဖူးတဲ့ ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို ပြန်သွားပါ။ အဲဒီမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့
ဝှက်ချက်များကို စုံစမ်းပြီး ဆရာတော်ကို သတင်းပေးရမယ်။ ဒါပဲ။

ကျွမ်းကျားလူက သက်ပြင်းချပြီး ရေရွတ်မိသည်။

“ဆရာ ... ကျွမ်းကျားစံအိမ်ဟာ အရင်လိုမဟုတ်တော့
အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းလာပြီ။ ကျွန်တော့်အဖေ
လည်း မတွေ့ရတော့ဘူး”

သူက တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုပြီး ကျွမ်းကျား
စံအိမ်တွင် တွေ့ဆုံရသော မိန်းကလေးကို သတိရလာသည်။

“သူက နှင်းဆီနဲ့တော့တူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်လား မဟုတ်
လားဆိုတာတော့ မသေချာဘူး”

ကျွမ်းကျားလူသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ကြက်တွန်သံများ
ကြားလိုက်ရသည်။

“အောက် ... အီးအီး ... အွတ်”

သူသည် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ကျွမ်းကျားလူသည် အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ မွန်း

ချိန်ပင် ရောက်နေသည်ကို သိရှိလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

‘ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်’

“ဝင်ခွဲ”

ကျွမ်းကျားလူက လှမ်းပြောရင်း အသင့်ရှိနေသော မျက်နှာ
လှေ့မှာ မျက်နှာသစ်နေသည်။

အခန်းတံခါးပွင့်လာသည်။

ဆိုင်လုလင်က သူ့အား ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး နိုးပြီလား”

သူ့လက်ထဲမှ ပါလာသော စာကို ထောင်ပြရင်း ...

“လူတစ်ယောက်က စာလာပေးသွားတယ်ခင်ဗျ”

ကျွမ်းကျားလူက အံ့အားသင့်သွားသည်။

လှယန်းမြို့၌ သူ့တွင် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ လုံးဝ

ယင်းစာသည် မည်သူ့စာ ဖြစ်ပါသနည်း။

သူက စာကို လှမ်းမယူသေးဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူက ပေးသွားတဲ့စာလဲ”

ဆိုင်လုလင်က ...

“နာမည်တော့ မသိဘူး၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ပေး

၉ စက္ကချိန်လေးအောင်

“သူက ဘယ်သူ့ကို ပေးပါလို့ပြောလဲ”
 “အခန်း (၉) က မိတ်ဆွေလို့ ပြောပါတယ်”
 ကျွမ်းကျားလူက သံသယများစွာ ဖြစ်လာသည်။
 “ဘယ်သူများပါလိမ့်”
 သူက စာအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။
 စာအိတ်ပေါ်တွင် ...
 “အခန်း (၉)က မိတ်ဆွေပေးပါ”
 ဆိုင်လုလင်က မေးလိုက်သည်။
 “အစ်ကိုလေး ...ဘာသုံးဆောင်ဦးမလဲ”
 ကျွမ်းကျားလူက ...
 “မထူးတော့ဘူးကွာ၊ ငါ့ကို နံနက်စာပဲ လာပို့ပါ”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 ဆိုင်လုလင် ထွက်သွားလေသည်။
 ကျွမ်းကျားလူက အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပြီးမှ
 ဖောက်လိုက်သည်။
 မိတ်ဆွေကြီး မိုးပျံလင်းနို့ ...
 နာမည်မသိလို့ သိုင်းလောကမှာ ခေါ်
 နေကျနာမည်ကိုပဲ ရေးရတာသည်းခံပါ။ ယနေ့ည

လူယန်းမြို့ ရဲ့ တောင်ဘက်မြို့ ရိုးတံခါး အပြင်
 ဘက် သုံးလီအကွာမှာ မြို့စောင့်နတ်တုံကျောင်း
 ဘေးမှာ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ စုဝေတိုင်ပင်စရာ
 ရှိနေပါတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ မိတ်ဆွေကြီး
 ဒီရောက်နေတာတွေ့လို့ အဆိုပါ အစည်းအဝေး
 နေရာကို ကြွရောက်ပါရန် လေးနက်စွာ
 ဝိတ်ကြားအပ်ပါသည်။
 ထိုစာ၏အောက်ပိုင်း ညာဘက်ထောင့်တွင် အမည်နာမ
 ထားခြင်းမရှိဘဲ အနီရောင်ပန်းတစ်ပွင့်ပုံကိုသာ ရေးထား
 တွေ့လိုက်ရသည်။
 ကျွမ်းကျားလူသည် ထိုအမှတ်အသားကို မြင်တွေ့သည်နှင့်
 ကြောက်အားတက်သွားသည်။
 ထိုစာသည် နယ်ချဲ့မန်ချူးကို တော်လှန်ရန် စည်းရုံးလှုပ်ရှား
 ပန်းနီနီအဖွဲ့ဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။
 ဒီမိသည် ဖခင်နှင့်ဆရာသမားတို့၏ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းရန်
 တော် မန်ချူးတော်လှန်ရေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် လှုပ်ရှား
 သူ့အဖို့ အတွေ့အကြုံကလည်းနည်း အပေါင်းအသင်းက

၁၇၈ **⊙** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လည်း မရှိသဖြင့် သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို အားမလိုအားမရဖြစ်ခဲ့သဖြင့် မဟုတ်ပါလား။

ယခု ရရှိသောစာသည် နယ်ချဲ့မန်ချူးတော်လှန်ရေးကို ယုံနည်းကိုယုံဟန်ဖြင့် တော်လှန်သော အဖွဲ့အစည်းများအား အင်အားတောင့်တင်းပြီး အောင်မြင်မှုများစွာ ရရှိသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏ စာပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဖိတ်ကြားထားသည့်အတိုင်း မြို့တော်နတ်ဘုံကျောင်းသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကေရှင်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (၂) **⊙** ၁၇၉

အခန်း (၁၆)

ပန်းနီနီအဖွဲ့၏တာဝန်

လသာသော ညတစ်ညဖြစ်သည်။
လှယန်းမြို့တော်သည် ထိန်ထိန်လင်းနေသော လရောင်
တွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံလှပနေ၏။
မြို့တော်၏လေးဘက်လေးတန်ငွေငွေ ထုံးစံအတိုင်း မန်ချူး
ညီသမားများက လှည့်ပတ်ကင်းစောင့်နေ၏။
ကျွမ်းကျားလူသည် ညလူအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပြီး
ဘက်တံခါးရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။
မြို့ရိုးတံခါးမှာ ပိတ်ထားပြီဖြစ်သည်။
အလွန်ခိုင်မာသော မြို့ရိုးတံခါးဖြစ်သည်။
သို့သော် မိုးပျံလင်းနို့အား တားဆီးနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

သူက မြို့ရိုးပေါ်မှ ကျော်လွှားခုန်ဆင်းလိုက်သောအခါ
ကင်းသမားများက ရိပ်ခနဲ လူရိပ်မြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ...

သေသေချာချာကြည့်သောအခါ မည်သည့်အရာမျှ
မတွေ့ရပါ။

သူတို့သည် လူရိပ်ကို လိုက်လံရှာဖွေနေစဉ် မိုးပျံလင်း
အဝေးသို့ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွမ်းကျားလူသည် မြို့ရိုးပေါ်မှ ကျော်လွှားလာပြီးနောက်
ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုပြီး ဆက်လက်ပြေးလွှားသွားရာ မကြာ
သူသည် ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခုကို လှမ်း၍မြင်တွေ့လိုက်သည်။
သူက ဘုံကျောင်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လှေကား
သွားသည်။

“ရိပ်လိုက်”

ဟူသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွမ်းကျားလူက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

“နာမည်ပြောပါ”

အသံသာ ကြားရသည်။

လူကို မတွေ့ရပါ။

“မိုးပျံလင်းနို့”

ကျွမ်းကျားလူက အမှန်အတိုင်း ဖြေကြားလိုက်သည်။

“ကြွပါခင်ဗျာ ...တွေ့ရတာ လေးစားပါတယ်”

ထိုစကားနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

မီးခိုးရောင်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ဆင်ထားသောလူ ဖြစ်လေသည်။

ကျွမ်းကျားလူက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဖိတ်စာရလို့ လာခဲ့တာပါ”

ထိုလူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုလူသည် ကျွမ်းကျားလူအား ဘုံကျောင်းရှိရာသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားသည်။

ကျွမ်းကျားလူသည် ဘုံကျောင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်မိသည်နှင့်
အထူးအထူးအံ့ဩသွားသည်။

သူထင်မြင်ထားသည်မှာ ဘုံကျောင်းထဲ၌ လူစုလူဝေး များ

နေထိုင်သည်ဟု ထင်ထားသည်။

သို့သော် ...

သူ ယခု မြင်ထားသည်မှာ လူသုံးယောက်တည်းသာ

သူ့အား ခေါ်ဆောင်လာသောလူက ထိုင်နေသော
ယောက်ထံမှ အလယ်လူကို အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“မိုးပျံလင်းနို့ ရောက်လာပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ထိုသူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနေရာ မင်းသွားနေ”

ထိုလူက အရိုအသေပြုပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ကျွမ်းကျားလူက ထိုလူများကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်အံ့ဩသွားလေသည်။

အလယ်မှာ နေရာယူထိုင်နေသာလူမှာ အသက် (၂၀)

မျှရှိသော အဘိုးအိုများဖြစ်သည်။

ပန်းနီနီအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဆိုသူမှာ ဤလူငယ်များ ဖြစ်

လော။

သူက စဉ်းစားနေစဉ် လူငယ်က သူ့အား နှုတ်ဆက်လို့

လေသည်။

“ထိုင်ပါ ကျွမ်းကျားလူ”

ကျွမ်းကျားလူက အံ့ဩရလေသည်။

သိုင်းလောကသားများတို့သည် မိမိကို မိုးပျံလင်းနို့ဟု

သိထားကြသည်။

မိမိ၏အမည်ရင်းကို သိသူအလွန်ရှားသည်။

ယခု ဤလူသည် မိမိနာမည်ကို သိရှိထားသည်မှာ အံ့ဩ

ကောင်းသည်ဟု ခံစားမိသည်။

သူက မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ တစ်ကိုယ်တော်မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဆို

ကျုပ်တို့အဖွဲ့က သတင်းကြားပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း အလွန်

ဆက်သွယ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့မရဘူး၊

အဲဒါနည်းနည်း အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လုယန်းမြို့ကိုရောက်တုန်း

အဖွဲ့လည်း ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရလို့ ဖိတ်ခေါ်တာပါ”

ကျွမ်းကျားလူက ...

“ပန်းနီနီအဖွဲ့က ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အသိအကျွမ်း မရှိခဲ့ပေမယ့်

သိခဲ့တာ ကြာလှပါပြီ၊ သိပ်လည်း တွေ့ချင်ပါတယ်”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ...

“ဝမ်းသာပါတယ်”

သူက အဘိုးအိုနှစ်ယောက်အား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဗိုလ်

အဖွဲ့လေးပါ၊ ဒီဘက်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးယိုရှမ်းပါ”

ထိုနာမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွမ်းကျားလူက
မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားသည်။

‘အကြောင်းမှာ ထိုဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ယောက်သည် ရာသီ
များစွာသော မန်ချူးကိုယ်ရံတော်များကြားမှ အိမ်ရှေ့စံမင်း
လေးကို ကယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်များဖြစ်သည်။

သူက ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်အား လေးလေးစားစား က
ပြုလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်တို့ရဲ့ သတင်းကို ကျွန်တော် ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်
အလွန်လည်း လေးစားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ချုပ်ယိုရှမ်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ကျုပ်တို့စစ်သားတွေရဲ့ တာဝန်ပါ။ လူတွေက လို
ထက်ပိုပြီး နှိုးမွမ်းနေကြလို့ပါ”

ဗိုလ်ချုပ်လုဝေက ...

“ကဲ ... ခေါင်းဆောင်ကြီး အချိန်မရှိဘူး၊ မေးစရာရှိတာ
စပြီး မေးပါတော့”

ကျွမ်းကျားလူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ငါ့ကို မေးစရာရှိတယ်ဆိုပါလား၊ ငါက ဘာသိလို့ခေါ်
နေတာလဲ”

သူက ကျိတ်၍တွေးနေ၏။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားကို အခု ဖိတ်ခေါ်တာက ကျုပ်တို့အဖွဲ့မှာ အလွန်
အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေကို မေးချင်လို့ပါ”

ကျွမ်းကျားလူက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်သိတဲ့အကြောင်းအရာဆိုရင်တော့
အတိုင်းပဲ”

“ကြားထားရတဲ့သတင်းအရ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅) နှစ် (၆) နှစ်ခန့်
ခင်ဗျား ကျွမ်းကျားစံအိမ်မှာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ သိရတယ်။

အဲဒါလားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွမ်းကျားစံအိမ်ရဲ့ ပိုင်ရှင်နဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်သလား”

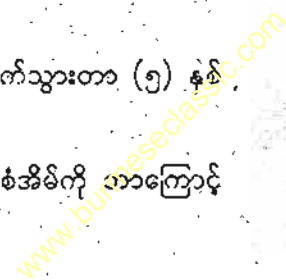
“ဟုတ်ကဲ့ ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်ဘာသာပါ”

“အဲဒီ မိသားစုတွေ အခု ဘယ်ရောက်သွားလဲဆိုတာကော

...”

“မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်သွားတာ (၅) နှစ်
နီးပါပြီ”

“ဒီတစ်ခေါက် ခင်ဗျား ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို ဘာကြောင့်

ပြန်လာရတာလဲ”

ကျွမ်းကျားလူက အနည်းငယ် စိတ်တိုလာသည်။

သူတို့သည် သူ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စွက်ဖက်လာပြီ။ သူထင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ မကြည်သာတော့ပေ။

သူ၏အသံသည် အနည်းငယ် မာသွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲဗျာ၊ ဒီကျွမ်းကျား
စံအိမ်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်တော်အဖေရဲ့အစ်ကိုဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘကြီး
အရင်းကြီးလေ၊ ဒီအိမ်ကို ကျွန်တော် ပြန်မလာရဘူးလား၊ ဒီအိမ်
လည်း ကျွန်တော် နှစ်တော်တော်လေးနေလိုက်သေးတယ်၊ သူတို့
ကျွန်တော်ဟာ နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာခွဲခွာလိုက်ရလို့ ကျွန်တော်
ပြန်လာတာပါ”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ပြုံးလိုက်သည်။ သူက တောင်းဆို
သည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့မှာ အလွန်အရေးကြီး
ကိစ္စရှိလို့ မေးရတာပါ”

ကျွမ်းကျားလူက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် စကားမပြောသေးဘဲ ဆိတ်ဆိတ်

...

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကျွမ်းကျားလူအား စူးရှစွာ အကဲ
ဆန်းစစ်၏။

ကျွမ်းကျားလူက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကြည့်ပုံကို မြင်တွေ့
ရသည်နှင့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပျော့ပျောင်း
သည်ဟု မြင်တွေ့ရသော်လည်း အမှန်စင်စစ် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား
တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု သူက အခိုင်အမာယုံကြည်သည်။

မိမိအား ယခုကဲ့သို့ စူးရှစွာအကဲခတ်ကြည့်နေခြင်းမှာ
အလွန်အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုပြောရန် သင့်မသင့်ဟု ချင့်ချိန်
ခြင်းဖြစ်သည်ကို အကဲခတ်မိလေသည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က စကားပြောလာသည်။
သို့သော် ...

သူပြောလာသောစကားမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်
စကားမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်နာမည်က ချန်ကျားလူပါ”

ကျွမ်းကျားလူက အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထိုနာမည်သည် မိမိ၏နာမည်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်
ကိုယ်တိုင်လား။

၁၈၈ ၉ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျွမ်းကျားလူက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“နာမည်ပြောပြတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ချန်ကျားလူက ...

“ကျုပ်တို့ရဲဘော်အားလုံးက ကျုပ်ကို အစ်ကိုကြီးလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်ကို အစ်ကိုကြီးပဲခေါ်”

ကျွမ်းကျားလူက ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး”

“ငါ့ညီကို အလွန်အရေးကြီးတဲ့တာဝန်တစ်ခု ပေးချင်တယ် လက်ခံနိုင်ပါ့မလား”

ကျွမ်းကျားလူက ...

“ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ တာဝန်ဆိုရင်တော့ လက်ခံနိုင်ပါတယ်”

“ကျုပ်တို့ အတော်ကြာစည်းဝေးရပါတယ်၊ အကြိတ်အနုဆွေးနွေးရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီတာဝန်ပေးဖို့ လူကို ရွေးမရလို့ပါပဲ”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီတာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့လူဟာ ငါ့ညီတစ်ယောက်”

၁၈၉ ၉ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင် (ပ) ၉

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ညီဟာ ကျွမ်းကျားလူစံအိမ်ရဲ့ ဆက်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ အကြိတ်အနုဆွေးနွေးနွေး ငါ့ညီကို ရွေးချယ်လိုက်ရတာပါ”

ကျွမ်းကျားလူ၏ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ သွေးများသည် အလိုလို ဆူထွက်လာသည်။

ရဲရင့်သောစိတ်ဓာတ်များလည်း တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်နိုင်တယ်လို့ ယူဆရင် ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါမယ်”

ချန်ကျားလူက သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးလေးနက်နက် ပြောသည်။

“ဒီတာဝန်ဟာ အလွန်အရေးကြီးသလို အလွန်ပဲအန္တရာယ် ရှိပါတယ်”

ကျွမ်းကျားလူက နှားထောင်နေ၏။
ချန်ကျားလူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ငါ့ညီကို ပေးတဲ့တာဝန်ကတော့ ကျွမ်းကျားစံအိမ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပေးဖို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ချက်ကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရမယ်”

ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ အစ်ကိုကြီး”

ချန်ကျားလူက မချီပြုံး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့လည်း အခုထိ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်ရှိတယ်ဆိုတာ လုံးလုံးမသိရသေးပါဘူး”

သူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“သိုင်းလောကသားတွေကတော့ စကြာသိုင်းကျမ်းတမ်းကျမ်း ရှိနေတယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆနေကြတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ သတင်းကြားခဲ့ရပါတယ်”

ချန်ကျားလူက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကတော့ ယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက်ပါ။ ဒါကြောင့် ဒီစံအိမ်နဲ့နီးစပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်က လိုက်လံရှာဖွေနေတာ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားနဲ့ဒီစံအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း ရှိတယ်လို့ သတိရတာနဲ့ အခုလို ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်လို့ ကတိပေးတယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ မေးချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အတွေ့အကြုံ

ဘာကိုဘယ်လိုစုံစမ်းရမလဲ နားမလည်လို့ပါ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလေ၊ ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို ရောက်လာသမျှတွေ

ဘယ်သူတွေလဲလို့ ရေးမှတ်ထားပါ၊ ပြီးတော့ ထူးခြားချက်တစ်ခု

အခုဟုတ် စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်လာရင် ရေးမှတ်ထားပြီး ကျုပ်

တို့ကို ပို့ပေးပါ”

“ကျွန်တော် တွေ့ရှိတိုင်း တွေ့ရှိတိုင်း လာသတင်းပို့ရမှာ

မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ ဆက်သွယ်ရေးသမား ရှိပါတယ်၊

အဲဒါက ခင်ဗျားနဲ့ လာဆက်သွယ်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားမှတ်ထားရမှာက

အခုဟုတ်တစ်ခုပါ။ အဲဒီစကားမှတ်ကတော့ ပျံလွှားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မှတ်သားထားပါ့မယ်”

ချန်ကျားလူက လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... သွားနိုင်ပါပြီ ငါ့ညီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွမ်းကျားလူသည် ထိုနေရာမှ စိတ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ထွက်ခွာ

တော့သည်။

အခန်း (၁၇)

အပိန့်တော်သတင်း

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လရောင်ထိန်ထိန်သာနေ၏။
လရောင်အောက်တွင် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးသည် အိမ်
ဆန်ဆန်နိုင်လှသည်။

အရာရာမှာ အေးမြလှ၏။

သို့သော် ...

ကျွမ်းကျားစံအိမ်သည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
သော မိစ္ဆာကောင်တစ်ကောင်ပမာ ထီးထီးကြီးရပ်တည်နေ၏။
လရောင်အောက်တွင် ကျွမ်းကျားစံအိမ်သည် အ
သုသာန်တစ်ခုနှင့် တူသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်၍ ချောက်ချား

လူသံသူသံမဆိုထားဘိ ငှက်များ၊ တိရစ္ဆာန်များ၏အော်သံ
ကြားရပါ။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမက ပိုတိတ်ဆိတ်၍
သည်။

ရုတ်တရက် အရာတစ်ခု၏ လေတိုးသံ ထွက်ပေါ်လာ

လူရိပ်တစ်ခုသည် ထိုမြင်ကွင်းထဲသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာ
သည်။

လှုပ်ရှားမှုတိုင်း အသံရှိသည်သာ။

ထိုအသံသည် ကျယ်လောင်ခြင်း တိုးညှင်းခြင်းသာ ကွာ

အသံမထွက်ဘဲတော့ မရှိချေ။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသူမှာ ကျွမ်းကျားလူ
သည်။

သူသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်၏တံခါးပေါက်ရှေ့တွင် ခြေလှမ်း
တိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ရှာဖွေ
နောက် စံအိမ်ထဲသို့ စူးစူးရှရှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လရောင်သည် ပေါက်ပြဲနေသော ခေါင်မိုးပေါ်မှ အေး
သို့သိုးကျနေ၏။

ထို့ကြောင့် စံအိမ်ထဲမှာရှိသော အရာအားလုံးကို ကောင်း
စွာမြင်တွေ့နိုင်လေသည်။ သူသည် အထဲသို့ ဝင်သင့်၊မဝင်သင့်
ချိန်စဉ်းစားနေ၏။

ရုတ်တရက် အဝတ်အထည် လေတိုးသံတစ်သံကို
လိုက်ရသည်။

ညဉ့်လူတစ်ယောက် ရောက်လာနေသည်ကို သူက
လိုက်သည်။

သူ ချက်ချင်းပင် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ခြံဝင်းအနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်
ထိုးတက်သွားလေသည်။

သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ခြေချလိုက်သောအခါ
တစ်ခုသည် ရိပ်ခနဲ ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

လရောင်အောက်တွင် ထိုလူ၏သေးသွယ်ပြီး ကြေး
လှပသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ငယ်ရွယ်သော
ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို သိရှိလိုက်လေသည်။

ကျွမ်းကျားလူက အံ့သြသွားမိလေသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း မေးခွန်းများစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

“အချိန်မတော် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူသည် နှင်းဆီအား ရုတ်တရက်သတိရလာသည်။

“နှင်းဆီများ ဖြစ်နေမလား”

သူသည် ထိုမိန်းကလေး၏မျက်နှာကို မတွေ့မြင်လိုက်ရ

သည့်အားဖြင့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံကို စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီး

“ငါ အမြန်ဆုံး ဆင်းတွေ့မှ၊ နို့မဟုတ်ရင် အခွင့်အရေး လွတ်
မယ်”

သူသည် ဤသို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့် အောက်သို့ ခုန်ဆင်း
လေ၏။

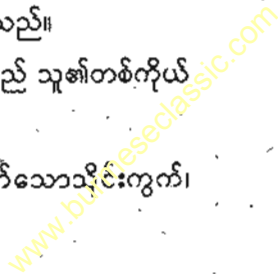
ကျွမ်းကျားလူသည် ထိုမိန်းကလေး၏နောက်မှ ဆင်းလာ
သည်။

ရုတ်တရက် ဓားရောင်ဝင်းလက်သွားသည်။

ဓား၏အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်သည် သူ၏တစ်ကိုယ်

လွှမ်းခြုံသွားသည်။

ထက်မြက်သောဓား၊ တိကျထိရောက်သောသိုင်းကွက်၊

၁၉၆ (၉) တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျွမ်းကျားလူသည် မိန်းကလေး၏ မမျှော်လင့်သော တုံ့ပြန်မှု
ခံလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ရှောင်တိမ်းရန်မှာ လွယ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့လှဲချလိုက်ပြီး နောက်
ပြန်လိုမိလိုက်သည်။

တော်သေး၏။

မိန်းကလေးက ဆက်မတိုက်ဘဲ ရပ်နေသောကြောင့်
ကျားလူက မတ်တတ်ရပ်နိုင်ခွင့်ကို ရရှိသွားသည်။

သို့တိုင်အောင် သူ၏နဖူးမှ ချွေးများ စို့တက်လာ

သည်။

သူက မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့
ဖြစ်သည်။

နှင်းဆီ မဟုတ်ပါ။

နှင်းဆီက ရိုးရိုးစင်းစင်းလှသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် လှပသည့်ကြားမှာ မာန်မာန၏အ
အသက်နှင့် မြင့်မြတ်သောမိသားစုက ပေါက်ဖွားလာသော

မိန်းကလေးဖြစ်ရမည်ဟု သူက ခန့်မှန်းမိသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် မည်သူများ ဖြစ်ပါသနည်း။

ကေရုင်ဒားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (၆) (၉) ၁၉၇

သူက ထိုမိန်းကလေးကို အကဲခတ်နေစဉ် မိန်းကလေးက

သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကျွမ်းကျားလူ၏သွက်လက်ဖျတ်

ကို အနည်းငယ် အိုအားသင့်သော အကြည့်မျိုးဖြစ်လေ

“ကျွန်မ့ဓားကို ရှောင်တိမ်းနိုင်တာ ရှင်မဆိုးဘူး”

ကျွမ်းကျားလူက အနည်းငယ် ဒေါသထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဓားပညာကို ကျုပ်လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

ဓားတစ်ယောက် မပီသဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“တကယ့် ဓားသမားတစ်ယောက်ဆိုရင် သူ တိုက်ခိုက်မယ်

သတိပေးရတယ်ဗျ”

“ရှင်ကကော ဓားသမားတစ်ယောက် ပီသလို့လား”

သူမက ဆက်၍ ...

“ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်တော့မယ်ဆိုတာ သတိပေးလို့လား”

သူမက မဲ့ပြုံးပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒါတောင်မှ ကျွန်မက ဆက်ပြီးမတိုက်ခိုက်ဘဲ ရပ်လိုက်လို့

မတော်သာသွားတာ”

ဤစကားကို ကျွမ်းကျားလူက မငြင်းနိုင်ပါ။

အကယ်၍သာ မိန်းကလေးက မရပ်ဘဲ ဆက်လက်တိုက်

ခိုက်လာလျှင် အနည်းဆုံးတော့ ဒဏ်ရာရသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒါကိုတော့ ကျုပ် ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို သိလို့လား”

ကျွမ်းကျားလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ...

“ရန်ငြိုး ရှိလို့လား”

ကျွမ်းကျားလူက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို အလစ်ဝင်တိုက်ခိုက်ချင်ရတာလဲ”

လဲ”

“ခင်ဗျားမှားနေပြီဗျာ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဘာဖြစ်လို့

အလစ်ဝင်တိုက်ခိုက်ရမှာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို အသံမပြုဘဲ နောက်က တိတ်တိတ်

ဆိတ် လိုက်လာတာဟာ ရိုးသားတဲ့အပြုအမူ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မှားသွားတယ်၊ အမှန်တော့ ခင်ဗျား

ကျွန်မ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ အသံလို့ လူမှားမိလို့ပါ”

“ရှင်စကားကို ကျွန်မက ယုံရမှာလား”

“မယုံလည်း ကျုပ် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ လိမ်မက်ပဲပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါကို ကျွန်မ မေ့လိုက်တော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့

စကားတစ်ခွန်း မေးချင်ပါသေးတယ်”

“မေးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လည်း စကားတစ်ခွန်း ပြန်မေးချင်

ပဲ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ မေးချင်တာကတော့ အချိန်မတော် ရှင်

ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကျွမ်းကျားလူက ရယ်မောမိလေသည်။

“ကျုပ်လည်း ဒီမေးခွန်းကို မေးမလို့ပါပဲ”

“ရှင် အရင်ဖြေလေ”

“ဖြေစရာ မလိုတော့ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒါဟာ အဖြေပဲ”

မိန်းကလေးက ကျွမ်းကျားလူအား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်လေသည်။

“အလာချင်းတူပေမယ့် ရည်ရွယ်ချက်က တူချင်မှ တူလိမ့်မယ်”

ကျွမ်းကျားလူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖြေစရာမလိုဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

မှန်သည်။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ကိုယ် လာခြင်းဖြစ်သည်။

လုပ်ဆောင်စရာရှိသည်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ဆောင်ရာ လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့တွေ့ရှိခြင်းမှာ ကြုံကြိုက်၍တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကျိုးပြုခြင်း၊ အကျိုးမဲ့အောင်လုပ်ခြင်း

တို့ လုပ်ရန် ဆန္ဒမရှိကြပေ။

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရှင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဒီကနေညတော့ ကျွန်မ အချိန်

သက်သက် ကုန်သွားပါပြီလေ”

သူမသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

သူမ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျံလွှားတံကောင်ပမာ လေထဲသို့

သွားရင်း သစ်ပင်များကြားသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကျွမ်းကျားလူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ရင် ကောင်းပါရန်သူဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် သူ့ကို အတော်ကို သတိထားရလိမ့်မယ်”

သူက ဤသို့ရေရွတ်နေစဉ် အဝေးမှ ကြက်တွန်သံသဲ့သဲ့ ဖြစ်လိုက်ရလေသည်။

သူက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

မိုးလင်းတော့မည်။

“ဒီနေရာမှာ ငါဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သွားမှ”

သူက ယင်းသို့ တစ်ချက်ညည်းညူလိုက်ပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ဆွက်ခွာသွားလေသည်။

အကယ်၍သာ သူသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်ထဲသို့ သတိထားမိမိတ်ဆွေဖြစ်ရန် အမှောင်ထဲ၌ တောက်ပနေသော မျက်လုံးအစုံကို ရှာဖွေရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွမ်းကျားလူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သူ့ တည်းခို

နေကျ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသည်။

သူ့အခန်းထဲသို့ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝင်ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ...

ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်လေ၏။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်ရသော မိန်းကလေးစားသမားကို မြင်ယောင်၍ ထိုမိန်းကလေးအပေါ် အလွန်စိတ်ဝင်စားလာသည်။

သူသည် ထိုမိန်းကလေး၏အမည်ကို မမေးမိသည်။ အလွန်နောင်တရရှိလိုက်လေ၏။

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အိပ်ချလိုက်လေသည်။

အကယ်၍သာ သူသည် မအိပ်သေးဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေလျှင် အလွန်အရေးကြီးသော သတင်းတစ်ခုကို ကြားခွင့်ရရှိမည် ဖြစ်လေသည်။

ယခုမှာမူ သူ၏အာရုံသည် စားသမားမိန်းကလေးထံသို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် ထိုသတင်းကို ကြားခွင့်မရလိုက်တော့ပါ။

နေလုံးကြီးသည် ကျွမ်းကျားလူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးလာတော့မှ သူက အိပ်ရာမှ ပျင်းတိပျင်းတွဲ ထလာလေသည်။

ရုတ်တရက် တစ်ဖက်မှပြောသောအသံကို အလိုလိုကြားခဲ့သည်။

သူ့ရှင်ထံ တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

အိပ်ချင်သောစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး တစ်ဖက်ခန်းအသံကို အာရုံစူးစိုက်စွာ နားထောင်လိုက်လေသည်။

အသံစူးစူးဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံတစ်သံ ဖြစ်သည်။

“ကိုကြီးလောက်တိုက်၊ ညတုန်းက ကြားခဲ့တဲ့သတင်းတွေ တော်တော်အရေးကြီးသလားဗျာ”

လူတစ်ယောက်၏အသံအောကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အရေးကြီးလို့ ပြောနေတာပေါ့ လောက်အဲ့”

နောက်အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုအရေးကြီးလဲ၊ ပြောပြပါဦးလေ”

လောက်တိုက်ဆိုသူက ...

“အရေးကြီးလို့လဲ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပွက်လော့ရှက်တာပေါ့ လောက်စန်းရယ်”

လောက်အဲ့ဆိုသူက ...

“သိချင်လှပါပြီ၊ ဘယ်လောက်ထိ အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သိမှသာလျှင် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ပြန်ပြောရမှာ မဟုတ်လား”

“သတင်းကတော့ တိုတိုတုတ်တုတ်ပါပဲ”

“မြန်မြန်ပြောပါဗျာ၊ သိပ်သိချင်လှပြီ”

“မိုးကြိုးအမိန့်တော် ပေါ်လာပြီတဲ့၊ ကဲ ... သိရပြီမဟုတ်လား”

“အဓိပ္ပာယ်လည်း ပြန်ပြပါဦးလေ”

“အဓိပ္ပာယ်တော့ ငါမသိဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က သေသေချာချာ မှာထားတယ်၊ မိုးကြိုးအမိန့်တော်၊ ဒါမှမဟုတ် ရွှေနဂါးအမိန့်တော်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရင် ငါ့ဆီကို အမြန်ဆုံး သတင်းပို့ရမယ်တဲ့”

“အဲဒီအမိန့်တော် နှစ်ခုလုံးက အတူတူပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် တုခြားစိပဲလား”

“ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဆီရောက်မှ မေးကြပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေ့ ပြန်ကြမလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဒီည”

သူက အသံကို မြင့်လိုက်လေသည်။

“ဒီသတင်းဟာ ငါ့ဇွဲက အရင်ရထားတဲ့အတွက် ကျားသစ် သုံးကောင်ရဲ့ နာမည် သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော် ဩားလာမှာ သေချာပါတယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူတို့သုံးယောက်၏ ရယ်မောသံများသည် ဆူညံစွာထွက် ခေါ်လာလေသည်။

ကျွမ်းကျားလူသည် တစ်ဖက်ခန်းမှ စကားသံများကို ထူးထောင်ရင်း၊ နားထောင်ရင်း ရင်ထဲမှ သိမ့်သိမ့်တုန်လာသည်။

သူသည် ထန်းစန်းတောင်ပေါ်မှ မဆင်းလာမီမှာပင် မိမိ ဆရာက သေသေချာချာ မှာကြားလိုက်သော စကားကို ပြန်လည် သတိရလာသည်။

“ဒါနဲ့ ကျားလူ ... မင်းကို ငါ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု

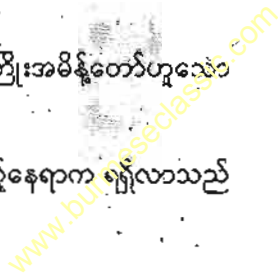
ထောက်ပေးရမယ်၊ တကယ်လို့ သိုင်းလောကမှာ ရွှေနဂါးအမိန့်တော်၊

ဒါမှမဟုတ် မိုးကြိုးအမိန့်တော် ကြားရရင် ကြားရချင်း

နုတ်ချင်းသတင်းပို့ပါ”

သူသည် ယခု မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးကြိုးအမိန့်တော်ဟူသော သတင်းကို ကြားလိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ယင်းသတင်း မည်သည့်နေရာက ရရှိလာသည်

ကို သိလိုသဖြင့် တစ်ဖက်ခန်းက ကျားစာစာသုံးကောင်ဆိုသူများထံသို့ သွားရောက်မေးမြန်းလျှင် ကောင်းမည်လောဟု စဉ်းစားချင့်ချိန်နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

‘အား’

ဟူသော စူးရှသည့်အော်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ကြက်သေသေသွားလေသည်။

တဒဂံအချိန်မျှ ငေးငိုင်ပြီးနောက် လှုပ်ရှားရန် သတိရလေသည်။

သူသည် အတော့အကြိုနုနယ်၏။

ထို့ကြောင့် ငိုငံသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူက အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး တစ်ဖက်အခန်းထဲသို့ ကူးသွားလေ၏။

တစ်ဖက်ခန်း၏တံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာသော နေရောင်

ခြည်ကြောင့် လူသုံးယောက်သည် သွေးအိုင်ထဲမှာ သေဆုံးနေကြသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူက ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်လွှား၍ အပြင်ဘက်သို့ ကိုယ်အာပညာအသုံးပြုကာ ပျံ့ဝံ့သွားသည်။

လေထဲ၌ ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်မှာ ရှိနေသော အဆောက်အအုံ၏ခေါင်မိုးကို ရောက်သွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေခြင်းသည်။

အနီးရှိ ခေါင်မိုးပေါ်မှာလည်း လူသူကို မတွေ့ရပါ။

လမ်းမပေါ်၌ လူသွားလူလာများ ပြည့်ကျပ်နေသောကြောင့် ထိုလူသတ်သမားသည် လူအုပ်ကြားထဲသို့ ရောနှောပါရှိ

သည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိပေ။

ယခုဆိုလျှင် ထိုလူသတ်မှုကို တည်းခိုခန်းမှ လူများအားလုံးအဖြစ် ဖြစ်နေမည်။

ထို့ကြောင့် သူက အောက်သို့ အသာအယာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

သွားလာနေကြသော လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

၂၀၀ © တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထို့နောက် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်
လိုက်လေတော့သည်။

* * *

ပထမပိုင်း ပြီး
ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါ။

အခန်း (၁၈)

အားလုံးဦးခိုက်အပျော်စိုက်ပြီ

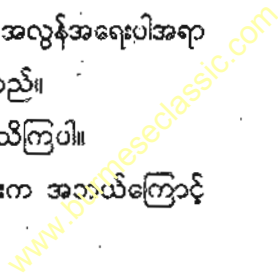
မိုးကြိုးအမိန့်တော် ထွက်ပေါ်လာသည့်သတင်းသည် တို
တောင်းသော ရက်ပိုင်းအတွင်း အဆင့်ဆင့် လွင့်ဖျံ့သွားရာ သိုင်း
သောကတစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွားသည် မန်ချူးအာဏာပိုင်တို့က
သည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြလေ၏။

မိုးကြိုးအမိန့်တော်သည် မည်သည့်စွမ်းအားရှိနေသော
ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ယခုကဲ့သို့ နိုင်ငံနှင့်အဝှမ်း ဂယက်ရိုက်သွားပါသနည်း။

မိုးကြိုးအမိန့်တော်၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို အလွန်အရေးပါအရာ
ထက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကသာ သိရှိထားသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များမှအပ မည်သူကမျှ မသိကြပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် သိုင်းလောကသားများက အဘယ်ကြောင့်

တုန်လှုပ်သွားကြပါသည်။

မန်ချူးအာဏာပိုင်တို့က အဘယ်ကြောင့် ဤမျှအားစူးစိုက်လာပါသနည်း။

ထိုမိုးကြိုးအမိန့်တော် တွက်ပေါ်လာသည့် သတင်း လွင့်လာပြီးနောက် သိုင်းလောကမှ ရှောင်လင့်ဦးဆောင်သော ထိပ်တိုက် (၈) ဂိုဏ်းတို့၏ ဂိုဏ်းချုပ်များတို့သည် ရှောင်လင့်ကျောင်းစုဝေးရောက်ရှိလာကြလေ၏။

မန်ချူးအာဏာပိုင်တို့ကလည်း သူတို့၏နယ်စားမြို့ကြီးများကို နေပြည်တော်သို့ခေါ်ယူ၍ အရေးပေါ် အစည်းအဝေးတစ်ခု ပြုလုပ်ကြသည်။

သို့သော် ... မိုးကြိုးအမိန့်တော်သည် မည်သူက စတင်တွေ့ရှိသနည်း။

ထိုအမိန့်တော်သည် မည်သူ့လက်ထဲတွင် ရှိနေပါသနည်း။ ထိုမိုးကြိုးအမိန့်တော်သည် မည်သည့်အရေးကြီးသော ဝှက်ချက်များ ပါရှိနေပါသနည်း။

နောက်ဆုံး သူတို့ သိရှိလိုက်သည်မှာ ထိုမိုးကြိုးအမိန့်တော်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏လက်မှ စတင်တွေ့ရှိခဲ့သည်။

သည်။

ယခု ထိုကိစ္စကို ရှောင်လင့်ကျောင်း၌ အဓိကထား၍ ရေးသားနေရသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

နံနက် ... ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဤအချိန်တိုင်း ဘုန်းတော်ကြီးများ ဘုရားပြုနိုင်ရန် ခေါင်းလောင်းသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေသော နံနက် ဖြစ်သည်။

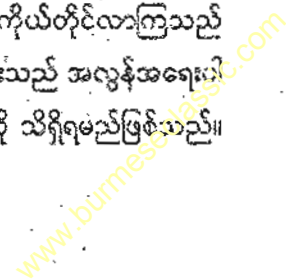
ယနေ့နံနက်မှာမူ ခေါင်းလောင်းသံ လုံးဝမကြားရဘဲ ခြောက်ဆိတ်၍နေ၏။

သို့သော် ... ရှောင်လင့်ကျောင်း၏ သီးသန့်အမန်းတစ်ခန်းတွင် လူများ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုလူများမှာ ထိပ်သီးဂိုဏ်း (၈) ဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။

ထိပ်သီးဂိုဏ်းများ၏ ဂိုဏ်းချုပ်များကိုယ်တိုင်လာကြသည် တွေ့မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ဤအစည်းအဝေးသည် အလွန်အရေးကြီး ရောက်သော အစည်းအဝေးဖြစ်သည်ကို သိရှိရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

၈ ၉ ဧကရာဇ်သားတော်ကိုယ်စားပြုခြင်း (ဒု-ဇာတ်ခန်း) ၉

တူးဆန်းသည်မှာ ဤအစည်းအဝေးတွင် ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါဝင်နေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

သူမသည် အဘယ်ကြောင့် မိန်းကလေး လုံးဝမဝင်ရသော ကျောင်းထဲသို့ရောက်ရှိနေသည့်အပြင် ဤသီးသန့်ခန်းသို့ပင် ရောက်ရှိနေပါသနည်း။

ဤသည်မှာ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်၏စည်းကမ်း ဖြစ်သည်။

ပြင်းထန်သောစည်းကမ်းဖြစ်သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းတော်၌ မည်သည့်အချိန်ကမူ မိန်းကလေးကို လက်မခံခဲ့ချေ။

ရှောင်လင်ကျောင်းလက်ခံရသည့်အချိန်မှာ မလွှဲသော သာ လက်ခံရသောအချိန်များ၌သာ ဖြစ်ပါသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး အသက်ရှူသံပင် မကြားရလောက်သော တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်သည် အခန်း၏ခေါင်းရင်းသို့ ထိုင်နေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ် (၇) ယောက်တို့သည် အခန်း၏ဝယ်ယာ

တွင် ထိုင်နေကြ၏။

အခန်း၏အလယ်တည့်တည့်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အ ခူးတုပ်၍ လက်အုပ်ချီကာ ထိုင်နေ၏။

“အဟမ်း”

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက် သည်။

“ဒကာမလေးရဲ့ တင်ပြချက်ကို ကျုပ်က သိရှိထားပြီးဖြစ် သေးမယ့် ဒီကိစ္စကို အခုကြုံရောက်တဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်တွေရှေ့မှာ ထပ်မံ တင်ပြရမှာမို့ ဂိုဏ်းချုပ်အားလုံးရဲ့ မေးခွန်းကို အမှန်အတိုင်း ထုတ် ဖော်ပြောပြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

မိန်းကလေးက လက်အုပ်ချီလျက် ...

“အမိန့်တော်ကို နာခံပါမယ် ဘုရား”

“ဒကာမလေးရဲ့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“နင်းဆီပါ ဘုရား”

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ဂိုဏ်းချုပ်အားလုံးတို့ကို တစ် ချက်စေ့ကြည့်ပြီး ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က ဒီမိန်းကလေးဟာ ရှောင် လင်ကျောင်းရဲ့ ခန်းမရှေ့မှာ တစ်ချိန်လုံး ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်

လျှောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကိုရင်တို့က သူ့ကို မောင်းထုတ်မယ်လည်း သူက အလွန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ကို တွေ့ချင်လို့ပါလို့ ပြောတယ်။ ကိုရင်တို့က ဘယ်လက်ခံမလဲ၊ သူ့ကို မောင်းထုတ်လိုက်တော့ ခန်းမတ်ခါးပေါက်မှာပဲ လှဲချလိုက်တယ်လေ။”

ဂိုဏ်းချုပ်များအားလုံးက အာရုံစိုက်စွာ နားထောင်နေကြသည်။ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကိုရင်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိလို့ တောင်းပန်တာတစ်မျိုး၊ ခြိမ်းခြောက်တာက တစ်မျိုးနဲ့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ သူ့ဖွဲ့ရှိရှိနဲ့ သုံးရက်နဲ့သုံးညတိုင်တိုင် လဲလျောင်းရာက မထတော့မှ နောက်ဆုံး ဒီကိစ္စ ကျုပ်ဆီရောက်လာတော့မှ သူ့ကိုလက်ခံဖို့ နေထိုင်ကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဆရာတော်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဒီမိန်းကလေးအလွန်အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ပါလာလို့ ခြင်းချက်ထားပြီး သူ့ကိုလက်ခံလိုက်တယ်။”

ဂိုဏ်းချုပ်များတို့သည် ယခုမှ ရှောင်လင်ကျောင်းက ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ခံသည့်အကြောင်းကို နားလည်ကြသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူ ပါလာတဲ့ပစ္စည်းကို မြင်တွေ့လိုက်တော့မှ ဂိုဏ်းချုပ်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်ရခြင်းဖြစ်တယ်။”

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် နင်းဆီအား ခေါင်းညှိတ်ပြုလိုက်သည်။

နင်းဆီက သူမ၏ခေါင်းပေါ်မှာ အုပ်ထားသော ပဝါတစ်ခုကို ဆွဲချလိုက်သည်။

ဦးထိပ်မှာထားရှိသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယူလိုက်ပြီး လေးလေးစားစားဖြင့် ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ဘက်သို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

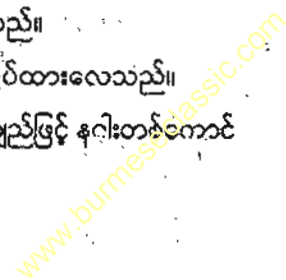
ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်သည် ထိုအရာကို လှမ်းယူလိုက်သောအခါမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး အလွန်လေးနက်စာည်ကြည်သွားသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်များအားလုံး ကြည့်ကြပါ။”

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်လက်ထဲတွင် တစ်ပေပတ်လည်ခန့်သာ ကတ္တီပါအထည်စတစ်စ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖက်နားတွင် ရွှေချည်ဖြင့် ကွပ်ထားလေသည်။

အစိမ်းရင့်ရောင်ကတ္တီပါပေါ်၌ ရွှေချည်ဖြင့် နဂါးတစ်ကောင် အော်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

၁၂ **၉** စက္ကသီလ်လေးအောင်

ထိုရွှေနဂါး၏ထိပ်ပေါ်တွင် အမိန့်တော်ဟူသောစာလုံး
ပုံဖော်ထားလေသည်။

“ရွှေနဂါးအမိန့်တော်”

ဂိုဏ်းချုပ်များက တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး ကမန်းကထာ
ခွေးထောက်၍ ဂါရဝပြုကြလေသည်။

“ချန်းစွေ...ချန်းစွေ...ချန်းချန်းစွေ”

ဟု ပြိုင်တူ ဂါရဝပြုကြလေ၏။

ဤအမိန့်တော်သည် အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး၏အမိန့်
ဖြစ်လေသည်။

အလွန်ပြင်းထန်သောအမိန့်တော်သတည်း။

ရှောင်လင်ကျောင်းသိုင်းက ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလို့
သည်။

“ဒီအမိန့်တော်ကို တွေ့ရလို့ ကျုပ်တို့မင်းသားလေး
သေးဘူးဆိုတာ သက်သေပြလိုက်တာပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်များအားလုံးက ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်သွား
သည်။

ခုန်တုန်ဂိုဏ်းချုပ် ယန်ကျင်းကျူက လက်ဝါးဖြင့် မိမိ၏
ကို ပုတ်လိုက်သည်။

ကေတုလ်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်) **၉** ၁၃

“ဘုရား သိကြား ပိဇ္ဇာတို့ကျေးဇူးကြောင့် အခုလို ကိုယ့်တိုင်း
ညွှတ်မှာ မင်းတစ်ပါးကျန်နေသေးတာ သိရလို့ ကျုပ် ဘယ်လိုဝမ်း
သာမန်း မသိတော့ဘူး”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်ကျင်းကျူက လက်အုပ်ချီ၍ ပြုံးနေ
၏။

“အခုလို မင်းသားလေးရဲ့ သတင်းကြားရတာ ကျုပ် အား
ထက်သွားပြီဗျ”

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းကျင်းကျူက ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်
ညှည်ပင် ကျလာသည်။

“ဒီကနေ့ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဝမ်းအသာဆုံးနေ့ပါပဲ”

ဂိုဏ်းအသီးသီးက ဂိုဏ်းချုပ်များတို့သည် ဝမ်းသာ၍ မဆုံး
တော့ပါ။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်လည်း ဝမ်းသာ၍ မျက်နှာတစ်ခု
လုံး ပြုံးရွှင်လာသည်။

“ကျုပ်ကလည်း ဂိုဏ်းချုပ်များနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းသာပါ
ဘယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အားလုံး သတိချုပ်ရမှာက မိုးကြိုးအမိန့်တော်
ရောက်မီ တို့အားလုံး အသင့်ရှိနေရမယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်အားလုံးတို့သည် လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍

၁၄ **⊙ တက္ကသိုလ်နေ့ကင်းအောင်**

“စိတ်ချပါ။ ကျုပ်တို့အားလုံး အသင့်ရှိနေမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်အားလုံးတို့သည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေအလယ်မှာထိုင်နေသော နှင်းဆီကိုပင် မေ့လျော့သွားတော့သည်

အခန်း (၁၉)

ရွှေနန်းအိမ်နဲ့တော်၏အစ

သိုင်းလောကမှ ထိပ်သီးဂိုဏ်း (၈) ဂိုဏ်းတို့၏ခေါင်းဆောင် ဦးများတို့သည် (၅) နှစ်အတွင်း အပျော်ရွှင်ဆုံးသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မန်ချူးကျူးကျော်သူများတို့သည် နိုင်ငံကို ကျူးကျော်သိမ်း ခိုက်ခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး ကွယ်ပျောက်သွားသည်မှာ ငါးနှစ် တိုင်တိုင်ရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်အလွှာလွှာတို့သည် မန်ချူးတို့အား ကိုယ့် ချမ်းကိုယ်ဟန်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေကြရသည်။

စုစည်းမှုမရှိသောကြောင့် သူတို့၏တော်လှန်ရေးလှုပ်ငန်း သည် အရာမရောက်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု အိမ်ရှေ့မင်းသားလေး၏ကိုယ်စားပြုသော ရွှေအိမ်နံ့တော် (၀၁) မိုးကြိုးအိမ်နံ့တော် မချော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာသည်။ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေကြရသော ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်တို့သည် မန်ချူးတော်လှန်ရေးတွင် စုစည်းနိုင်သော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ရရှိလိုက်သောကြောင့် သူတို့သည် ဝမ်းသာအားရွှေ့ကြသည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိပါ။

သူတို့သည် ပျော်ရွှင်လွန်း၍ အလယ်မှာထိုင်နေထိုင် နှင်းဆီကိုပါ မေ့နေကြသည်။

ရှေ့လုပ်မည့် လုပ်ငန်းစဉ်များကိုသာ အားပါးတရ ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုနေကြသည်။

“ဆရာတော် ဘုရား”

နှင်းဆီ၏ ကြည်လင်သော အသံသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသောကြောင့် ထိုအသံကြားလိုက်ရတော့မှ ဂိုဏ်းချုပ်သည် နှင်းဆီအား သတိပြန်လည် ရရှိလာသည်။

ဆူညံသောအသံများ ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွားသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်များ၏မျက်လုံးများသည် နှင်းဆီထံသို့ ကျန်ကြ၏။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ပြုံးမိလိုက်သည်။

“ဘာပြောချင်သလဲ ဒကာမလေး၊ ပြောစရာရှိတာကို ပြော ကျုပ်တို့လည်း ဒကာမလေးကို မေ့နေကြတယ်”

နှင်းဆီက ...

“တပည့်တော်မရဲ့ တာဝန် ကျေပွန်ပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် သွား ပြောပါဘုရား”

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မသွားပါနဲ့ဦး၊ မေးစရာနည်းနည်း ကျန်ပါသေးတယ်”

“အိမ်နံ့ရှိပါ ဘုရား”

“ဒကာမလေးကို မမေးခင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကိုယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်”

“ဒီကျောင်းတော်မှာ သိုင်းလောကခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ သေးရောက်ရှိနေတာကို တွေ့ရလို့ တပည့်တော်မ အလွန်အားရဝမ်း သနပ်နေပါတယ်”

နှင်းဆီသည် စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“အခု တပည့်တော်မ ပေးလိုက်တဲ့ အိမ်နံ့တော်ကြောင့် သိုင်းလောကခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာအားရဖြစ် သနပ်နေတယ်ဆိုတာ တွေ့ရလို့ တပည့်တော် အလွန်အားရနှစ်လောင်း ဖြစ်မိပါတယ်။ တပည့်တော်မ၊ ဆင်းဆောင်လာရတဲ့ တာဝန်

၁၈ **၉** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတွက် အဲဒါဟာ အဖိုးအခပေါ့၊ တပည့်တော်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား”

ပြုံးနေသော ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်လာသည်။

“ကျုပ်တို့မေးမယ့် မေးခွန်းတွေဟာ အလွန်အလွန်တယ်၊ ဒါကြောင့် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေပါ”

“တင်ပျံ့ဘုရား”

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က စကားကို တစ်လုံးချင်း လေးသည်။

“ဒီရွှေနဂါးအမိန့်တော်ကို ဒကာမလေး ဘယ်ကရတယ်”

“တပည့်တော်မလည်း မသိဘူး”

သူမ၏အဖြေကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်များက အံ့အားသင့်ကြသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီရွှေနဂါးအမိန့်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်”

“တပည့်တော်မ အိပ်နေရာက သတိရလာတဲ့အခါ အမိန့်တော် တပည့်တော်မရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တင်နေတာပဲ လိုက်ရပါတယ်”

ကေတုန်းသာတော်ကျိပ်ကပ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) **၉** ၁၉

ဂိုဏ်းချုပ်များက အံ့အားသင့်သွားကြပြန်သည်။ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ...

“ဒကာမလေး ကိုယ့်အိမ်မှာ အိပ်နေတုန်း ဒီအမိန့်တော်ကို ဘွဲ့ရှိလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နေရာက ရလိုက်တာလဲ”

“တပည့်တော်မ အိပ်ပျော်နေရာက သတိရလာတဲ့အခါ အလွန်ကြီးမားတဲ့ အုတ်ဂူကြီးရှေ့မှာ ရောက်နေတာကို မမြှောက်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအမိန့်တော်ကို တွေ့လိုက်ရတာပါ”

ဂိုဏ်းချုပ်များက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ...

“ဒကာမလေးက ဘာကြောင့် အဲဒီအုတ်ဂူရှေ့မှာ အိပ်နေရတယ်”

နှင်းဆီက ...

“အဲဒီအုတ်ဂူကို တပည့်တော်မ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး၊ သတိရတဲ့အခါမှာ အုတ်ဂူကို တွေ့မြင်ဖူးတာပါ”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်ကျင်းကျွဲက မျက်မှောင်ကုတ်
သည်။

“ဒကာမလေးဆိုလိုတာက အိပ်ပျော်တုန်း သတိဖြင့်
အခါ အုတ်ဂူရှေ့မှာ ရောက်နေတယ်လို့ ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...မှန်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဒကာမလေးက ကိုယ့်အိမ်မှာ အိပ်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ဒါဖြင့် ဒကာမလေးက ဘယ်နေရာမှာ အိပ်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်ကြောင့်
ကျွန်မက ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို ရောက်နေပါတယ်”

“ဒကာမလေးက ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို သွားတယ်လား”
လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒကာမလေး အဲဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့သွားတာလဲ”

“တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာ စေခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ကျန်ရှိသော ဂိုဏ်းချုပ်တို့ကို
မှ ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ဒကာမလေးရဲ့ ဆရာက ဘယ်သူလဲ”

“သံမဏိကွမ်းရင်းပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ထိုအမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အားလုံးက လှုပ်လှုပ်
ဖြစ်သွားကြလေတော့၏။

သံမဏိကွမ်းရင်းသည် တစ်ချိန်တုန်းက အလွန်ကျော်ကြား
သလိုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူမ၏အကျော်ကြားဆုံးသော သိုင်းပညာရပ်မှာ ကိုယ်
မှာကိုယ်ပေါ်ရှိ သွေးကြောနေရာများကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေ့ပြောင်း

ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းပညာရပ်သည် သံမဏိကွမ်းရင်းမှလွဲ၍ သင်ကြား
တတ်မြောက်ထားသောသူ သိုင်းလောကမှာ မရှိသေးပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ချိန်တုန်းက သံမဏိကွမ်းရင်း၏
အမည်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြား

သည်။

သို့သော် ...

လွန်ခဲ့သော (၁၀) နှစ်ခန့်မှစပြီး သိုင်းလောကမှ ရုတ်တ
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူမသည် အဘယ်ကြောင့် သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်
သည်ကို မည်သူကမှ မသိကြပါ။

၂၂. ၉ တက္ကသိုလ်လောင်းအောင်

နှစ်ကြာလာသောအခါ သိုင်းလောကသားများတို့သည် သူမအား တဖြည်းဖြည်း မေ့ပျောက်သွားကြသည်။

ဤသည်မှာ ထုံးစံပင်။

သိုင်းလောက ...

လူ့လောက၌ မထူးခြားသောတရားဖြစ်သည်။

သေသောသူ ကြာလျှင်မေး၊ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်မေ့ဟူသောစကား ရှိသော်လည်း ပျောက်သောသူကို မရှာဖွေဘဲ မြင့်သွားသော် မေ့သွားတတ်ကြသည်သာ။

ဂိုဏ်းချုပ်များတို့သည် မမျှော်လင့်ဘဲ သံမဏိကွမ်းရင်းအမည်ကို ကြားရသောအခါ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

သံမဏိကွမ်းရင်းသည် အထက်လမ်းသိုင်းသမားလည်း မဟုတ်၊ အောက်လမ်းသိုင်းသမားလည်းမဟုတ် ကိုယ့်စိတ်သဘောဖြင့် လုပ်တတ်သော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်များသည် သံမဏိကွမ်း ရင်းခပ်စိမ်းစိမ်းနေတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို မည်သူကမျှ အရေးစိုက်၍မထားချေ။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ကျုပ် သိသလောက်ဆိုရင် သံမဏိကွမ်းရင်းဟာ တပည့်လက်ခံတဲ့စိတ်ထားမရှိဘူးလို့ သိထားတယ်၊ မင်း အခုလို သူ့နဲ့ အဆွေခံတပည့်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ အင်မတန်မှ ကံထူးပါတယ်လေ”

နှင်းဆီက ...

“ကျွန်မလည်း ဂုဏ်ယူမိပါတယ်”

“သူ အခု ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဒကာမလေးကို ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါကွယ်”

“ဆရာပြောတဲ့စကားကတော့ ဝျှမ်းကျားစံအိမ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုရှိရမယ်၊ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေ အိမ်အိမ်ဆီကို ခြေချင်းလိမ်ပြီး ရောက်နေကြတယ်၊ သူတို့ ဘာတွေ စုံစမ်းတယ်ဆိုတာ အဲဒီမှာ ကျွန်မနေခဲ့တော့ ပိုကျွမ်းကျင်လို့ စေလွှတ်ခန်းခိုင်းတာပါ”

ဂိုဏ်းချုပ်များသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ခြည့်မိကြသည်။

ချင်းစိန်ဂိုဏ်းချုပ် စန့်ကွမ်းရင်းက ...

“ကလေးမက ကျွမ်းကျားစံအိမ်မှာ နေခဲ့ဖူးတယ်”

ဟုတ်လား”

နှင်းဆီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂိုဏ်းချုပ်အားလုံး စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ငိုမိဂိုဏ်း

အိုယန်းကင်းက ...

“ဘယ်လောက်ကြာ နေခဲ့ဖူးလဲ”

နှင်းဆီက ...

“ဆယ်နှစ်လောက် နေခဲ့ဖူးပါတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြလေ၏။

နှင်းဆီအပေါ် ပို၍စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ဟိုင်နန်နီ

ချုပ် ရောင်ကျင်းကျင်းက ...

“စံအိမ်ပိုင်ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်လဲ”

နှင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှမတော်စပ်ပါဘူး။ ကျွန်မအဖေက အဲဒီမှာ အိမ်

ထိန်းကြီးလုပ်ခဲ့ဖူးလို့ပါ။ အိမ်တော်ထိန်းရဲ့ တာဝန်တွေကိုလည်း

ချုပ်ကြီးတို့ သိကြမှာပါ”

ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ကလေးမက အဲဒီမှာ ဒီလောက်နှစ်ကြာကြာနေခဲ့

ဆိုတော့ အဲဒီစံအိမ်ထဲမှာ ဘာလို့ ဝှက်ချက်ရှိတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ကျွန်မ နေထိုင်ခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းကတော့ ဘာလို့ ဝှက်ချက်လည်း မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကြားလည်း မကြားခဲ့ဖူးပါဘူး”

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ...

“ဒီစံအိမ်ကနေ ဘယ်အချိန်တုန်းက ထွက်ခွာသွားတာလဲ”

“အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ကတည်းက ဘခင်ကြီးက ကျွန်မတို့သားအဖကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်လို့ ထွက်ခွာခဲ့ပါတယ်”

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ကလေးမရဲ့ ဖခင်ကော အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဖခင်ကွယ်လွန်သွားတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ”

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အခု ကလေးမ စံအိမ်ကိုရောက်တော့ ဘာကိုတွေ့ရှိခဲ့သလဲ”

“ဘာမှမတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မ ဘာကြောင့် သတ်မေ့သွားလည်း မသိတော့ပါဘူး”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ...

၂၆ ㊟ စက္ကူသိုလ်နေလင်းအောင်

“ကလေးမ သတိရတဲ့အခါမှာ ဒီရွှေနဂါးအမိန့်တော်ကို တွေ့လိုက်တော့ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ဆရာဆီ မသွားဘဲ ရှောင်လင် ကျောင်းတိုက်ကို လာပို့ရတာလဲ”

“ဆရာအားတဲ့အခါမှာ တစ်ခါတစ်ခါ တိုင်းပြည်အကြောင်း ပြောဖူးပါတယ်။ ရွှေနဂါးအမိန့်တော်အကြောင်းလည်း နည်းနည်းပါးပါး သိထားတော့ အလွန်အရေးကြီးမှန်းလည်း သိတယ်။ ဆရာဆီ ပြန်သွားဖို့ စဉ်းစားမိတယ်။ လမ်းခရီးကဝေးလို့ မတော်တမယ ပျောက်ဆုံးသွားမှာကို စိုးရိမ်လို့ အခုလို ရှောင်လင်ကျောင်းကို ရောက်လာရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အိမ်... လိမ္မာပါပေ ... သိပ်ပြီးလိမ္မာပါပေကွယ်။ အလေးဟာ

အသက်ငယ်ပါသေးတယ်။ အသက်ငယ်တဲ့လူတွေ အကျိုးအကြောင်း အဆိုးအကောင်း မသိကြတာများပါတယ်။ မလေးကတော့ အကျိုးအကြောင်း အဆိုးအကောင်း သိပြီး တတ်တဲ့အတွက် ကျုပ် ချီးကျူးပါတယ်”

နှင်းဆီက ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တပည့်တော်မ တာဝန်ပြု သွားခွင့်ပြုပါလို့ လျှောက်ထားပါရစေ”

စောရှင်အားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်) ㊟ ၂၇

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ...

“ဒကာမလေးက ဆရာဆီကို ပြန်မလို့လား”

နှင်းဆီက ...

“မပြန်သေးပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်မ လူတစ်ယောက် ချီ ရှာရပါဦးမယ်”

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ဂိုဏ်းချုပ်များကို မေးလိုက် သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်တို့ ဘာများမေးစရာ ရှိသေးလဲ”

ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ဒီရွှေနဂါးအမိန့်တော်ကို ရရှိခဲ့တဲ့ အုတ်ဂူနေရာကို ပြောပြ ခဲ့လေ”

နှင်းဆီက ထိုအုတ်ဂူ၏အနေအထားနှင့် တည်ရှိသောနေရာ ချီ သေသေချာချာ ပြောပြလိုက်သည်။

ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းချုပ်နှင့်တကွ ဂိုဏ်းချုပ်အားလုံးတို့သည် ဘေးထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း သူတို့၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဖော် ပြနိုင်သော အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာ ကြလေတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

ကယ်တင်ရင်ခိန်းကလေး

နေလုံးကြီးသည် ကောင်းကင်ပေါ်၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကြွင်းကျန်သော ဆည်းဆာရောင်ခြည်သည် ကမ္ဘာမြေပေါ်၌ အလှဆင်ထား၏။

လမ်းဆုံလမ်းခွဲမှ ယာယီအရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ လူတို့ ယောက်သည် အရက်ဘူးတစ်လုံးကိုိုင်၍ ထွက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်း၏အိတ် (၃) လုံးအဆင့်ရှိ ကျောက်စန်းရယ်ပင်ဖြစ်သည်။

အရက်ကို အားရပါးရသောက်ထားသောကြောင့် ချစ်တမ်းတစ်ခုလုံး နီရဲနေ၏။

ဆိုင်အပြင်သို့ရောက်လာသည်နှင့် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အခုအချိန်သွားတာ အတော်ပဲ”

သူသည် လမ်းမအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။

လေပြည်လေညင်းလေးများ တသွေးသွေးတိုက်ခတ်နေသည်။

အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်ထားသော ကျောက်စန်းရယ်သည် ခြေလှမ်းများ ယိမ်းယိုင်နေသည်။

သို့သော် ...

ခြေဟန်မပျက်ဘဲ လျှောက်နိုင်သေး၏။

ထမင်းအိုးတစ်အိုးကျက်အချိန် ကုန်ဆုံးလာသောအခါ ဂျမ်းကုားစံအိမ်၏ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ကျောက်စန်းရယ်သည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ပြီး ပါးနပ်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကြုံတွေ့ရမည့်အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်အနံ့ခံမိတတ်သည်။

ယခုမှာမူ သူ၏အသိဉာဏ်ကို အရက်က လွှမ်းမိုးထားသည်။

ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရန် သတိ
နေ၏။

သူက ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်မိသည်နှင့် ...
“ရပ်လိုက်”

လူတစ်ယောက် အော်ငေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။
လွင့်ပျံ့နေသော အာရုံကို စုစည်းလိုက်သည်။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်၏တံခါးပေါက်ဝတွင် လူသုံးယောက်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး အာရုံကိုစုစည်းလိုက်တော့မှ နဖူး
မှ ချွေးများ စို့လာသည်။

မန်ချူးသုံးယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဟု သိရှိလိုက်
သည်။

သို့သော် ...

ပညာရှင်တစ်ယောက်ပီပီ ကြောက်ရွံ့သောစိတ်
လုံးဝမရှိပါ။

“မန်ချူးလူယုတ်မာ သူများအိမ်ကို စော်စော်ကား
ရောက်လာတာ သေချင်လို့လား”

“ဟား ...ဟား ...ဟား”

မန်ချူးထောက်လှမ်းရေး သုံးယောက်စလုံး ရယ်မောလိုက်
သည်။

ကျောက်စန်းရယ်က ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဘာရယ်တာလဲကွ”

“ရယ်တာပေါ့ ...မင်းဟာ တို့လက်က ဘယ်လိုမှ မလွတ်နိုင်
တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့လေသံက မာနေတုန်းမို့ ရယ်တာပဲ”

ကျောက်စန်းရယ်သည် နောင်တရသွားလေ၏။

သူသည် အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်ခဲ့မိသည် မဟုတ်
ပါလော။

သူသည် တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းပြီး သိုင်းကွက်ခင်းလိုက်၏။

“ဟား ...ဟား ...ဟား ဒီအမူးသမားကို ဝိုင်းတိုက်ကြ”

မကြာမီ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။

‘ဝိုး’

‘ဖြောင်း’

‘ခွင်’

တိုက်ပွဲမှာ ပီပြင်သောတိုက်ပွဲ မဟုတ်ပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျောက်စန်းရယ်မှာ သုံးကွက်
အကွက် ထိခိုက်သွားသောကြောင့်ပေတည်း။

၃၂ ㊦ တက္ကသိုလ်လေးအောင်

“အား”

ကျောက်စန်းရယ် မှောက်သွားလေပြီ။ မန်ချူးသုံးယောက်
အနက် တစ်ယောက်က ...

“ဒီကောင်ကိုစစ်စမ်း”

မန်ချူးတစ်ယောက်က သတိနှင့်ချဉ်းကပ်ပြီး စစ်ဆေးလေ
၏။

“သူ ... သေသွားပါပြီ ဆရာ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

ကေတုင်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်ပိုဒ်) ㊦

လှယန်းမြို့စားကြီးက မေးလိုက်၏။

“မင်းပို့ထားတဲ့သတင်းထဲမှာ အဲဒီအရေးကြီးတဲ့ သတင်းကို
သစ်သုံးကောင်ဆီက ရခဲ့တယ်ဆိုတာ မှားနေတယ်၊ အဲဒီ ကျား
သုံးကောင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ”

“သူတို့ကတော့ သိုင်းလောကမှာ သတင်းရောင်းဝယ်တဲ့
တစ်စုပါ”

“ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့သတင်းကို သူတို့ ဘယ်ကရလာ
လဲ”

“ထိပ်သီးဂိုဏ်း ရှစ်ဂိုဏ်းထဲကတစ်ဆင့်ခံရလာတယ်လို့ သိရ
လဲ”

“ဒီသတင်း ဘယ်လောက်ထိ မှန်တယ်ဆိုတာကော မင်း
လိုခန့်မှန်းထားလဲ”

“ကျွန်တော် မခန့်မှန်းတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီသတင်းမျိုးဟာ
ဘာနဲ့တော့ သူတို့ပြောနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဗု **⊙** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အဲဒီ မိုးကြိုးအမိန့်တော်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရဟာ ထိပ်တန်း ၄၀၀ ချက်ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီ ... အဲဒီ ကျားသစ်သုံးကောင်ဟာ ဘယ်မှာရှိလဲ”

“သူတို့ဟာ သတင်းရောင်းဝယ်တဲ့ လူတွေဆိုတော့ တောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မရောင်းဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ကတိမယ့် သူတို့ကို စိတ်မချဘူး”

မြို့စားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ကို နှုတ်ပိတ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ် မြို့စားကြီး”

မြို့စားကြီးက အတန်ကြာ ဆိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ -

“ဒီပြဿနာဟာ တော်တော့ကို အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာ

တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒီသတင်းထွက်လာတဲ့အခါ နေပြည်တော်က အလွန်အလိုရှိနေတဲ့ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး သေးသေးဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ”

“မှန်ပါတယ်”

မြို့စားကြီးက လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ်

ကေရှင်သားတော်ကိုယ်စားပြု (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) **⊙** ၃၅

သည်။

“အခု မင်းတို့လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကတော့ ဒီအိမ်ရှေ့စံမင်း သားလေး ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ အရေးတကြီး ဖော်ထုတ် ပြပါ”

မန်းမန်းယုံက ...

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ မြို့စားကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“သိုင်းလောကမှာလည်း ဒီသတင်းကို ကြားသိပြီးဖြစ်လိမ့် မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့အခါမှာ အင်အားဖြည့်ဖို့ အများကြီး လိုလားပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီမှာရှိသမျှ အင်အားကို မင်းလက်အောက် လွှဲလိုက်မယ်၊ လိုအပ်နေသေးရင် နေပြည်တော်ကို ထပ်မံအကူ ပြင်တောင်းပေးပါမယ်”

“သင့်လျော်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကဲ ... အခုချိန်ကစပြီး မင်းတို့ မီးကုန်ယမ်းကုန်သာ ကြိုး ပေးတော့”

“အမိန့်အတိုင်းပါ မြို့စားကြီး”

မြင်းဖြူတစ်ကောင်သည် မင်းလမ်းပေါ်၌ အရှိန်မှန်မှန်ဖြင့်

၃၆ **တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်**

သွားနေ၏။

မြင်းပေါ်၌ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက် စီးနင်းလိုက်ပါလာ၏။

ထိုလူငယ်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖြူပွေးပွေးအပေါ်အကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ကို ခြင်းဖြင့် စာပေသမားလူငယ်ဖြစ်ခြင်းကို သိသာနိုင်ပေသည်။

သို့သော် ...

သူ၏ခါးမှာမူ အလွန်တန်ဖိုးရှိသော ဓားတစ်လက်ခိုက်ထားသောကြောင့် ထိုလူငယ်မှာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

မည်ဟုလည်း သိထားနိုင်ပြန်သည်။

ယောက်ျားပီသသော ရုပ်သွင်ကြောင့်လားမသိ ခေါ်ဝေါ်၍ သွားလာနေကြသော ခရီးသည်မိန်းကလေးများက သူ့အား မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူငယ်သည် ယဉ်ကျေးသောအပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

ထိုလူငယ်မှာ ဝူတန်ဂိုဏ်း၏နောက်ပေါက်လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သမားများတွင် အမှတ်စဉ် (၁) နေရာယူထားခဲ့သော ခုခံသော

ပင် ဖြစ်သည်။

ချန်းဝေယင်းသည် အဆင့်မြင့်သော စားသမားပင်ဖြစ်လင့်တစား စာပေပညာကိုလည်း ဝါသနာထုံသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် စာပေသမားများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အဝတ်အစားများကို မြတ်နိုးသည်။

သူသည် ဝူတန်တောင်ပေါ်မှ ဆောင်းလာရခြင်းမှာ သူ၏ ဘရာ စေခိုင်းသောတာဝန်တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ...

အချိန်သာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

သူစုံစမ်းလေ့လာရမည့်အကြောင်းများကို သံလွန်စပင် တွေ့ခဲ့ရချေ။

ယခု သူသည် လှယန်းမြို့သို့ ထပ်မံသွားရသည့်အကြောင်း ပန်းနီနီအဖွဲ့နှင့် အဆက်အသွယ်ပြုနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

သို့မှသာလျှင် သူ၏လုပ်ငန်းမှာ အထောက်အကူရလိမ့်မည် ဟု ကြည်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

မွန်းတည့်ချိန် မရောက်သေးပါ။

ချန်းဝေယင်းသည် လှယန်းမြို့တော်၏ အရှေ့ဘက်ဘက်ခါးဘက်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ယနေ့သည် ခါတိုင်းနှင့်မတူပါ။

အမြဲတမ်း ပျင်းတွဲတွဲနေတတ်သော တံခါးစောင့်များသည် ယခုအခါမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဝင်ထွက်နေသောလူများကို ဆေးနေ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

ခါတိုင်း နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသော တံခါးစောင့်ရုံးများသည် ယခုအခါ၌ ဆယ်ယောက်ထက်မနည်း ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက မျက်မှောင်ကြိုက်သွားသည်။

“လူယန်းမြို့ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြန်တူတယ်” ရင်ထဲမှာ မှတ်ချက်ချရင်း တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ တိုးဝင်သွားသည်။

“ဟေ့လူ ... မြင်းပေါ်က ဆင်းလေ”

ရဲမက်တစ်ယောက်က လှမ်း၍အော်ငေါက်လိုက်သည်။ ချန်းဝေယင်းက မြင်းပေါ်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းလိုက်လေသည်။

မြို့ထဲဝင်ရန် တန်းစီစောင့်နေသော လူအုပ်ထဲ၌ ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

လူအုပ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းရွေ့လျားရာ သူက

ခက်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ရဲမက်တစ်ယောက်က သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးအေးကြည့်လိုက်

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ”

ချန်းဝေယင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ကလေးကို စာသင်ပေးတဲ့ ကျောင်းဆရာ

ရဲမက်က ချန်းဝေယင်း၏ခါးမှခါးကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျောင်းဆရာက ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ခါးကို ချိတ်ထားရသလား”

ချန်းဝေယင်းက ...

“ဒါက ကျုပ်ခါးမဟုတ်ပါဘူး၊ အရာရှိတစ်ယောက်က ဒီမှာ ဆိုင်တဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ထံကို ပို့ပေးဖို့ တစ်ဆင့်ပေးခိုင်းတာပါ”

ရဲမက်က စစ်ဆေးမေးမြန်းနေစဉ် နောက်မှ ရောက်ရှိလာလူများ တဖြည်းဖြည်းပြည့်ကျပ်လာသည်။

လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။

ရဲမက်က ဆက်မစစ်တော့ဘဲ လွှတ်လိုက်သည်။

ချန်းဝေယင်းက စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး တံခါးပေါ်ထဲ
ဝင်သွားသည်။

သူက မြင်းပေါ်သို့ပြန်လည်တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
အခါ ...

“ရပ်လိုက်”

အော်သံကြားရသဖြင့် ချန်းဝေယင်းက လှည့်ကြည့်
သည်။

ရဲမက်အရာရှိဟန်တူသော လူတစ်ယောက်သည် သူ
လွှတ်ပေးလိုက်သော ရဲမက်နှင့်အတူ လိုက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်
သည်။

“ဒီဓားကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီနဲ့တူတယ်”

သူက ကျိတ်၍ ညည်းညူလိုက်သည်။

ရဲမက်အရာရှိက ခါးထောက်၍ ချန်းဝေယင်းအား

ခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ချန်းဝေယင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲခင်ဗျာ”

ရဲမက်အရာရှိက ဓားကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဒီဓားကို ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ပေးခိုင်းလို့လဲ”

... ပြောစမ်း”

ချန်းဝေယင်းက ...

“အရာရှိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဒီဖြူမှာနေထိုင်တဲ့
ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဆီကို ပေးလိုက်ပါလို့ မှာလို့”

ရဲမက်အရာရှိက ...

“အဲဒီအရာရှိက နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ ရာထူးအဆင့်ပါ
ပြောပြ”

ချန်းဝေယင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ယခုမှ သူသည် အခက်ကြုံသွားသည်။

အကယ်၍ လိမ်ပြောလိုက်လျှင် ထိုရဲမက်အရာရှိက လိမ်

ပြောသည်ကို သိမှာသေချာသည်။

သူက ရဲမက်တို့ကို ကြောက်ရွံ့သည်မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ...

ဗြဿနာမဖြစ်ရန် အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလား။ ရဲမက်

အရာရှိက မှုပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လိမ်ပြောတတ်တာကို သိပါ

သိကွာ”

ချန်းဝေယင်းက ...

“ကျုပ် လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နာမည်ကို ရုတ်တရက် သတိမရလို့ပါ”

ရဲမက်အရာရှိက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် လွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့၊ နာမည် စဉ်းစားရမှ သွားပို့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ရဲမက် (၁၀) ယောက်သည် ချန်းဝေယင်းအား ပိုင်းရံထားလိုက်သည်။

ချန်းဝေယင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်ရမည့်လမ်းမှလွဲ၍ အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပါ။

“အားလုံး ဘေးကိုဖယ်ကြစမ်း”

ကြည့်လင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံကြားသည်။

သို့သော် ...

အသံက မာန်မာနပါနေ၏။

ချန်းဝေယင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး

နှင့်အဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

ထိုမိန်းကလေးကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့ဖူးသည်ဟု မှတ်မိ ခဲ့တတ်သည်။

သို့သော် ...

ရုတ်တရက်မို့ မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်နေရာမှာ တွေ့ဖူးသည်ဟု မမှတ်မိပါ။

သူက တွေ့ဝေနေစဉ် ရဲမက်အားလုံးတို့က ထိုမိန်းကလေး လေးလေးနက်နက် အရိုအသေပြုနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ရဲမက်အရာရှိကလည်း အရိုအသေပြုနေ၏။

“သခင်မလေးကို အရိုအသေပြုပါတယ်”

မိန်းကလေး ချန်းဝေယင်းအား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဒီမိတ်ဆွေဟာ ငါ့မိတ်ဆွေပဲ၊ သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွား

စေ”

ရဲမက်အရာရှိက အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“သခင်မလေးရဲ့ အမိန့်အတိုင်းပါ”

ချန်းဝေယင်းသည် ထိုမိန်းကလေးအား တစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

ထိုမိန်းကလေး၏တစ်မူထူးခြားသော အလှူကုန်သွယ်ရေး

ကြောင့်လားမသိ သူ့ရင်ထဲတွင် မကြာခဏ သတိရနေလေသည်။
ထိုမိန်းကလေး၏အမည် မမေးမိသည်ကို ဘဝင်မကျဉ်း
လေသည်။

သို့သော် ...

ပညာရှိတစ်ယောက်၏စကားကို သူက ကြားခဲ့ဖူးသည်။

“လောကကြီးဟာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းပါတယ်”

ယခု သူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုမိန်းကလေးအား တွေ့
နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထို့အပြင် မိမိအသက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့သည်။

ဤမိန်းကလေးသည် မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

သူမသည် မန်ချူးရဲမက်အပေါ် အဘယ်ကြောင့်

သြဇာအာဏာရှိနေရပါသနည်း။

အတွေးများက သူ့အား လွှမ်းမိုးထားသဖြင့် ကျေးဇူး

ဆိုရန်ပင် မေ့လျော့နေသဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကားပြောရန်

လာသောအခါ မိန်းကလေးက သူ့အနားမှ ထွက်ခွာသွား

မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

သူသည် ကမန်းကတန်း ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လို

သည်။

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

မိန်းကလေးက ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။

သို့သော် ...

နောက်သို့လှည့်မကြည့်ပါ။

ချန်းဝေယင်းက သူမရှေ့သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

သက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ...

“ကိုယ့်ကို အခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

မိန်းကလေး၏မျက်နှာ ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေ၏။

“မလိုပါဘူး”

ချန်းဝေယင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ မိန်းကလေးကို တစ်ကြိမ်တွေ့ဖူးလို့ စဉ်း

မနေတာနဲ့ ကျေးဇူးတင်စကား အချို့နိမိ မပြောနိုင်တာ တောင်းပန်

တယ်”

မျက်နှာခပ်တင်းတင်းဖြစ်နေသော မိန်းကလေး၏မျက်နှာ

သည် ပျော့ပျောင်းလာသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို တွေ့ဖူးတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်မှာတွေ့ဖူးခဲ့တာလဲ”

ချန်းဝေယင်း၏ရင်ထဲတွင် ဘဝင်မကျသော ခံစားမှုမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“သူက ငါ့ကို လုံးဝမမှတ်မိဘဲကိုး”

ရင်ထဲမှာ ကျိတ်၍ ညည်းညူမိရင်း မချိုပြုံး ပြုံးပြလို့ သည်။

“ကျွမ်းကျားစံအိမ်မှာ”

မိန်းကလေး၏ရင်ထဲတွင် ကြည့်နူးမိသွားသည်။

“သူက ငါ့ကို မှတ်မိနေပါလား”

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

“ဟုတ်လား၊ အခုလို မှတ်မိတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ချန်းဝေယင်းက ...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်တာလဲ”

မိန်းကလေးက ပန်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် ရှင်ကို ကူညီခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကျွန်မတောင် မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ကျေးဇူးမေ့တတ်တာ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ယူပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်မပြောလည်း ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်”

“အခုလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ချန်းဝေယင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ မှတ်ထားပါ့မယ်”

“ပြောပြနိုင်မယ်ဆိုရင် နာမည်သိပါရစေလား”

“မင်းလေစီး”

ချန်းဝေယင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေ၏။

“ခင်ဗျားက မန်ချူးလူမျိုး ဟုတ်လား”

လင်းလေစီးက ...

“ဟုတ်တယ်”

ချန်းဝေယင်းက ...

“ခင်ဗျားက ရဲမက်ကို အမိန့်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျား

ဘာက ...”

သူ၏စကားမဆုံးခင် မင်းလေစီးက ကြားဖြတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မအဖေက လူယန်းမြို့စားကြီးပါ”

ထိုစကားကြားရသောအခါ ချန်းဝေယင်း၏ငယ်ထိပ်တည့်

၄၈ **⊙** စာကူချီလ်ဒေလင်အောင်

တည့် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သည့်အလား တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားတော့သည်။ ချန်းဝေယင်းသည် မင်းလေစီးအား စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

မင်းလေစီးမှာမူ အေးအေးဆေးဆေးဟန်မူရာဖြင့် သူ့အပြန်ကြည့်နေ၏။

ချန်းဝေယင်း၏ရင်ထဲတွင် မေးခွန်းများစွာ ဖြစ်လာသည်။
“ဒီမိန်းကလေးဟာ မြို့စားသမီးတော်ပါလား”

“သူမဟာ ငါတို့ရဲ့ မဟာရန်သူပဲ”
“သူက ငါ့ကို ဘာကြောင့်ဝင်ကယ်ရတာလဲ”

သူက တွေးတောစဉ်းစားနေစဉ် မင်းလေစီး၏အသံ လှပေါ်လာလေ၏။

“ရှင်စဉ်းစားစရာရှိရင် နောက်မှစဉ်းစား၊ ဒီမှာ ကြာကြာသင့်ဘူးလို့ ကျွန်မ သတိပေးလိုက်မယ်”

ချန်းဝေယင်းက ...
“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ဝင်ကယ်ရတာလဲ”

မင်းလေစီးက ...
“လူသားအချင်းချင်းပဲ၊ တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်တော့ တစ်ယောက်က ဝင်ကယ်တာ မှားသွားသလားရှင်”

“တခြားလူကို အခုလို ကယ်တင်လိုက်ရင် ခင်ဗျား

ကျေးဇူးတင်မှာ သေချာတယ်”
မင်းလေစီးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ကလည်း ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ပြီဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ...”
“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျုပ်ကို ကယ်ခဲ့တာ တစ်နေ့ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းဆင်တရလိုမို့မယ်”

မင်းလေစီးက ပြုံးလိုက်သည်။
“ကျွန်မက မှန်တယ်လို့ယူဆပြီးလုပ်တဲ့အလုပ်တွေကို

တော့မှ နောင်တမရဘူး”
ချန်းဝေယင်းက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“တစ်နေ့ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို ခင်ဗျား နားလည်လာပါလိမ့်မယ်”

မင်းလေစီးက ...
“တစ်နေ့အထိ စောင့်စရာမလိုဘူး၊ အခုလည်း နားလည်ပါ

ချန်းဝေယင်းသည် ထိုပဟေဠိဆန်လှသော မင်းလေစီးကို

မည်ကဲ့သို့ နားလည်ရမှန်းမသိ ဖြစ်မိသည်။

မင်းလေစီးက ...

“ဒီနေရာမှာ ကြာကြာမနေသင့်ဘူးလို့ သတိပေးခဲ့ပြီ-

ချွန်းဝေယင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သတိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူသည် ထိုမိန်းကလေး မင်းလေစီးအား နောက်ဆုံး

ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူသည် ထိုမိန်းကလေးမှာ ရန်သူလော၊ မိတ်ဆွေလော

ဝေခွဲနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

သို့သော် ... သူမစကားက ပဟေဠိဂှက်သလို ရှိနေ-

“တစ်နေ့အထိ စောင့်စရာမလိုဘူး၊ အခုလည်း နားလည်-

တယ်”

“ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မသင့်ဘူး”

သူ့အား မန်ချူးတော်လှန်ရေးသမားအဖြစ် သိ-

လားတော့ မဆိုနိုင်ပေ။

အခန်း (၂၁)

အုတ်ဂူတည်နေရာရှာဖွေခြင်း

ကွမ်းမင်ဘုရားကျောင်းသည် လူယန်းမြို့တော်၏ အ-

ောက်ဘက်တွင် တည်ရှိနေ၏။

ဘုရားကျောင်းတည်ဆောက်သောနေရာမှာ လူအိမ်ခြေနှင့်

အနီးညှိငယ်ဝေးကွာနေသောကြောင့်လားမသိ၊ ထိုဘုရားကျောင်းသို့

ရောက်ပူဇော်ပသသော မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများ ရှားပါး

သည်။

သို့သော် ...

ယနေ့မှာမူ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသော ဘုရားကျောင်း

တည် သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆီမီးခွက်များမှာလည်း ဘုရားကျောင်းတစ်ခုလုံး ထွန်းညှိ

ထားသောကြောင့် အလွန်အလွန်လင်းထိန်နေ၏။

ယနေ့ ကွမ်းမင်ဘုရားကျောင်းသည် ခါတိုင်းနှင့်
အလွန်ကျက်သရေရှိလှသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ချိန်လုံး ခြောက်သွေ့နေသော ကွမ်းမင်ဘုရားကျောင်း
သည် အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲလာ
သနည်း။

အကြောင်းမှာ ထိုဘုရားကျောင်းသို့ လူသုံးယောက်
ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရောက်ရှိ လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မည်သူများဖြစ်ပါသနည်း။

ကွမ်းမင်ဘုရားကျောင်းသို့ရောက်ရှိလာသော လူသုံး
ယောက်တို့မှာ ရှောင်လင်ကျောင်းမှ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်
ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းမှ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် ချန်းချန်းစု၊ ခွန်လွန်ဂို
ဏ်းချုပ်ကျင်းကျူး၊ ဝှတန်ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းကျင်းတို့
ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ခေါင်းဆောင်အားလုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်
နှင့်ဆီက ရွှေနဂါးအမိန့်တော်ရရှိသော အုတ်ဂူနေရာနှင့် ကွမ်း
မင်ဘုရားရှိ လက်တွေ့စုံစမ်းရန် လူသန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာ
ဖြစ်လေ၏။

ထိုကွမ်းမင်ဘုရားကျောင်းသည် ခေတ်ပန်းဂိုဏ်း၏လျှို့ဝှက်
အစာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဤဘုရားကျောင်းသို့ လာရောက်၍
ခန်းချနေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုဘုရားကျောင်းကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေသော
အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်မှာ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ပင်
ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် နေ့ဘက်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ လူစုခွဲ၍ လိုက်လံ
စောင့်ကြည့်သည်။

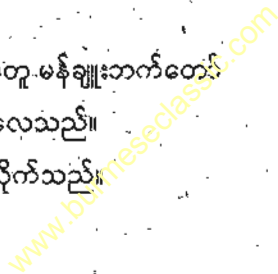
တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ဖွဲ့ခွဲ၍ လှုပ်ရှားကြသည်။

ယနေ့မှာမူ သူတို့လေးယောက်သည် နံနက်ချိန်မှစ၍ လူစုခွဲ
ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ခေတ်ပန်းလက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် ချန်းချန်းစုသည် ခွန်လွန်
ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်ကျင်းကျူးနှင့်ပူးပေါင်း၍ မြို့တော်၏မြောက်ဘက်
ထွက်ခွာသွားကြသည်။

လူသန်းမြို့တော်သည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ မန်ချူးဘက်တော်
ရုံးခြေချင်းလိမ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရွှေနဂါးအမိန့်တော်ရဲ့သတင်း ပေါက်ကြားသွားပြန်တယ်”

ခေတ်ပန်းလက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် ချန်းချန်းစုက ...

“ဟုတ်နိုင်တယ်၊ သူတို့ကလည်း အနံ့ခံကောင်းတယ်”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ကျုပ်တို့ တော်တော်သတိထားရမယ်”

သူတို့သည် တီးတိုးစကားပြောရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အခတ်ကြည့်ရင်း ဆက်လက်လျှောက်သွားသည်။

သူတို့အချင်းချင်း စကားမပြောကြတော့ပါ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာ ဆက်လက်လျှောက်သွားသည်။

သူတို့သည် လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာ

အခါ ရှေ့မှာလျှောက်နေသော ချန်းချန်းစု၏စကားသံကို လိုက်ရသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ် အမှတ်အသားတစ်ခု တွေ့ရပြန်”

ချန်းချန်းစုက လေလှိုင်းသံဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ဘာအမှတ်အသားလဲ”

“ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းရဲ့ အမှတ်အသား”

“အမှတ်အသားက ဘာကိုပြဆိုထားလဲ”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်၏ရှေ့မှာရောက်နေသော ချန်းချန်းစု

လျှောက်တုံးတစ်တုံးရှေ့တွင် ရပ်နေသည်ကိုတွေ့၍ ခြေလှမ်းရပ်၍

လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချန်းချန်းစု၏လေလှိုင်းသံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းက ကျောက်စန်းရယ် ဒီလိမ်းကနေ ဖြတ်

တော့ အမှတ်အသားပါ”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ဒါဖြင့် သူသွားတဲ့လမ်းအတိုင်းလိုက်သွားကြရင် မကောင်း

သား”

“ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်လည်း သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသွားတော့၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒီနေရာမှာ မန်ချူးဘက်တော်သားတွေ မရှိတော့ဘူး၊

အတူသွားကြမယ်”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က သူ့ထံသို့ လျှောက်သွားသည်။ ချန်း

...

“ငါတို့ ဆက်လျှောက်သွားမယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်ဘက်ကို

၅၆ **၉** စာကျသိုလ်နေးလင်းအောင်

ကြည့်၊ ကျုပ်က ညာဘက်ကိုကြည့်မယ်၊ ဘာအမှတ်အသားပေး
တွေ့ ကျုပ်ကို သတိပေးပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်း၏ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ခု
နေ၍ ရှေ့သို့ဆက်၍ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ချန်းချန်းစုတို့သည် လမ်းဘေးမှ သစ်ပင်
ကျောက်တုံးများကို သတိထားကြည့်ရှု၍ လျှောက်သွားကြသည့်
ခြေလှမ်းလေးရာခန့်သို့ ရောက်သောအခါ ခွန်လွန်ဂိုဏ်း
ချုပ်က အော်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ အမှတ်အသားတစ်ခု တွေ့ပြီ”

ချန်းချန်းစု သူ့ထံသို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်။

လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ပင်စည်ပေါ်၌ သစ်

အနည်းငယ်ခွာထားပြီး အမှတ်အသားတစ်ခု ရေးထားသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

မြားတစ်စင်း ရေးထွင်းထားသည်။ မြားဦးမှာ ကြက်ခြေ
တစ်ခုရှိသည်။ ထိုကြက်ခြေခတ်၏အလယ်မျဉ်းကြောင်းထိပ်
တြိဂံပုံ တစ်ခု ရေးထွင်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ချန်းချန်းစုက ထိုအမှတ်အသားကို စူးစိုက်စွာ
သည်။

ကေတုင်သာတော်ကျိကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်) **၉** ၅၇

ထို့နောက် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်အား ရှင်းပြလိုက်သည်။

“မြားတံကတော့ ရှေ့တည့်တည့်သွားပါလို့ ပြထားတာ ဖြစ်
ပါတယ်၊ မြီးတော့ လမ်းဆုံးတစ်ခု တွေ့လိမ့်မယ်လို့လည်း ပြတယ်၊
ကျုပ်တို့က အဲဒီကိုရောက်ရင် ညာဘက်လမ်းကို ဝင်သွားရမှာဖြစ်
မယ်”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ...

“တြိဂံပုံက ဘာကိုညွှန်းတာလဲ”

ချန်းချန်းစုက ...

“ဘုံကျောင်းငယ်တစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာ ညွှန်ပြနေတာပါ”

“ဒါဖြင့် မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

သူတို့သည် ရှေ့သို့ဆက်လက်လျှောက်နေရင်း ခွန်လွန်ဂိုဏ်း

ချုပ်က ...

“အဲဒီအမှတ်အသား ဘယ်သူရေးလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိလို့
လား”

ချန်းချန်းစုက ...

“ကျောက်စန်းရယ်ရဲ့အမှတ်အသားပါ”

“ကျောက်စန်းရယ်ရဲ့အမှတ်အသားလို့ ခင်ဗျား ဘယ်လို
သိသိလဲ”

၅၈ **ခ** တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“အမှတ်အသားပေါ်မှာ မြားတစ်စင်းကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“တွေ့တယ်”

“မြားရဲ့အသံမှာ မင်ကြောင်းသုံးကြောင်း တားထားတာ သတိထားမိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျောက်စန်းရယ်ဟာ အိတ်သုံးလုံးအဆင့်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် မင်သုံးကြောင်းတားထားတာကို တွေ့ရတာပေါ့”

“ခင်ဗျားဂိုဏ်းထဲမှာ အိတ်သုံးလုံးအဆင့်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးပဲ။ အခု အိတ်သုံးလုံးဆိုတဲ့ အမှတ်အသားကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကျောက်စန်းရယ်ရဲ့ အမှတ်အသားဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ခွဲခြားသိနိုင်မှာလဲ”

ချန်းချန်းစုက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“သည်းခံပါ ... ဒါကို ရှင်းမပြနိုင်ပါဘူး။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပါ”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ ... ကျုပ်မေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

ကေတုင်သားတော်ကျိကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) **ခ** ၅၉

ချန်းချန်းစုက ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူတို့ စကားပြောရင်း လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူတို့သည် ညာဘက်လမ်းသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

နောက်တစ်ခဏကြာ လျှောက်လာမိသောအခါ လမ်းဘေးဘောင် စောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် ဘုံကျောင်းငယ်တစ်ဆောင်ကို ဆွဲမြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အခန်း (၂၂)

အသိဖြင့်ခေါင်းဆောင်

သေးငယ်လှသော ဘုံကျောင်းတစ်ဆောင်၏ရှေ့တွင် လွန်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ချန်းချန်းစုတို့က ရပ်၍ အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ ဘုံကျောင်းတစ်ခုလုံးမှာ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ချန်းချန်းစုတို့သည် အတန်ကြာ အကဲခတ်ကြည့်နေသော်လည်း မည်သည့်ထူးခြားသောအရာကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ...
“ဘာမှလည်း မတွေ့ရပါလား”
ချန်းချန်းစုက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားတာရှိလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့မတွေ့မီ ဘာ ဖြစ်မှာပေါ့”

သူကပြောရင်း ဘုံကျောင်းငယ်ကို ထပ်မံ၍ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

အတန်ကြာ မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရှုရှာဖွေလိုက်သောအခါ ဘုံကျောင်း၏ထုပ်တန်းပေါ်၌ စာအိတ်တစ်လုံးကို သံချောင်းပေါ်၌ နှိတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချန်းချန်းစုက ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြုလိုက်သည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်သို့ ထောင်တက်သွားသည်။ ထုပ်တန်းပေါ်မှ စာအိတ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်ပြီး စာရွက်ကို ထုတ်ယူ၍ ဖတ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခက်ထန်တင်းမာသွားသည်။ မျက်ရည်များလည်း ဝဲလာလေသည်။ အံ့ကိုတင်းတင်း ဖြုတ်၍ ...

“လူယုတ်မာ”
ဟူသောအသံသည် သွားကြားထဲမှ တိုးထွက်လာလေသည်။

၆၂ **၉** တက္ကသိုလ်လောင်းအောင်

လေသံသည် လွန်စွာတင်းမာခက်ထန်လှလေ၏။
 ကြောင့် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က အံ့ဩနေ၏။
 “စာထဲမှာ ဘာပါလို့လဲ ချန်းချန်းစု”
 ချန်းချန်းစုက စာကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။
 သူက စာကို ဖတ်ရှုလိုက်လေသည်။
 ဒီစာကို ဖတ်နေတဲ့လူဟာ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက ဖြစ်
 ရမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ခင်ဗျားကို
 သိစေချင်တာက ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းရဲ့ အိတ်သုံးလုံး
 အဆင့်ရှိတဲ့ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့
 က သတ်လိုက်ပြီလို့ ဒီလမ်းတစ်လျှောက်မှာ
 အမှတ်အသားများကိုတွေ့လို့ ခင်ဗျားတို့ လိုက်
 လာကြမယ်ဆိုတာ တပ်အုပ်သိတယ်။ ဒါကြောင့်
 ဒီစာကိုရေးထားပါတယ်။ ဒီစာဖတ်မယ့်အချိန်မှာ
 ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့ ဝိုင်းထားပြီဆိုတာ နား
 လည်စေချင်တယ် ...

ပုံ
 စားစကြာအဖွဲ့

ကေတုင်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) **၉** ၆၃

စာဆုံးသွားသည်နှင့် ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်
 ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
 “ဟား ... ဟား ... ဟား”
 ရယ်မောသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
 သည်။
 အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော လူဆယ်ယောက်သည်
 သွားခနဲပေါ်လာကြပြီး သူတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်လေ၏။
 ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ်ယောက်က ချန်းချန်း
 စုနှင့် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်တို့အား မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ရာဇသံ
 ဆေးလိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့က ဝိုင်းထားလိုက်ပြီ၊ အသက်မသေ
 ခင်ရင် လက်နက်ချပြီး အဖမ်းခံပါ”
 ချန်းချန်းစု၏မျက်လုံးအစုံသည် နာကြည်းလွန်း၍ နီရဲလာ
 သည်။
 “အတော်ပဲ၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို သတ်တဲ့လူယုတ်မာ သေဖို့
 ပြင်ပေတော့”
 သူက အော်ဟစ်ရင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူဆယ်ယောက်တို့သည် ချန်းချန်းစုနှင့်

ခွန်လွန်ဂိုဏ်း ချုပ်တို့အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် ...

သူတို့သည် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ချန်းချန်းစုတို့နှင့် သိင်္ဃ
ပညာအဆင့်ကွာဟနေသောကြောင့် တစ်ခဏအကြာတွင် သူ
သည် နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

ထို့နောက် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ဓားစကြာ
အသုံးပြုလိုက်သည်။

'ဒီ .. ဒီ .. ဒီ'

ဓားစကြာက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံများ ထွက်
လာကာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ချန်းချန်းစုတို့ထံသို့ ပျံ့ဝံ့သွားလေသည်။
ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ဓားဖြင့်ဆီး၍ ခုတ်ချလိုက်သည်။

'ချွမ် .. ချွမ် .. ချွမ်'

ဓားစကြာ ပျက်စီးသွားခြင်း မဟုတ်ပါ။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်၏ဓားက အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားခြင်း ဖြစ်

သည်။

ချန်းချန်းစုက အခြေအနေမဟန်မှန်း သိလိုက်သဖြင့် -

"ကျိုးတော်"

ဟု အသံပြုလိုက်လေသည်။

ထိုစကားရပ်သည် သိုင်းလောကသားများ၏ ဗန်းစကား
ဖြစ်သည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ...

"မဟန်ဘူး ... ပြေးကြစို့"

ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကလည်း ဓားစကြာကို မနိုင်မှန်းသိလိုက်
သဖြင့် ချန်းချန်းစုနှင့်အတူ ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြုကာ တစ်ဟုန်
ပြေးလွှားသွားကြလေတော့သည်။

ဓားစကြာအဖွဲ့သားတို့သည် ရန်သူများ ထွက်ပြေးသွား
သည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ငြာသံပေး၍ နောက်မှပြေးလိုက်သွား
ကြသည်။

"ရပ်လိုက်"

ဓားစကြာအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

အဖွဲ့သားများက ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားကြသည်။

သူတို့သည် ရန်သူကို အနိုင်ရလျက်နှင့် ခေါင်းဆောင်က
အသံကြောင့် ဟန့်တားသည်ကို အံ့ဩနေမိကြသည်။

သို့သော် သူတို့က အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့ဘဲ ခြေလှမ်းများ
ဟန့်သွားကြလေသည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က သူတို့၏သဘောကို သိထားဟန်
သည်။

“ငါ မင်းတို့ကိုတားလိုက်တာ တော်တော်ဘဝင်မကြာ
တယ် ဟုတ်လား”

အဖွဲ့သားများမှာ စကားမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားကြသည်။
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က နှာခေါင်းရွံ့လိုက်သည်။

“သူတို့ကို ဘာထင်နေကြလဲ၊ ထပ်တန်းအဆင့် ဂိုဏ်း
တွေကွ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါတို့ကသာ ဓားစကြာမရှိရင် သူတို့
မယှဉ်ခွဲဘူးကွ”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ဆက်ပြော၏။

“မင်းတို့က မေးမယ်၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာကြောင့် လူ
ယောက်တည်းနဲ့ ဝိုင်းတာလဲလို့၊ မင်းတို့ မမေးသင့်ဘူးလား”

သူသည် သူ့အဖွဲ့သားများကို တစ်ယောက်ချင်းစီ
ကြည့်သည်။

“ဒီလို သူတို့လိုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှစ်ယောက်လာမယ်လို့
ထင်မိမှာလဲ၊ အခုတော့ နဖူးတွေ ခူးတွေ တွေ့ရတာက ဂိုဏ်း
နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့
ရဲ့လား”

ငယ်သားများမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြ၏။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ...

“မင်းတို့ ငါ့ကို ဆယ်ယောခက်လောက်မပြောနဲ့ အယောက်
ဆယ်နဲ့ဝိုင်းရင်တောင် ငါတို့လေးဆယ်လောက်သေပြီးမှ သူတို့နှစ်
ယောက်ကို မိမှာကွ”

အဖွဲ့သားများတို့သည် ထိုရန်သူနှစ်ယောက်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်
ဖြစ်ကြသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရင်ဖိုသွားကြသည်။ အဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်က ...

“မင်းတို့လိုက်သွားကြရင် သူတို့ကို မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိသွား
လည်း တစ်ယောက်မှ ဒီလိုပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အဖွဲ့သားအားလုံးက နောင်တကြီးစွာ ရမိကြလေသည်။
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ဆက်၍ ...

“နောက်ဆိုရင် တျုပ် အမိန့်မရဘဲ ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့ ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အမိန့်ကို နာခံပါမယ်”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က လက်တစ်ချက် မြှောက်လိုက်သည်။

“ပြန်ကြမယ်”

မန်ချူးတို့သည် နောက်ပြန်လှည့်သွားကြလေ၏။

* * *

အခန်း (၂၃)

လျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်း

ဤနေရာသည် လူယန်းမြို့တော်သို့ ဖြောင့်မတ်စွာ ဦး
နေသော လမ်းမကြီးဖြစ်သည်။

လူယန်းမြို့တော်နှင့်လီပေါင်း ၃၀-ခန့်အကွာတွင်
အုတ်ဂူတစ်ခု တည်ရှိနေ၏။

ထိုအုတ်ဂူသည် နယ်စားကြီးတစ်ယောက်၏အုတ်ဂူ
သည်။

လမ်းမကြီး၏ဘယ်ဘက် (၅) လီခန့်အကွာတွင်
သည်။

ဤမဟာအုတ်ဂူမှာ ထိန်းသိမ်းပေးသူ မရှိ၍လား
ပွင့်လှစ်စီးနေသည်ကိုတွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ အုတ်ဂူတစ်ခုလုံး ပျက်စီး

သော်လည်း နယ်စားကြီး၏အမည်နာမ ရေးထွင်းထားသော
ကျောက်ပြားမှာ ပျက်စီးခြင်းမရှိဘဲ ပကတိကောင်းမွန်နေ၏။

ယနေ့တွင်မူ လူသူရောက်ခဲ့လှသော ထိုအုတ်ဂူရှေ့တွင်
ထူးထူးခြားခြား လူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်
သည်။

ထိုသူတို့မှာ ရှောင်လင်ကျောင်း၏လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်
ကျင့်ခုံးနှင့်ဂူတန်ဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းကျင်းကျူတို့ဖြစ်ကြ၏။

ကျင်းကျင်းကျူနှင့် ကျင့်ခုံးတို့သည် ဤနေရာသို့ရောက်ရှိနေ
သည်မှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်သည်။

ထိုအုတ်ဂူတစ်ခုလုံးကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးခဲ့သည်။
သို့သော် ...

မည်သည့်ထူးခြားမှုကိုမှ မတွေ့ရပါ။
ရှောင်လင်လက်ထောက်ကျောင်းထိုင်က လက်လျှော့လိုက်

သည်။
“ဒီအုတ်ဂူမှာလည်း ဘာမှထူးခြားတာကိုမှ မတွေ့ရဘူး”

ဂူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က ...
“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ ... တို့ပြန်သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

၇၀ ㊦ စာရှုချိတ်လှေလင်းအောင်

“ဒီနေရာကနေ ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို သွားမယ်ဆိုရင် တောဘူ။ အဲဒီကို သွားဦးမလား”

ရှောင်လင်လက်ထောက် ကျောင်းထိုင်က ခေါင်းညိတ်တတ်သည်။

“ကောင်းသားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာရန် ခြေပြင်လိုက်သည်။

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ -

“ဟိုမှာ ခေတ်ပန်းမိတ်ဆွေလာနေပြီ”

သူတို့စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ချန်းချန်းစုနှင့် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်တို့သည် သူတို့အနားသို့ရောက်လာသည်။ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်မဟာအုတ်စုသို့လှမ်းကြည့်၍ -

“ဘာတွေများ တွေ့ခဲ့သလဲဗျာ”

ကျင့်ခုံးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာကိုမှ မတွေ့ပါဘူးဗျာ”

သူက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကော ဘာများ တွေ့ခဲ့သေးလဲ”

ချန်းချန်းစုက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး -

မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အဲဒီကိုတောင် မရောက်ပါဘူး”

ကျင်းကျင်းကျူက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

ချန်းချန်းစုက ...

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ကျောက်စန်းရယ် ရန်သူ့လက်ချက်နဲ့ ခွယ်လွန်သွားပါပြီ”

“ဗျာ”

ကျင်းကျင်းကျူက အံ့သြသွားသောအသံဖြင့် ...

“အော်မိတို့ဗု”

ကျင့်ခုံး၏လက်ဝါးတံဖက်ထောင်၍ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ညီဆိုသော ဘုရားစာသံဖြစ်ပါ၏။ ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က အဖြစ်အပျက်များကို လိုရင်တိုတိုဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကျင့်ခုံးက ...

“ကြားရတာ အလွန်စိတ်သောက်မသာဖြစ်ရပါတယ်၊ ဒါပေ

မဲ့ မန်ချူးတော်လှန်ရေးလုပ်တဲ့အခါမှာ ဒီလိုကံကြမ္မာမျိုး ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကြုံရင်ကြုံရမှာပါ။ ဒါကြောင့် စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့၊ ဝမ်းနည်းတာကို ထိန်းချုပ်ပါ။ ကျဆုံးသွားတဲ့ သူရဲကောင်းတွေအတွက် နေ့ သင်းတို့က အဆုပေါင်းများစွာ လျှော်ရမယ်လို့ မှတ်ပါ”

ချန်းချန်းစုက စိတ်ကိုထိန်း၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဆရာတော်ရဲ့ ဩဝါဒကို နာခံဖို့မယ်”

ကျင့်ခိုးက ...

“ကဲ ...ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဂူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ပြန်ကြမယ်၊ ဒါမှ နောက် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ

ပြီး တိုင်ပင်ကြရအောင်”

အားလုံးက သဘောတူလိုက်သည်။

သူတို့လေးယောက်သည် ထိုနေရာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ

ကြသည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်သည် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိလာသည်။

“ဒါနဲ့ နှင်းဆီကို ဘယ်သူကမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

ကျင့်ခိုးနှင့် ကျင်းကျင်းကျူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကြ

“ကျုပ်တို့ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး”

ချန်းချန်းစုက ...

“ဒါဖြင့် ဒီမိန်းကလေး ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်”

သူ၏မေးခွန်းကို မည်သူကမှ မဖြေကြပါ။

လေးလံသော ခြေလှမ်းကိုယ်စီဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ

သွားလေတော့သည်။

နှင်းဆီတစ်ယောက် မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိနေသနည်း။

သူမသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေ၏။

သူမသည် ကျောက်စန်းရယ်ထက် စောစီးစွာ ကျွမ်းကျားအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဤတစ်ကြိမ် သူမသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ဖြင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် ပထမအကြိမ်ရောက်ရှိလာသောအခါ မရေမနာနှင့် ပြန်သွားရသည်။

သို့သော် ...

သူမက စိတ်မပျက်ပါ။

ဤကျွမ်းကျားစံအိမ်တွင် သူမတို့သားအဖ နေထိုင်ခဲ့သောမှာ နှစ်အတန်ကြာသဖြင့် သံယောဇဉ် ရှိခဲ့သည်။

ကျွမ်းကျားစံအိမ်သည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကား

ကောင်းသည်ဟု သတင်းများ ပျံ့လွင့်ခဲ့သော်လည်း သူမက လုံးဝကြောက်ရွံ့စိတ်မရှိဘဲ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်ခဲ့သည်။

ဒုတိယအကြိမ်တွင် သူမသည် စံအိမ်ထဲ၌ ခေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေနေစဉ် သူမ၏ခါးမှာရှိသော သွေးကြောကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ထောက်လိုက်သဖြင့် သူမ မေ့သွားခဲ့သည်။

သို့သော် ...

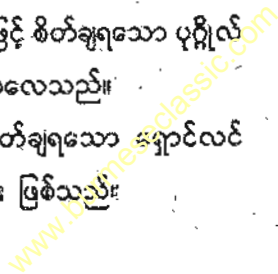
အသက်အန္တရာယ်မရှိဘဲ ပြန်လည်သတိရလာသည်။

ထို့ပြင် အလွန်အရေးပါလှသော ရွှေနဂါးအမိန့်တော်ကို မိမိတို့ယ်ပေါ်တွင် တွေ့ရှိလိုက်သည်။

သူမကလည်း ကျွမ်းကျားစံအိမ်တွင် မဟုတ်တော့ဘဲ အလွန်ကြီးမားသော အုတ်ဂူပျက်တစ်ခုရှေ့တွင် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူမသည် ဘဝင်မကျဘဲ ကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့ နောက်တစ်ခေါက်သွားရန်မှာ မိမိလက်ထဲရောက်ရှိနေသော ရွှေနဂါးအမိန့်တော်မှာ အလွန်အရေးကြီးသည်ကို ရိပ်စားမိသဖြင့် စိတ်ချရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလက်သို့ ပေးအပ်ရန် စိတ်ကူးမိလာလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အလွန်စိတ်ချရသော နှောင်လင်ကျောင်းသို့ သွားရောက်အပ်နှင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၇၆ **စ** စာရွှေသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုအခါကျမှ ရွှေနဂါးအမိန့်တော်မှာ အိမ်ရှေ့စံမင်းသား
လေး၏ကိုယ်စား အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်သည်ကို သိရှိလိုက်ရခြင်း ဖြစ်
သည်။

ပထမတော့ သူမလည်း ဘာမျှမသိပေ။

သူမ အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။

ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် စွမ်းစွမ်းတမံလှုံ့ဆော်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နေဝင်ချိန်ဆည်းဆာရောင်ခြည်ဖျော့ဖျော့သည် ကျွမ်းကျင်
စံအိမ်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

နှင်းဆီသည် အနီးရှိချုံပုတ်တစ်ခုကြားတွင် ပုန်း၍ အခြေ
အနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိသည်။
တွေ့ရတော့မှ သူမသည် စံအိမ်ထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် တိုးဝင်သွား
သည်။

သူမ ခန်းမထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် အရိပ်တစ်
ဝဲဘက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို လျှပ်တစ်ပြက် တွေ့ရလေသည်။
သူမ တိတ်တဆိတ်လိုက်သွားသည်။

ကေရုင်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) **စ** ၇၇

အခန်းတံခါး ပွင့်နေ၏။

ကြွင်းကျန်သော ဆည်းဆာရောင်ခြည်ကြောင့် အခန်းတစ်ခု
လုံးကို ပီပြင်စွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

အခန်း၏အလယ်တွင် ခေါင်းတစ်လုံး ရှိနေသည်မှအပ
အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ တစ်စုံတစ်ခုမှမရှိပါ။

ဖုန်များ ထူထပ်စွာရှိသော ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် လူခြေရာ
တစ်စုံတစ်ခုမှမတွေ့ရဘဲ ကြောင်ခြေရာနှင့်တူသော ခြေရာများ၊
ကြွက်ခြေရာနှင့်တူသော ခြေရာများနှင့် ငှက်ခြေရာများသာ တွေ့ရှိရ
သည်။

သူမ စဉ်းစားရခက်သွားသည်။

လူရိပ်တစ်ခုဝင်သွားသည်ကို သေသေချာချာတွေ့မြင်ရ
သည်။

သို့သော် ...

လူခြေရာဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ရပါ။

သူမက တံခါးပေါက်ရှေ့တွင် ရပ်၍စဉ်းစားနေသည်။

“ငါ မျက်စိများမှားနေသလား၊ လူဆိုရင် ခြေရာတွေ့ရမှာ

ချ”

၇၈ ၉ ဟူ့ချီလ်နေးလင်းအောင်

သူမက အဆောင်ထဲသို့ ဝင်သင့်၊ မဝင်သင့် စဉ်းစားနေ၏။
သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် အမှတ်မထင် တံခါးပေါင်ဘေးမှ
ဖိနပ်တစ်ရန် အသင့်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူမက တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အခန်းတစ်ခုလုံးကို မျက်လုံးဖြင့်
ရှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခန်း၌ မိမိရပ်နေသော တံခါးတစ်ပေါက်တည်းသာ
သည်။

သူမသည် ဖိနပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။
ဖိနပ်မှာ ဟောင်းနွမ်းနေခြင်းမရှိဘဲ ဖုန် အနည်းငယ် ပေတု
နေသော်လည်း လက်နေသေး၏။

သူမ စိတ်မပါဘဲ ဖိနပ်ခွာကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။
သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်တရက် ပြူးကျယ်သွား၏။
ထိုဖိနပ်သည် အထူးပြုလုပ်ထားသောဖိနပ် ဖြစ်သည်။
ဖိနပ်အောက်ခံတွင် ကြောင်ခြေရာပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော သံ
များ ရိုက်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။
ထိုဖိနပ်ကို သူမက ခြေထောက်မှာ စွပ်ကြည့်လိုက်၏။
အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ကေတုလ်ဒားတော်ကိုယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်ခန်း) ၉၉

သူမ လျှောက်လှမ်းသွားသော ခြေရာများမှာ ဖိနပ်ရာများ
မဟုတ်ဘဲ ကြောင်ခြေရာများဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

သူမက ပြုံးမိလေသည်။
“ဒါကြောင့် လူခြေရာကို မတွေ့ရတာကိုး”

ဟု သဘောပေါက်လာသည်။
ထိုအချိန်မှာမင် အပြင်မှ လူသံကြားလိုက်ရသည်။

သူမ ရင်ထိတ်သွားသည်။
ရန်သူလော၊ မိတ်ဆွေလော။

မည်သို့ဆိုစေ သူမအဖို့ ရှောင်ပုန်းမှသာ ပို၍အန္တရာယ်
ကင်းသည် မဟုတ်ပါလော။

သူမသည် စဉ်းစားခြင်းပင်မပြုဘဲ ခေါင်းအဖုံးကို လှန်လိုက်
သည်။

ခေါင်းထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေ၏။
သူမသည် မဆိုင်းမတွဲဘဲ ခေါင်းထဲသို့ ဘိုးဝင်သွား၏။

ခေါင်းအဖုံး ပြန်လည်ပိတ်သွားသည်။
သို့သော် ...

ခေါင်း၏အောက်ခံပျဉ်ပြားများ၏တစ်ဖက်မှာ အောက်သို့
ဆွဲဆင်းသွား၏။

သူမသည် အောက်သို့ လျှောခနဲ ချော်ကျသွားလေတော့၏။

နှင်းဆီ အောက်သို့လျှောဆင်းသွားသည်အချိန်၌ သုံးယောက်သည် အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

သူတို့ကား မန်ချူးစားစကြာအဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်သည်။ ဦးဆောင်သူမှာ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်သူတစ်ဖြစ်၏။

သူတစ်တို့အဖွဲ့သည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်၏အခြေအခေအခါမလပ်စောင့်ကြည့်နေရသောတာဝန်ကို ယူထားရသော အဖွဲ့သည်။

သူတို့သည် အဖွဲ့ဝင်ကိုးယောက်နှင့်အတူ လမ်းခွေးအတိုင်း ကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့ လျှောက်လာသောအခါ၌ လူရိုက်စံအိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို ရုတ်တရက်မြင်တွေ့လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် အမြန်ဆုံးလိုက်လာကြခြင်းသည်။

သူကိုယ်တိုင်နှင့်အဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက် စံအိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ကျန်ရှိသောအဖွဲ့ဝင်များကို ကျွမ်းကျားစံအိမ်၏လေးထက်လေးတန်မှစောင့်ကြည့်ရန် အမိန့်ပေးထားသည်။

သို့သော် ...

သူသည် စံအိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရပါ။

ဤတစ်ကြိမ် သူသည် ထိုလူသူမရှိသော အခန်းထဲသို့ ချဉ်းဝင်ရောက်သွားသည်။

ခေါင်းအဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းထဲတွင်-လူသေအလောင်းလည်း မရှိပါ။

အရိုးစုလည်း မတွေ့ရပါ။ သူသည် အခန်း၏နံရံများကို လက်ဖြင့် ထုရိုက်ကြည့်သည်။

အသံမှာ မာကျောသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လျှို့ဝှက်ခိုကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

သူက အတွေးရခက်သွားလေသည်။ “လူတစ်ယောက် ဝင်လာတာကို ငါ သေသေချာချာ တွေ့

လျက်နဲ့ အခုတော့ ရှာမတွေ့ပါလား”

ခံပြင်းသောစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

၈၂ ၉ စာကူချုပ်လေးအောင်

ထို့နောက် အဖွဲ့သားများနှင့်အတူ အဆောက်အအုံတန်း
လုံးကို စေ့စပ်စွာရှာဖွေလေသည်။

အတန်ကြာ စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေကြသော်လည်း လူသူတစ်
ဦးတစ်ယောက်မှ ရှာမတွေ့ရပါ။

နောက်ဆုံး လက်မှိုင်ချ၍ တပ်ခေါက်ပြန်သွားရသည်။

အကယ်၍ သူသည် ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားသောအ
ပြန်လှည့် ကြည့်မည်ဆိုလျှင် မှောင်မည်းသောအဆောက်အအုံ
စူးရှသောမျက်လုံးအစုံက သူတို့အား ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရှိ
မည် ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၂၄)

သခင်မလေး၏ဖိတ်ကြားချက်

လှယန်းတည်းခိုခန်း ...

လှယန်းတည်းခိုခန်းသည် ယခင်နှင့် မတူ။

ဤရက်များတွင် ခရီးသည်များ ပြည့်နှက်လာသည်။

ချန်းဝေယင်းတစ်ယောက် လှယန်းတည်းခိုခန်း၏ သီး
သန့်ခန်းတစ်ခုကို ရရှိလိုက်သောကြောင့် အလွန်ကံကောင်းသည်ဟု
ဆိုရပေမည်။

သို့တိုင် သူက ဘဝင်မကျဘဲဖြစ်နေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တည်းခိုခန်းသို့ လှမ်းဝင်လာသော
အခါ ဆိုင်လှလင်က သူ့အား အခန်းလုံးဝမရှိကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ခြင်း
ကြောင့်ပင်တည်း။

၈၄. ၉ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်မန်နေဂျာက သူ့အား လာရောက်နှုတ်ဆက်သည်။

ချန်းဝေယင်းက ဟုတ်၊ မဟုတ် မေးမြန်းသည်။

ချန်းဝေယင်းက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ မန်နေဂျာ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရိုသေလေးစားသော ဟန်မူရာမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“အခန်းအားလုံး ပြည့်သွားပေမယ့် လူကြီးမင်းအတွက် သီးသန့်အခန်း ချန်ထားပါတယ်”

ချန်းဝေယင်းက အံ့ဩသွားသည်။

“ကျုပ်အတွက် ချန်ထားတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ချန်းဝေယင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို သိမှမသိဘဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ် ဒီလောလိမ့်မယ်လို့ ဘာလို့သိပြီး အခုလိုချန်ထားတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သခင်မလေး မင်းလေစီးက လူကြီးမင်းနဲ့ မည်နဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြပြီး သီးသန့်အခန်းလေး ကြိုတင်သွားပါတယ်”

ထိုအခါမှ ချန်းဝေယင်းက နားလည်သွားတော့သည်။

၈၅. ၉ ကေတုန်းကတော်ကြီးတင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ၉ ၈၅

မင်းလေစီး၏ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာကိုလည်း ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

“သူက ငါ့ရန်သူပဲ၊ ငါ့ကို အခုလို အစီအစဉ်ချနေတာ အကြံတစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်”

သူသည် မင်းလေစီးအပေါ် သံသယဖြစ်လာသည်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ငါ လက်ခံဖို့ မသင့်ဘူးထင်တယ်”

သို့သော် အခြားအတွေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ငါ လက်မခံရင် သူ့ရဲဘောကြောင်တယ်လို့ အထင်သေးခံလိမ့်မယ်”

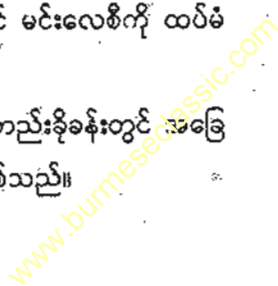
သူက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ ဘာအကြံရှိတယ်ဆိုတာ သိရအောင် ငါ နေခဲ့မယ်”

သူသည် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

အမှန်တော့ သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်တွင် မင်းလေစီးကို ထပ်မံလှည့်လိုသော စိတ်ဆန္ဒလည်း ပါရှိနေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ချန်းဝေယင်းသည် ဤတည်းခိုခန်းတွင် အခြေစိုက်ရာ ကော့ကို စောင့်ကြည့်ရင်း နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၈၆ **၉** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သို့သော် ...

ဤတည်းခိုခန်းသို့ သူရောက်ရှိနေသည်မှာ နှစ်ရက်ခန့်ကြီး
ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ်ရက်အချိန်တွင် သူက လှုပ်ရှားခြင်းအားလုံးကို ချစ်
တန်လိုက်ပြီး မင်းလေစီး ရောက်လာမည်ကို မျှော်နေရသည်။

ယနေ့ သူသည် ဆက်လက်စောင့်၍ အကျိုးမရှိဟု တွေ
တောလာမိလေသည်။

“သူတို့ရဲ့အကြံက ငါ့ကို ဒီမှာ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖန်တီး
ထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

သူက မှဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းလေစီး...မင်းဟာ ရုပ်ချောသလောက် ဉာဏ်နီဉာဏ်
နက်လည်း များလှပါလားကွယ်”

သူက ဤသို့ ညည်းညူလိုက်သည်။

ခေါင်းအုံးအောက်မှ မိမိစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ...

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

ရုတ်တရက် တံခါးကို အသာအယာခေါက်သံကို ကြား
ရသည်။

ကော့ရှင်းသားတော်ကျိကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) **၉** ၈၇

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

ချန်းဝေယင်းက ...

“တံခါးစေ့ထားတယ်၊ ဝင်ခွဲ”

သူက ဆိုင်လှလင်ဟု ထင်မှတ်၍ ယင်းသို့ ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

တံခါးပွင့်သွားသည်။

ချန်းဝေယင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

အခန်းဝမှာရပ်နေသော ဆိုင်လှလင်မဟုတ်ဘဲ အသက်
၃၀) ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချန်းဝေယင်းက ထိုလူအား အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်လေ
သည်။

“ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့လဲ”

ထိုလူက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ချန်းဝေယင်း ဟုတ်ပါသလား”

ချန်းဝေယင်းက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ...ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ထိုလူက အိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကိုထုတ်၍ လက်နှစ်

က ㊦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဖက်ဖြင့် ပေးလိုက်သည်။

“သခင်မလေးက စာပေးခိုင်းလို့ပါ”

ချန်းဝေယင်း ရင်ထဲ တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဘယ်က သခင်မလေးလဲ”

ထိုလူက ပြုံးလျက် ...

“စာဖတ်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ”

သူက စာအိတ်ကို လှမ်းပေးပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ချန်းဝေယင်းက စာအိတ်ကိုဖောက်ရင်း ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“သခင်မလေး ဆိုပါလား”

စာအိတ်ထဲမှ စာကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဖတ်ရှုလိုက်သည်။

ချန်းဝေယင်း ...

အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်လို့ ည (၆) နာရီ လှယ်နန်းစည်ဂေဟာကို အရောက်လာခဲ့ပါ။
စောင့်နေပုံမယ်။

မင်းလေစီး

ကေရင်သားတော်တော်တော် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ㊦ ၈၉

ချန်းဝေယင်း၏ ရင်ထဲတွင် သံသယများစွာ ဖြစ်လာသည်။

“သူက ငါ့ကို ဘာကြောင့် အခုလို ဆွေးနွေးချင်တယ်လို့ ချိန်းဆိုရတာလဲ”

သူက မတွေ့တတ်အောင်ဖြစ်နေ၏။

“စာက တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ တော်တော်လေး အရေးကြီးပုံတယ်။ ငါ သွားသင့်သလား၊ မသွားသင့်ဘူးလား”

သူက စဉ်းစားဆင်ခြင်နေ၏။ ထို့နောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူနဲ့ငါနဲ့ ရန်သူပဲ။ ငါ မသွားသင့်ဘူး”

သူက မသွားသင့်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

သို့သော် ...

ဤသို့ တစ်ဖန် ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ငါ့အသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင် ငါ့ကို ကယ်တင်ခဲ့လို့ သူ ဒုက္ခရောက်နေသလားမသိဘူး”

ချန်းဝေယင်းသည် ယင်းသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး စူးစမ်းလိုစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ငါ ယောက်ျားပဲ။ ဘာကြောင့် မသွားခွင့်ရမှာလဲ”

သူသည် မင်းလေစီးထံသို့ သွားရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်

တော့သည်။

အမှန်တော့ သူသည် မင်းလေစီး၏မျက်နှာကို တွေ့လိုသောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။ ညနေ ချန်းဝေယင်းသည် လှယန်းဧည့်ဂေဟာသို့ လှမ်းထဲ လိုက်သည်။

အလွန်ခမ်းနားထည်ဝါသော ဧည့်ဂေဟာတစ်ခုဖြစ်သည့် သူက အထဲသို့ လှမ်းဝင်မိလိုက်သည်နှင့် သန့်ရှင်းသင်ဆေးစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ဆိုင်လုလင်များက ကြိုဆိုကြသည်။

“ကြွပါခင်ဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်က သူ့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။

သူက ချန်းဝေယင်းကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ...

“လူကြီးမင်းက ချန်းဝေယင်း ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျာ”

ချန်းဝေယင်းက ခေါင်းညိတ်ဖြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ထိုလူက လေးလေးစားစား ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ”

သူသည် ချန်းဝေယင်းအား သီးသန့်အခန်းရှိရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

သီးသန့်အခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ ထိုလူက ပြုံး၍ ...

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ သခင်မလေး အခုပဲ လာခဲ့မယ်လို့ သတင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

ချန်းဝေယင်း၏ရင်ထဲတွင် သံသယစိတ် အနည်းငယ် ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်လေတော့၏။

ဆိုင်လုလင် လာချပေးသော ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ရာ ရေနွေးကြမ်းမှာ ချိုမြမြရှိလှပေသည်။

၉၂ ၉ စက္ကသိုလ်ဒေလင်းအောင်

အခန်း (၂၅)

လွတ်လမ်း

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။
 နေလုံးကြီး လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။
 အမှောင်ထုသည် စတင်မင်းမူလာသည်။
 အတန်ကြာ ထိုင်စောင့်နေသော ချန်းဝေယင်း၏စိတ်ထဲ
 သံသယများ ပို၍ကြီးထွားလာသည်။
 အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသော်လည်း ဆိုင်လှလင်း
 ဘာကြောင့် မီးမထွန်းပေးရပါသလဲ။
 အခြေအနေမှန် မဟုတ်သောကြောင့် သူက ဆက်
 ထရပ်လိုက်သည်။
 သူ၏ရင်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

ကေရုပ်သားတော်ကိုယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ၉၃

အကြောင်းမှာ သူ ထရပ်ရန် ဟန်ပြင်သောအခါ တစ်ကိုယ်
 ဦး အားအင်ကုန်ခမ်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။
 သူသည် ရန်သူ၏တောင်ချောက်ထဲသို့ ကျရောက်နေပြီဟု
 သိလည်လိုက်သည်။
 သူက သက်ပြင်းရှည် ချလိုက်သည်။
 “မင်းလေစီး ...မင်းလှသလောက် မြွေဟောက်ထက် ရက်
 ဖတ်ပါလား”
 ရုတ်တရက် တံခါးပွင့်သွားသည်။
 တံခါးပေါက်ဝတွင် လူတစ်စုရောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်
 နတ်ရသည်။
 သူတို့ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများကို မီးတုတ်မှ
 ဖြတ်လာသော အလင်းရောင်ကြောင့် ထိုလူများသည် ဓားစကြာ
 သွားများဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။
 တံခါးပေါက်အလယ်တွင် အသက်လေးဆယ်ကျော် ရှိသော
 နတ်ယောက်ရုပ်နေ၏။
 ထိုလူက ချန်းဝေယင်းအား ဖမ်းမိထားသော သားကောင်
 အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။
 “ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

၉၄ **၉** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ချန်းဝေယင်းက မခံချင်၍ မေးလိုက်သည်။ ထိုလူက ရယ်
မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ မေးစရာမလိုဘူး၊ မင်းကို မြို့စား
ဆီကို ပို့လိုက်ရင် ငါတို့ ဆုလာဘ် တော်တော်ရမယ်ဆိုတာ ပြော
လိုက်မယ်”

ချန်းဝေယင်းက သဘောပေါက် နားလည်လိုက်သည်။

“မင်းလေစီး ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဟား ...ဟား ...ဟား”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းကို အများကတော့ အလွန်ကြောက်စရာကောင်း
သိုင်းသမားလို့ တင်စားပြီး ပြောတာကြားရတယ်”

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“အခု လူတွေ့တော့မှ မင်းက တော်တော်အသုံးမလုပ်
လူမှန်း သိရတော့တယ်”

ချန်းဝေယင်း၏မျက်လုံးအစုံသည် ခံပြင်းလွန်း၍
သည်။

“မင်းတို့ရဲ့ ယုတ်မာတဲ့အကြံက ဦးသွားတာကိုး၊ ကျုပ်
သတ်ချင်သတ်လိုက်၊ စော်ကားတာကိုတော့ ကျုပ်မခံနိုင်ဘူး”

၉၅ **၉** ဧကရာဇ်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း)

ထိုသူက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ ... မင်းကို သတ်မှာတော့ သေချာတယ်၊ မြို့စား
ကြီးက သူကိုယ်တိုင်သတ်မှာမို့လို့ ကျုပ်က မင်းကို မသတ်ပါဘူးကွာ၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ လူ့အဖိုးတန်ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ မင်းကို
မြို့စားကြီးပဲ သတ်သင့်ပါတယ်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အဖွဲ့သားများအား အမိန့်
ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလူ့ကို ကြိုးတုပ်ပြီး ခေါ်ခဲ့စမ်း”

ဓားစကြာအဖွဲ့သားများသည် ချန်းဝေယင်းအား ကြိုးတုပ်
ပြီး ခေါ်ဆောင်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုဆိုင်အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်က သူတို့အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို သူတို့က သတိမပြု
ကြပါ။

“မိန်းမယုတ် မင်းလေစီး ...ထွက်ခဲ့စမ်း”

ချန်းဝေယင်းက ခံပြင်းလွန်း၍ ယင်းကဲ့သို့ အထပ်ထပ် စိန်
ခတ်နေ၏။

ယခု သူသည် မြို့စားကြီး၏အချုပ်ခန်းထဲတွင် ရောက်ရှိနေ

၉၆ **၉ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်**

သို့သော် ...

သူက အသံကုန်ဟစ်၍ ကြုံးဝါးပြောဆိုနေသော်လည်း သူ့ထံသို့ မင်းလေစီးက ရောက်မလာပါ။

နောက်ဆုံး သူသည် စိတ်ဓာတ်ကျ၍ မြေပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

ယခု သူသည် ခွန်အားပြန်၍ ပြည့်ဖြိုးလာသည်ကို တွေ့လေသည်။

မင်းလေစီးကိုလည်း အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်လောက်အောင် ရွံ့မှန်းသွားသည်။

သို့သော် ...

သူသည် ယခုကဲ့သို့ ကြုံးဝါးပြောဆိုနေသည်ကို မင်းလေစီးက သိရှိမည်မဟုတ်ဟု နားလည်သွားပါသည်။

ဤနေရာ၌ မင်းလေစီးရှိမည်မျှ မဟုတ်ဘဲ။

နောက်ဆုံး သူသည် စိတ်လျော့ချလိုက်သည်။

အမှန်တော့ ချန်းဝေယင်းသည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သူ

အပြင် ဉာဏ်လည်း အလွန်ကောင်းသောလူငယ်ဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ အငိုက်မိခြင်းမှာ သူက မင်းလေစီးအသံသယောဇဉ် တွယ်ခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၉၇ **ဧကရင်သားတော်ကိုကျယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ၉**

ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အရာရာကို ဖုံးလွှမ်းနိုင်သည် မဟုတ်

လား။

မင်းလေစီးက ထိုအချက်ကို ကောင်းစွာနားလည်ထား၍

ယခုကဲ့သို့ သူ့အား ထောင်ချောက်ထဲသို့ တွန်းချခဲ့သည် မဟုတ်ပါ

သော။

ချန်းဝေယင်းသည် နံရံကိုမှီ၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် နာကြည်းမှုက တစ်လှည့်

မင်းမူနေ၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် အဘယ်ကြောင့် မင်းလေစီးအပေါ်

မေတ္တာသံယောဇဉ်နက်ရှိုင်းစွာ ချည်နှောင်ထားမိသည်ကို မတွေး

တတ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“သခင်မလေး ...သခင်မလေး”

မန်ချူးအိမ်ဖော်တစ်ယောက်သည် ပြေးလွှားအော်ခေါ်

မင်းလေးစီး၏အဆောင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။

“မိလန်း ...မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ဘာတွေ ဒီလေး

အရေးကြီးနေတာလဲ”

မင်းလေးစီးသည် အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း

နေစဉ် သူမ၏လူယုံတော် အိမ်ဖော်မိလန်း၏အပြုအမူကိုကြည့်

အော်ငေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိလန်းက မင်းလေးစီးအား ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ဒီလိုပါ သခင်မလေး ...သခင်မလေးရဲ့ လူတစ်ယောက်

သူတို့က ဖမ်းထားပြီ”

မင်းလေးစီးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“နှင်ပြောတာတွေကို ငါနားမလည်ဘူး၊ ဘယ်က

“ဟို ...ဟိုနေ့တုန်းက သခင်မလေးက လွှတ်ပေးလို့

လူလေ”

မင်းလေးစီး၏ရင်ထဲတွင် တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ချန်းဝေယင်း”

ဟု လွှတ်ခနဲ အသံထွက်သွားသည်။

“နာမည်ကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ အခု အချုပ်ခန်းထဲမှာ ချုပ်

ထားတယ်”

“ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ချန်းဝေယင်းများဖြစ်နေမလား”

သူမက မိလန်းအား သေသေချာချာ မေးလိုက်သည်။

“မိလန်း ...အဲဒီလူရဲ့ ပုံစံကို ပြောပြစမ်း”

မိလန်းက သေသေချာချာ ပြောပြလိုက်သည်။

မင်းလေးစီးသည် နားထောင်ရင်း မိလန်းပြောပြသည့် ပုံ

အာရုံအတိုင်းဆိုလျှင် ချန်းဝေယင်းဖြစ်ရမည်ကို ယုံကြည်လာ

သည်။

သူမသည် မိလန်းအား လက်ငွေယမ်းပြလိုက်သည်။

“မိလန်း ...ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သွားလုပ်တော့၊ ဒီအကြောင်း

ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြမနေနဲ့တော့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...သခင်မလေး”

မိလန်းက အရိုအသေပြုပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား

လေသည်။

မင်းလေစီးသည် ချန်းဝေယင်း ယခုကဲ့သို့ အဖမ်းခံရသည်ကို အံ့သြနေ၏။

သူမသည် ချန်းဝေယင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံသည်မှစ၍ ချန်းဝေယင်း၏ယောက်ျားပီသပုံ၊ စိတ်သဘောထား မွန်မြတ်ပုံတို့ကို အကဲခတ်မိသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး သူမသည် ချမ်းဝေယင်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ချန်းဝေယင်းအကြောင်းများကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြားသိလာရသည်။

သူမသည် ချန်းဝေယင်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မိတ်ဖွဲ့ချင်ခဲ့လည်း လူမျိုးရေးဟူသော အုတ်တံတိုင်းကြီးက ခြားထားခြင်းခံရသောကြောင့် သူမသည် မိမိ၏ဆန္ဒမှာ ပြည့်ဝနိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု သိမြင်လာသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

သို့သော် ...

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟူသောအရာသည် အလွန်ဆန်းကြယ်သော စွမ်းအားရှိနေ၏။

သူမသည် မဖြစ်နိုင်သော ရည်မှန်းချက်ကို သိလျက်

သူမ၏အသည်းနှလုံးကြားမှာ ချန်းဝေယင်း၏ပုံရိပ်က အမြဲတမ်း ဝိန်းအောင်းနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရဲမက်များ ဝိုင်းရံထားသည့်ကြားမှ ချန်းဝေယင်းအား လွတ်မြောက်စေရန် ကူညီခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမ၏ဖခင်က ဒေါသထွက်လွန်း၍ သူမကို အိမ်တွင်းမှအပြင်မထွက်ရန်ဟု ဟန့်တားပိတ်ပင်ထားသည်။

ယခု ချန်းဝေယင်း၏အဖမ်းခံရသည့်သတင်းကို ကြားသိကာ ရပြန်သောအခါ ...ချန်းဝေယင်းအား ကယ်တင်ချင်သောစိတ်က တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

သို့သော် သူမ၏လက်ရှိအခြေအနေသည် လှုပ်ရှားရန် လွန်ခက်ခဲလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် ချန်းဝေယင်းအား ကူညီနိုင်ရန် မျှော်လင့်ချက်မရှိသည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ...

သူမသည် စိတ်ပျော့ညံ့သောမိန်းကလေး မဟုတ်ပါ။ သူမ လုပ်စရာရှိသောအလုပ်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်နှင့် လက်မလှမ်းမည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ရှုပ်ထွေးနေသော အတွေ့များကို

စုစည်းပြီး ခေါင်းကို အေးအေးထား၍ ချန်းဝေယင်းအား လွတ်မြောက်နိုင်ရန် နည်းလမ်းများကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန် လမ်းစဉာဗွေလေတော့သည်။

အခန်း (၂၆)

မြေအောက်ကမ္ဘာ

နှင်းဆီသည် ခေါင်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ခေါင်း၏ အောက်ခံပျဉ်ပြားသည် တစ်ဖက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။ နှင်းဆီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ အောက်သို့ ပျက်ကျသွားလေ၏။

‘ချွမ် ... ချွမ် ... ချွမ်’

ခြုံသံများ ကြည်လင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပိုက်တစ်လုံးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားလိုက်သောကြောင့် ပိုက်ပေါ်

တွင် တပ်ဆင်ထားသော ခြုံကလေးများမှ အသံထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

နှင်းဆီက ပိုက်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသောကြောင့် ရုန်းထွက်
မရဘဲဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ခြေသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို
လိုက်ရသည်။

အလင်းရောင်များလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဓားကိုယ်စီနှင့် လူနှစ်ယောက်သည် ပိုက်ကွန်အား
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့သည် ပိုက်ထဲမှာရောက်ရှိနေသော နှင်းဆီအား
ချွတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပိုက်ကွန်းကို ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်လိုက်
သည်။

နှင်းဆီက ကြိုးစား၍ ရုန်းကန်သော်လည်း ပိုက်ကွန်ထဲ
ရုန်းမထွက်နိုင်ပါ။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ပိုက်ကွန်အား တုတ်တစ်ချောင်း
လျှိုကာ နှင်းဆီအား ထမ်း၍ ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ နှင်း
အား ထမ်း၍လျှောက်သွားသည်။

သူတို့သည် နံရံတစ်ခုရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ
မှလူက နံရံတစ်နေရာပေါ်သို့ လက်ဝါးဖြင့် ဖိလိုက်သည်။

‘ဂျိမ်း’

ထိုအသံနှင့်အတူ နံရံပေါ်၌ လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်တစ်ခု
တဖြည်းဖြည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်
နှင့် ထိုလျှို့ဝှက်တံခါးသည် အလိုလိုပြန်၍ ပိတ်သွားသည်။

ပိုက်ထဲရောက်နေသော နှင်းဆီက ရောက်ရှိသောနေရာကို
သတိပြုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမတစ်ခုဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိ
လိုက်ရလေ၏။

အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ ထိုအခန်း၏ပြင်ဆင်မှုမ်းမံ
မှုမှာ နန်းတော်နှင့်တူလှခြင်းဖြစ်သည်။

သူမရင်ထဲတွင် တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“အိမ်ရှေ့မင်းသားလေး”

သူမရင်ထဲမှာ ယင်းသို့တွေးရင်း အခန်းထဲမှာထိုင်နေသော
လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩလွန်း၍ မျက်လုံများ
ပင် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

နှင်းဆီသည် အလွန်အလွန် အံ့ဩသွားသည်။

သူမသည် မိမိမှာ လူမှားနေ၍လောဟု ထင်မိလေသည်။

၀၀၆ **⊙** စာကူသိုလ်ဒေလင်းအောင်

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသောသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုသူမှာ နှင်းဆီ၏ဖခင်နှင့် ရွေးမရအောင် တူနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမမှာ အံ့ဩနေ၏။

“ဖေဖေ”

သူမက လှမ်းခေါ်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။

သို့သော် ...

အသံက မထွက်လာပါ။

အကြောင်းမှာ ထိုလူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ မင်းမှုထမ်း

ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထား၏။

ထို့ကြောင့် သူမက မခေါ်ဝံ့ဘဲ ငြိမ်၍စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုလူကလည်း သူမအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ယခု သူမသည် ပိုက်ကွန်ထဲမှ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ကုလားထိုင်မှာထိုင်နေသော လူက ထ,ရီ လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူမထံသို့ ခြေလှမ်းစ၍ လှမ်းလိုက်လေသည်။

နှင်းဆီက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် နောက်သို့ဆုတ်သွား

သည်။

ကျောင်းသားတော်ကိုယ်စားပြု (ဒု-ဇာတ်ခန်း) **⊙** ၀၀၇

ထိုလူက ရှေ့မတိုးတော့ဘဲ ရပ်၍ခေါ်လိုက်သည်။

“သမီးလေး နှင်းဆီ ...ဖေဖေကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

နှင်းဆီက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းသာလွန်း၍ အသံပင်ထွက်မလာပါ။

“သမီးလေးနှင်းဆီ ...ဖေဖေဆီ လာပါဦးလေ”

နှင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ ထိုလူက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နှင်းဆီက ထိုလူ့ ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

ထိုလူက ခေါင်းညှို့ကြည့်တော့မှ သူ၏ရင်ဘတ်ထဲမှ ရွှေရောင်

မြွေလေးတစ်ကောင် ခေါင်းပြု ထွက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်သားပဲ”

ထိုလူက ရယ်မော၍ မြွေကလေးကိုထုတ်ကာ ခါးမှာချိတ်

ထားသော အိတ်ကလေးထဲသို့ထည့်၍ အဖုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။

နှင်းဆီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဖေဖေက ရွှေရောင်မြွေကလေး တမန်တော်ဖြစ်နေမှန်း

သိရီး အခုမှပဲ သိရတော့တယ်”

ဖခင်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“အခြေအနေက ပေးတာကိုး၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

သူက ရပ်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို လက်ဝှေ့ယမ်း၍ -
“မင်းတို့ သွားလို့ရပြီ”

ထိုနှစ်ယောက်က အရိုအသေပြု၍ လျှို့ဝှက်တံခါးမှ ပြေး
ထွက်သွားသည်။

နှင်းဆီသည် ဖခင်၏အနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ...

“ဖေဖေ ... ကျွန်မ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင်
မသိတော့ပါဘူး ဖေဖေရယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူကို သူမကို ထွေးပိုက်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်သက်မှာ သမီးကို မတွေ့တော့ဘူးတောင် ထင်တော့
တာ၊ အရင်တစ်ခေါက်က သမီးကိုတွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးဟုတ်
ဟုတ် မသေချာတာရယ်၊ ရန်သူတွေရှိနေတာရယ်ကြောင့် တွေ့ရမှ
အရေး ဆုံးရှုံးသွားပါတယ်”

နှင်းဆီက ...

“ကျွန်မလည်းပဲ ဒီအိမ်ကိုမှ သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ သိပ်
လာချင်တာပဲ၊ ဖေဖေရှိနေလို့လား မသိပါဘူး”

ဖခင်ဖြစ်သူက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို ငါတို့သားအဖ ပြန်ဆိုရတာ ဖေဖေ
တော့ သေပျော်ပါပြီ”

သူကပြောရင်း မျက်ရည်များပင် ဝဲလာသည်။
နှင်းဆီသည် ဖခင်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်၍ အားရပါးရ ငိုချ

ပွဲကိုပြီးနောက် ...

“ဖေဖေ ဘာကြောင့် သမီးကို ဖေဖေသေပြီလို့ တိဘက်
သာမာနဲ့ ပြောရတာလဲဟင်”

“မလွဲမရှောင်သာလို့ပါ ... သမီး နားလည်စမ်းပါ”

“သမီးနားလည်ပါတယ် ဖေဖေရယ်”

အတန်ကြာတော့မှ ဖခင်ဖြစ်သူက နှင်းဆီ၏မျက်ရည်များ
ကို သုတ်ပေးရင်း ...

“ကဲ ... ငါတို့သားအဖတော့ ပြန်ဆိုရပါပြီ၊ ဒါနဲ့ သမီး ဒီကို
လာလာလုပ်တာလဲ”

နှင်းဆီက ...

“ကျွန်မသိချင်တာကို အရင်မေးပါရစေ”

“မေးပါလေ”

“ရွှေနဂါးအမိန့်တော်ကို ဖေဖေက ကျွန်မကိုယ်ထံ ထည့်
လာလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ...”

“တိဘက်လာမာက မင်းဟာ ငါ့ရဲ့သမီးဆိုတာ သိလို့ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးကို အကြံပေးလို့ မင်းသားလေးက ထည့်သွင်းလိုက်တာ”

“တိဘက်လာမာက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို သိတာလဲ”

“သူဟာ မင်းဆရာရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ။ မင်းဆရာမကို ခဏခဏရောက်တာပါ”

“ကျွန်မ သတိမထားမိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကဲ ...အဲဒီအိမ်နဲ့စာကို ဘယ်သူ့ လက်ထဲ ထည့်လိုက်သလဲ”

“ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်”

“သူတို့ လှုပ်ရှားလာကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ အခုလောက်ဆိုရင် သိုင်းလောကတစ်လုံးက အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး အသက်ရှင်နေသေးတာ သိလို့ အလုံးစိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေတယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူက ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် ဝဲလာသလိုပင်။

“မင်းသားလေး ဒီမှာရှိတာ သူတို့ရိပ်စားမိလို့ သမီးကို လွှတ်လိုက်တာလား”

“သူတို့က မလွှတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လွှတ်ချင်တဲ့သဘော”

သမီးက လာခဲ့တာပါ”

ဖခင်ဖြစ်သူက ဝမ်းသာအားရ လက်သီးလက်မောင်း တန်းလိုက်သည်။

“ဒီသတင်းဟာ မင်းသားလေးသိရင် အတော့်ကို အားတက်မိမှာ သေချာတယ်”

သူ့က နှင်းဆီ၏လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ကဲ ...မင်းသားလေး ရှေ့မှောက်ကိုသွားပြီး လျှောက်ထားလိုက်ရအောင်”

သူသည် နှင်းဆီအားဆွဲကာ အခန်း၏ပုဂ္ဂိုလ်ကွယ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

၁၂ ၉ စာကျသိုလ်နေလင်းအောင်

အခန်း (၂၇)

မင်းသားလေး၏သတင်း

မြေအောက်ခန်းသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းပြီး ရှည်လျားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် နင်းဆီက အလွန်အံ့ဩနေသည်။ သူမသည် ကျောက်ပြားများခင်းထားသော စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ဖခင်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

စင်္ကြံလမ်း၏ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အုတ်နီရံများဖြင့် ကာရံထားလေ၏။

ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့် အကွာတိုင်း အကွာတိုင်းမှာ နီရံခင်းမီးအိမ်တစ်လုံးဆီ ထွန်းညှိထားသည်။

ထို့ကြောင့် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ပီပြင်စွာ တွေ့မြင်နိုင်သည်။ သူတို့သည် ခြေလှမ်းနှစ်ရာခန့်ရောက်ရှိသွားသောအခါ

ညာဘက်နီရံမှာ တံခါးပေါက်တစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

နင်းဆီ၏ဖခင်ဖြစ်သူ ရွှေရောင်မြေတမန်တော်က နီရံ၏ တစ်နေရာကို လက်ဝါးဖြင့် ဖိလိုက်ရာ ...

‘ဂျိမ်း’

ဟူသောအသံ ပေါ်ထွက်လာပြီး ထိုကြီးမားသောတံခါးသည် တဖြည်းဖြည်း ဘေးနှစ်ဖက်သို့ ကျုံ့ဝင်သွားလေတော့သည်။

“က ...ဝင်ကြစို့ သမီး”

တမန်တော်က သမီးဖြစ်သူအား အထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

နင်းဆီက အံ့ဩသွားရပြန်လေ၏။

ယခု သူမသည် ဆေးနီများ ခြယ်သထားသော စင်္ကြံလမ်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိလာရပြန်လေသည်။

ရှေ့တွင် တံခါးပေါက်တစ်ခု ရှိပြန်သည်။

တံခါးပေါက်အဝတွင် လှံတံကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသော ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

တမန်တော်က လျှောက်သွားရင်း သူတို့အား ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရာ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ယခု သူမသည် နန်းတော်ဆန်ဆန် ခန်းမတစ်ခုထဲသို့

ရောက်ရှိနေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးကို တွေ့မြင်လိုက်လေ
တော့သည်။

အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးမှာ ကျားသားရေခင်းထားသော
ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။

သူ၏ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လူများတန်းစီ၍ ရပ်
သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

တမန်တော်နှင့် နှင်းဆီတို့က ဒူးထောက်၍ ရှိခိုးလိုက်
သည်။

“ချန်းစွေ ...ချန်းစွေ ...ချန်းချန်းမဇ္ဇ”

နှင်းဆီက ဖခင်အတိုင်း လိုက်ဆိုရသည်။

မင်းသားလေးက ...

“မတ်တတ်ရပ်ကြပါ”

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ ကိုယ်တော်လေး”

တမန်တော်နှင့် နှင်းဆီတို့ မတ်တတ်ရပ်ကြသည်။

နှင်းဆီက မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ မင်း

လေး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အကျိုးအကြောင်း အခြေအနေကို လျှောက်ထားဦး

တော်ကြီး”

“မှန်လှပါ။ သမီးဖြစ်သူဟာ ရွှေနဂါးအမိန့်တော်ကို ရှောင်
လင်ကျောင်းထိုင်လက်ထဲကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပေးအပ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ

ကိုယ်လေး”

မင်းသားလေးက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီသတင်းကြားရတာ ကျုပ် စိတ်အားထက်မိပါတယ်၊ ဒီ
သတင်းဟာ မရေးကြီးတယ်”

သူ့ဘေးနားမှာ ရပ်နေကြသောလူများကလည်း လှုပ်လှုပ်
အပြားဖြစ်သွားကြသည်။ မင်းသားလေးက ...

“ဒါနဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်တို့ ဘာတွေလှုပ်ရှားကြမယ်
သိတာကော သိထားသလား”

နှင်းဆီက ...

“မှန်လှပါ ...ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ဂိုဏ်းပေါင်းစုံရဲ့
အစည်းချုပ်တွေကိုခေါ်ယူပြီး အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်

တွေက ရွှေနဂါးအမိန့်တော်ကို မြင်တွေ့ပြီး အားလုံးဝမ်းမြောက်ဝမ်း
မြစ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့မင်းသားလေးရှိမယ့်နေရာကို

သွင်း အပူတပြင်း ရှာဖွေနေကြပါတယ်”

မင်းသားလေးက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထပ် ၉ တကူသိပ်နေလင်းအောင်

“ကောင်းတယ် ...သိပ်ကောင်းတယ်”

သူက ချီးကျူးလိုက်သည်။

“ကျုပ် တစ်စခန်းထိုင်မယ်ဆိုရင် တမန်တော်တို့ သာ

ကို ပထမဆုံးချီးမြှင့်မယ်လို့ ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်”

တမန်တော်နှင့်နှင်းဆီတို့က ပြိုင်တူဒူးထောက်ကြ

သည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ကိုယ်တော်လေး”

မင်းသားလေးက ...

“ကဲ ...အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့လူတွေအားလုံး နေထိုင်

တာတွေဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ အားလုံး အကြံပေးကြပါ”

အားလုံးက ဒူးထောက်၍ ဂါရဝပြုကြသည်။

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ ကိုယ်တော်လေး”

ကေတုမင်းသားတော်ကိုယ်တော်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်) ၉ ထပ်

အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး ကံမကုန်သေးဘဲ အခုထက်ထင်ရှား
ရှိနေသေးသည့်သတင်းသည် လူယန်းမြို့တော်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့
သွားသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တို့ဦးစီးသော သိုင်း
သီးပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အလွန်စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။

သို့သော် အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးသည် မည်သည့်နေရာ
တွင် စံစားနေရပါသနည်း။

မည်သူကမှ မသိကြပါ။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မိမိ၏အဖွဲ့သားများတို့အား အိမ်
ရှေ့စံမင်းသားလေး ရှာပုံတော်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို အမိန့်ချမှတ်လိုက်

မန်ချူးတော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းတို့မှာလည်း အိမ်ရှေ့စံ
မင်းသားလေးကို အပူတပြင်း လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည်။

အထူးသဖြင့် တော်လှန်ရေးအဖွဲ့များတွင် ဦးစီးဦးဆောင်

၁၁၈ ၉ စာအုပ်အဖွဲ့အစည်း

သော ပန်းနီနီအဖွဲ့မှာ ပို၍အားကြီးမာန်တက် အိမ်ရှေ့စံမင်း
လေးအား လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် မန်ချူးတော်လှမ်းရေး အရှိန်အဟုန်
အလွန်မြင့်မားလာလေတော့၏။

အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး သက်တော်ထင်ရှားစွာ ရှိ
သတင်းသည် မန်ချူးတို့ကိုလည်း အကြီးအကျယ် ဂယက်ရိုက်
သည်။

သူတို့သည် သိုင်းလောကသားများနည်းတူ အိမ်ရှေ့
သားလေးအား အထောက်အကူပြု၍ အပူတပြင်း လိုက်လံ
ကြသည်။

လှယန်းမြို့စားကြီးသည် သူ၏လူများနှင့် နေ့
မလပ်ဘဲ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေရ၏။

ယနေ့ညမှာလည်း သူတို့သည် သီးသန့်အခန်းတွင်
အစည်းအဝေးတစ်ခု ကျင်းပနေ၏။

အစည်းအဝေး စတင်သည်နှင့် လှယန်းမြို့စား
အလွန်လေးနက်သောအသံဖြင့် အားလုံးကို စတင်မိန့်ကြား

“မင်းတို့ထံကြံတော်အတိုင်း အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး
ဟာ နားမဆုံအောင် ကြားနေရတယ်၊ မင်းတို့လည်း

ဟုတ်လား”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

မြို့စားကြီးက ...

“ကဲ ... ဒီသတင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့ ဘယ်လိုထင်မြင်
ယူဆချက်ရှိသလဲဆိုတာ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း တင်ပြကြပါ။ ပွင့်
ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောကြပါ”

သူက ဆက်လက်၍ မိန့်ကြားသည်။

“ပထမဆုံးအချက်ကတော့ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးဟာ
ဘက်ယ်ပဲ အသက်ထင်ရှားစွာ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ တင်ပြကြပါ”

မန်းမန်းယုံက ...

“ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်မိပါတယ် မြို့စား

ကြီး”

မြို့စားကြီးက ...

“ကဲ ... ကျန်တဲ့လူက ဆက်ပြောပါ”

ဥဟလက ...

“ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်မိပါတယ်”
ဝမ်ဖိုးကလည်း သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို တင်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ယုံကြည်ပါတယ်”

အစည်းအဝေး တက်ရောက်ကြသော လူများအားလုံးလိုလို
သည် အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး သက်တော်ထင်ရှားရှိနေသည်ကို
ကြည်ကြောင်း တင်ပြလာကြသည်။

မြို့စားကြီး၏မျက်နှာသည် ပို၍လေးနက်တည်ကြည်သူ
သည်။

သူသည် အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ -

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်လည်း အားလုံး
ထင်မြင်ချက်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေတယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ ကျုပ်
က ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားကြမယ်ဆိုတာ အားလုံးလေးလေး
နက် နားလည်ကြရမယ်”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ကြလေသည်။

မြို့စားကြီးက ...

“တော်လှန်ရေးအင်အားစုက သူတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို နိုင်
အိမ်နဲ့တော်လို့ အမည်ပေးထားတာ ပါ။ ငါတို့ကတော့ မိုးကြိုး
ရေးလို့ ဒီလှုပ်ရှားမှုကို အမည်ပေးလိုက်မယ်၊ အားလုံး
သဘောရသလဲ”

ဥပမာလက ...

“ကောင်းပါတယ်”

မြို့စားကြီးက ...

“အခု ကျုပ်တို့က ဒီအိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး ဘယ်မှာရှိ
တယ်ဆိုတာ အမြန်ဆုံးသိရှိဖို့ လိုအပ်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့ရဲ့
ဒီတံထဲမှာလည်း အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးရှိနေတဲ့နေရာကို အသီးသီး
ဆင်မြင်ထားတာ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မိမိထင်ထားတဲ့
နေရာကိုတင်ပြပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ ဆွေးနွေးကြရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါ
တယ်”

အားလုံးက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြသော်လည်း မည်သူက
မှ ထုတ်ဖော်ပြောခြင်း မရှိကြပါ။

မြို့စားက လူပါးပါးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“လူပါးပါး ... မင်းက ဒီထဲမှာ ဉာဏ်အကောင်းဆုံးပါ။ စိတ်

ထဲမှာ သံသယရှိတာတွေကို အားလုံးစဉ်းစားနိုင်အောင် တင်ပြပါ”

မြို့စားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း ဒီစံအိမ်ကို သတိထားမိတာ တော်တော်ကြာ
ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး အသက်ထင်ရှားစွာ ရှိနေတယ်
ဆိုတာ မသိလို့ သူ့ကို အရေးမထားဘဲ နေခဲ့တယ်”

၁၂၂ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူက ဆက်လက်မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“အခုတော့ ကျုပ်က ဒီစံအိမ်ကို ပိုပြီးသံသယဖြစ်လာခဲ့ကြောင်း ဒီစံအိမ်ကို အထူးဂရုစိုက်ကြရမယ်၊ လိုအပ်ရင် မြေလှန်ကြရမယ်”

လူပါးပါးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ မြို့စားကြီး”

မြို့စားကြီးက အားလုံးတို့ကို တစ်ချက်ရှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ...ကျန်တဲ့အစီအစဉ်ကို အားလုံးဆက်လက်တိုင်ပင်ပါ။ ဒီမိုးကြိုးစစ်ဆင်ရေးကို ဥပာလကို ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ပေးလိုက်မယ်၊ လက်ထောက်အဖြစ် လူပါးပါးက တာဝန်ယူရမယ်။ ကဲ ...အားလုံးပဲ ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြပါ”

သူတို့ ဆက်လက်ဆွေးနွေးပြီးနောက် ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးသွားလေ၏။

အခန်း (၂၈)

ပျောက်သောသူရှာလျှင်တွေ့

မွန်းတည့်ချိန် ...

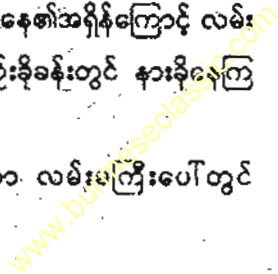
နေလုံးကြီးသည် ချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းနေ၏။

လူယန်းမြို့တော်သို့သွားရာ လမ်းမကြီးပေါ်၌ ခရီးသွားများသည် ကျိုးတိုးကျွတ်သာရှိနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ပူလွန်းသဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ အပြင်မထွက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ခရီးသွားများသည် ပူပြင်းသောနေ၏အရှိန်ကြောင့် လမ်းဆုံလမ်းခွမှာ ရှိနေကြသော ယာယီတည်းခိုခန်းတွင် နားခိုနေကြသည်။

ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော လမ်းမကြီးပေါ်တွင်

၁၂၉ **၉ တက္ကသိုလ်လေးအောင်**

မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်ရင်း အနားယူနေကြသော လူများသည် မြင်းခွာသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်မိကြလေ၏။ မြင်းနှစ်ကောင်သည် လမ်းဆုံလမ်းခွဲ ယာယီဆိုင်တန်းများရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

အားလုံးက သတိပြုကြည့်မိ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ချွေးနှင့်ဖုန်များ ထူထပ်စွာဖြိုတွယ်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ခြင်းအားဖြင့် အလွန်အထူးကြီးသောက်စွကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ချစ်ချစ်တောက်နေပူ၏အင်္ဂါကို မရှောင်နိုင်ဘဲ ယခုကဲ့သို့ ခရီးကိုသွားနေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် ထိုခရီးသည်နှစ်ယောက်က နားခိုကြလိန်ခဲ့ဘဲ ဟု ထင်ထားခဲ့လေသည်။

သို့သော် ...

ခရီးသည်နှစ်ယောက်တို့မှာ ဆိုင်ခန်းများကိုသာ လှည့်ကြည့်ပြီး ရပ်နားခြင်းမပြုဘဲ ဆက်လက် မောင်းနှင်သွားကြသည်။

အားလုံးသောလူများသည် အံ့ဩစွာကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် လူငယ်တစ်ယောက်သည် စားသောက်နေရာမှ

မြင်းပေါ်မှခရီးသည်နှစ်ယောက်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူသည် တစ်ခဏအကြာ ငေးဝိုင်းနေရာမှ သတိရလာသည်။

သူသည် ငွေတုံးတစ်တုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်လိုက်သည်။

သူသည် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ထိုခရီးသည်နှစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မောင်းနှင်သွားနေကြသော မြင်းနှစ်ကောင်ပေါ်၌ စီးနင်းပါရှိသော အဘိုးအိုသည် မိန်းကလေးအား ရုမ်းရှု သတိပေးလိုက်သည်။

“နှင်းဆီ သတိထား ... နောက်မှာ မြင်းတစ်ကောင် လိုက်လာတယ်”

နှင်းဆီက နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်းတစ်ကောင်က အရှိန်ပြင်းစွာ လိုက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

၀၆ **၉** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူတို့အဖို့ မန်ချူးသူလျှို့များဝိုင်းနေပါသည်။
 ဤသူသည်လည်း မန်ချူးနှင့်ပတ်သက်သည့် လူတစ်
 ယောက်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
 သူမ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
 “ဖေဖေ ... ရန်သူလား”
 အဘိုးအိုက ...
 “ဖြစ်နိုင်တယ်”
 “ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”
 “လွတ်အောင်သာပြေး”
 “ကျွန်မတို့လည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ၊ မြင်းတွေ
 လည်း ပြေးအားနေသွားပြီ၊ လွတ်မယ်လို့ မထင်ဘူး”
 အဘိုးအိုသည် အံ့ကြိတ်လိုက်လေ၏။
 “ဖေဖေတို့ရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်ကိုတော့ အပျက်အစီးမခံ
 ဘူး”
 “ဖေဖေ”
 “တာဝန်က အရေးကြီးပါတယ်၊ ဖေဖေနဲ့သမီးရဲ့အသက်
 အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီတော့ ...”
 “ဖေဖေ”

ကေတုင်သားတော်ကျိကျိတင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) **၉** ၁၂

“သမီးသာ လွတ်အောင်ပြေးပါ၊ ဒီနောက်က လိုက်တဲ့ရန်သူ
 ဟာ သမီးကို ဘယ်တော့မှ မဖမ်းမိစေရဘူး၊ ဖေဖေ တားထားလိုက်
 မယ်”
 “ဖြစ်ပါ့မလား ဖေဖေ၊ ကျွန်မ စိတ်မချဘူး”
 အဘိုးအိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
 “ဖေဖေအတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ အရေးကြီးဆုံးကတော့ မင်း
 မင်းသားလေးပေးတဲ့တာဝန်ကို ဖြစ်အောင်ထမ်းဆောင်ရမယ်”
 “ကျွန်မ မပြေးဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ရုံပေါ့၊
 နှစ်ယောက်ဆိုရင် သမီးတို့ သူ့ကိုနိုင်နိုင်ပါတယ်”
 သူတို့စကားပြောနေစဉ် နောက်မှလိုက်လာသော မြင်း
 သည် သူတို့နှင့် မြားတစ်ပစ်ခန့်အကွာသို့ နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။
 နှင်းဆီက မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။
 အဘိုးအိုကလည်း မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ရလေသည်။
 မြင်းကို နောက်သို့လှည့်၍ ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်
 ခိုက်လေ၏။
 နောက်မှလိုက်လာသော လူငယ်ကလည်း မြင်းကိုအရှိန်
 သွှေလိုက်သည်။
 မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ခါးမှစားကို ချိတ်ထားသော်လည်း စားကို ဆွဲထုတ်ခြင်း မပြုဘဲ သူတို့ဆီ လျှောက်လာသည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

အဘိုးအိုက အော်ငေါက်သည်။

လူငယ်က ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။

နှင်းဆီသည် ထိုလူငယ်၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ မြင်လိုက်သောအခါ သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တော သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤမျက်နှာကို သူမ အားလပ် သတိရမိနေသောကြောင့်တည်း။

ဤမျက်နှာရှင်မှာ သူမ၏ငယ်ချစ်ဦး ကျွမ်းကျား မျက်နှာပင်တည်း။

ယခုနှစ်များအတွင်း ကျွမ်းကျားလူသည် ပို၍ရင့်ကျက် သည်။

ပို၍ ချောလာသည်။

ပို၍ ဣန္ဒြေရလာသည်။

လူငယ်က အဘိုးအိုအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အပေးလိုက်သည်။

“အဘ ... ကျွန်တော် ကျွမ်းကျားလူပါ”

အဘိုးအိုမှာ ရုတ်တရက်ကြောင်သွားသည်။

ကျွမ်းကျားလူအား မျက်လုံးပြူး၍ အတန်ကြာစိုက်ကြည့်၏။

“သခင်လေးကိုး ... ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းလာတော့ အဘ ဘယ်မှတ်မိမလဲ”

ကျွမ်းကျားလူက နှင်းဆီဖက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

နှင်းဆီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

ပင်ပန်းခဲ့သမျှ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသလို ခံစားရသည်။

သူမက မြင်းပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သခင်လေးရယ်”

ကျွမ်းကျားလူက သူမထံလျှောက်သွားသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ ပြောရန်စကားများ ထောင်သောင်းချီ၍နေ သော်လည်း တစ်ဆို့နေသည်။

သူသည် ကြိုးစား၍ ပြောလိုက်သည်။

“နှင်းဆီရယ်”

“ရှင် ... သ ... သခင်လေး”

“သခင်လေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ နှင်းဆီရယ်”

၁၀၀ **၉** စာကူသိုလ်နေလင်းအောင်

“ကျွန် ... ကျွန်မ”

“နှင်းဆီ ... တစ်ချိန်လုံး မင်းကို ငါရှာနေတာပါ။ ဘယ်လို
မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ သတင်းကလည်း စုပ်စမြုပ်စပျောက်နေတယ်။ အ
...အခု မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ လာတွေ့ရတယ်။ ငါ ဘယ်လောက်
ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ”

ကျွမ်းကျားလူသည် စကားကို ဆုံးအောင်ပင် ဆက်မ
နိုင်တော့ချေ။

တစ်ဆို့သွားသည်။

နှင်းဆီက ...

“ကျွန်မလည်း သခင်လေးကို လိုက်ရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျွမ်းကျားလူ လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဘုရားသိကြားမလို့ အခုလိုလာတွေ့ရတာ ငါ့ရင်ထဲ
ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်စေချင်တယ်”

နှင်းဆီက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ကြာကြာနေဖို့ မဖြစ်ဘူး”

အဘိုးအိုက သတိပေးလိုက်သည်။

“သခင်လေးက အချိန်ရှိရင် ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

ကျွမ်းကျားလူက ...

ကေတုင်သားတော်ကိုယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) **၉** ၁၀၀

“အချိန်ရှိပါတယ်။ ဘာဘတို့က ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ကဲ ... သွားကြမယ်။ လမ်းမှာ နှင်းဆီက ပြောပြပါလိမ့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာဘ”

သူတို့သည် မြင်းပေါ်သို့ တက်ကြသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ အပြင်းမောင်းနှင်သွားတော့

သည်။

ကျွမ်းကျားလူနှင့်နှင်းဆီတို့မှာ လေထဲ၌ မြင်းစီးနေကြရ

ကဲ့သို့ပင်။

အခန်း (၂၉)

ဒေါသအမှား

မင်းလေစီးသည် အိပ်ရာထဲ၌လဲလျောင်းနေ၏။

သူမသည် သတ္တိရှိသည်။

ဉာဏ်စွမ်းရှိသည်။

သို့သော် ...

ယခုမှာမူ သူမက အိပ်ရာထဲတွင် စန့်စန့်ကြီး လဲလျောင်း

နေ၏။

အိမ်ဖော်မလေးမိလန်းသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ စားသောက်

ဖွယ်ရာထည့်ထားသော ဗန်းကလေးကို သယ်ဆောင်လာလေသည်။

“သခင်မလေး”

သူမက တရိုတသေခေါ်လိုက်သော်လည်း မင်းလေ

ဘုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ပါ။

“သခင်မလေး”

သူမက ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။

မင်းလေစီးကိုလည်း ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမရင်ထဲတွင်

ဘစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဟောတော့”

ဟုလည်း လွတ်ခနဲ အသံထွက်သွားသည်။

မင်းလေစီးက ပက်လက်လှန်၍ ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်မျှ

လှုပ်။

မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ခြင်ထောင်အမိုးကို မျက်တောင်

ခတ် ပြူး၍ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ သခင်မလေးရယ်”

မိလန်းက စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်

တော့သည်။

ထိုအခါ ...

မင်းလေစီးက ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး”

မိလန်းက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်မိလေ၏။

၁၄၄ ㊦ စာကူသိုလ်ဒေလင်းအောင်

မင်းလေစီးက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“နင် ဘာတွေအရူးထနေတာလဲ”

သူမက အော်ငေါက်လိုက်သည်။

မိလန်းက မင်းလေစီးအား မဝံ့မရဲ့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“သခင်မလေး မသေဘူးနော်”

“ငါ ဘာလို့သေရမှာလဲ”

မင်းလေစီးက အော်ငေါက်လိုက်ပြန်သည်။ မိလန်းက ဒီသက်သာရာရသွားသည်။

“သခင်မလေးက စန့်စန့်ကြီး အိပ်နေတော့ ကျွန်မက သွားပြီလို့ ထင်နေတာ”

မင်းလေစီးက ...

“နင်ဟာလေ တော်တော့ကိုအုတ်တယ်၊ လူတစ်ယောက် သလား။ ရှင်သလားတောင် မခွဲခြားနိုင်ဘူးလား”

“ပြောမှားဆိုမှားရှိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ သခင်မလေး”

မိလန်းက စားသောက်ဖွယ်ရာထည့်ထားသော ဗန်းကို ခုတ်ပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

“သခင်မလေး စားကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်မ အကောင်းဆုံး”

၁၄၅ ㊦ ကေရှင်သားတော်ကျယ်စင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်ခန်း)

“ဘေးတာ”

“ငါမစားချင်ဘူး”

“သခင်မလေး ထမင်းမစားတာ သုံးရက်တော့ ပြည့်တော့မယ်၊ တော်ကြာ ဒုက္ခရောက်သွားပါဦးမယ်”

“နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး မပြောနဲ့”

“သခင်မလေး စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်”

မင်းလေစီးက သူမအား ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“နင်က ဘာသိလို့လဲ”

မိလန်းက ...

“တို့အစ်ကိုလေး ချုပ်နှောင်ထားတာကို သခင်မလေးက ကာယနိုင်လို့ စိတ်ညစ်နေတာ မဟုတ်လား”

မင်းလေစီးက ပါစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မိလန်းက ...

“သခင်မလေး သွားကယ်မယ်ဆိုရင် ကယ်လို့ရသားပဲ”

မင်းလေစီးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ့ကို ဒီအခန်းထဲမှာ အကျယ်ချုပ် ချုပ်ထားတာ နင် သိရဲ့”

“အခု သူတို့ အစည်းအဝေးလုပ်နေတယ်၊ အစောင့်အကြပ်

၁၃၆ **၉** တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တွေလည်း ဘယ်ကိုရောက်သွားလည်းမသိဘူး။ အချုပ်ခန်းထဲမှာ အစောင့်နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

မင်းလေစီးက နားထောင်ရင်း သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် လင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

“နင်ပြောတာ တကယ်ပဲလား မိလန်း”

မိလန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက သခင်မလေးရဲ့ ရံရွှေတော်ပါ။ သခင်မလေးဟာ ကျွန်မရဲ့ အရှင်သခင်ပါ။ သခင်မလေးဟာ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သခင်မလေး ဒုက္ခရောက်မယ့်အလုပ်ကို ကျွန်မက လုပ်ပျံ့မလား။ သခင်မလေးကို လိမ်ပြောပျံ့မလား”

မင်းလေစီးက ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

အပေါ်အင်္ကျီကို ကောက်စွပ်လိုက်သည်။

နံရံပေါ်မှာချိတ်ထားသော မားကိုလည်း လှမ်းယူလိုက်သည်။

မိလန်းက ...

“အစ်ကိုလေးကို သွားကယ်မလို့လား”

မင်းလေစီးက ...

“ဟုတ်တယ်”

ကေဂျင်သားတော်ကိုယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) **၉** ၁၃၇

“သခင်မလေး ထမင်းမစားတာ သုံးရက်တောင် ရှိပြီ၊ စားပြီးမှ သွားပါ။ တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုရင် အင်အားရှိဖို့ လိုပါတယ်”

“ပြန်လာမှ စားမယ်”

စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ည ...

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ၏။

မင်းလေစီးသည် အခန်း၏ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်လွှား၍ ထွက်လာသည်။

ထို့နောက် အချုပ်ခန်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွားလေ၏။

သူမသည် အစောင့်အကြပ်များ ပြည့်နှက်စွာ ချထားလိမ့်မည်ဟု ထင်ထား၏။

သို့သော် ...

အဆောက်အအုံပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အစောင့်အကြပ်များ ကျိုးတိုးကျဲတဲမျှသာရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အစောင့်အကြပ်များက သူမအား အရိုအသေပေးသည်မှ အပ အဟန့်အတား မပြုလုပ်ပါ။

ထုဂ **⊗** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူမက အလွန်အံ့ဩမိသည်။

သူမသည် အချုပ်ခန်းရှိရာသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ အချုပ်ခန်းမှာလည်း ရဲမက်နှစ်ယောက်သာ စောင့်ကြပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့သည် မင်းလေစီးအား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ရိုခံသေသေ အလေးပြုလေသည်။

“သခင်မလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မင်းလေစီးက ...

“တရားခံကို လာကြည့်တာ”

ရဲမက်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေသည်။

မင်းလေစီးက ...

“ဖမ်းထားတဲ့တရားခံ ဘယ်အခန်းမှာထားသလဲ”

ရဲမက်တစ်ယောက် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“အထူးခန်းမှာပါ”

“ငါ့ကိုလိုက်ပို့”

ရဲမက်က ထိုတ်ထိုတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“မသွားပါနဲ့ သခင်မလေး၊ အန္တရာယ်ကြီးလှပါတယ်”

ကေတုင်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) **⊗** ၁၃၉

မင်းလေစီးက ...

“စကားမများနဲ့ ... ငါ့ကို လိုက်ပို့”

ရဲမက်က သူမ၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့ဘဲ အထူးခန်းရှိရာသို့ ခေါ်ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

အထူးအချုပ်ခန်းသည် သီးသန့်သော အချုပ်ခန်းတစ်ခန်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

အခြားအချုပ်ခန်းထက် ထူးခြားမှုမရှိပါ။

အချုပ်ခန်း၏ကာရံထားသောသံတိုင်များသည် အခြားအချုပ်ခန်းထက် များစွာထူထည်ကြီးမားသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

မင်းလေစီးသည် အချုပ်ခန်းရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ရဲမက်တို့အား ထွက်ခွာသွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

လရောင်သည် အချုပ်ခန်း၏သံတိုင်ကြားမှ အချုပ်ခန်းဆဲသို့ ထိုးကျနေသဖြင့် အချုပ်ခန်းထဲတွင် ချန်းဝေယင်းတစ်ယောက် ဘင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ အိပ်ငိုက်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

မင်းလေစီးက သံတိုင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ အပေါ်အင်္ကျီမရှိဘဲ ကိုယ်ပေါ်တွင် ကျာပွတ်

၁၄၀ ㊦ စာကူချီလ်နေးလင်းအောင်

ဖြင့် ရိုက်နှက်ထားသည့်ဒဏ်ရာများ ပြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များလည်း ပန်းပေါ်သို့ ဝဲကျနေသည်။ သူမရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

စိတ်ကိုအံ့ကြိတ်၍ ထိန်းချုပ်ပြီးမှ ...
“ဒီမှာ”

ဟု မတိုးမကျယ်သောအသံဖြင့် ခေါ်လိုက်လေသည်။
ချန်းဝေယင်းက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။
သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူးရောင်နေသည်ကိုလည်း မြင်

တွေ့လိုက်ရသည်။

မင်းလေစီးက မကြည့်ရက်တော့ပါ။

လူသားအချင်းချင်း အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေရပါသတည်း။

မင်းလေစီးသည် သူ့ကိုယ်သူ မန်ချူးအုပ်ချုပ်ခံရသူများသည် ဟန်တရတ်ဟု မည်သည့်အခါမျှ အတန်းအစား မခွဲခြားခဲ့

သူသည် မာနရှိသော်လည်း လူလူချင်း ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သည်ကိုတော့ မနှစ်ခြိုက်ပါ။

ချန်းဝေယင်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ မင်းလေစီးအား မြင်

လိုက်စွာဖြင့် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် စီးတောက်စီးလျှံများ ပန်းထွက်လာသည့်အလား မင်းလေစီးအား ဒေါသတကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

တိုင်ရောမှ ထ,လိုက်လေသည်။

‘ချန်း ... ချလွမ်း ... ချန်း ... ချလွမ်း’

ယခုမှ သူ၏ခါးနှင့်ခြေထောက်များမှာ သံကြိုးများခတ်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

မင်းလေစီးက မကြည့်ရက်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

“မင်း ... မင်း ... မင်း ... တော်တော်ယုတ်မာတဲ့မိန်းမပဲ”

မင်းလေစီးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“ရှင် ဘာပြောတယ်”

ချန်းဝေယင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။

“နေပါဦး ... မင်း အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကို နှိပ်စက်

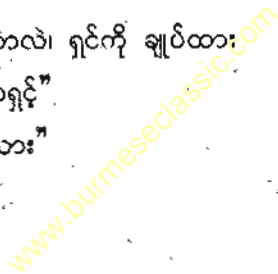
လို့ အားမရသေးဘဲ ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

မင်းသမီးက ...

“ရှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ရှင်ကို ချုပ်ထား

ဘာသိလို့ အကူအညီပေးရအောင် လာတာရှင်”

“ဗျာ ... ငါ့ကို ကူညီပေးဖို့ ဟုတ်လား”

၈၅ © တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ချန်းဝေယင်းက မချီတင်ကဲ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူ၏ရယ်မောသံသည် ငိုသံထက်ပင် နားခံရခက်လှပေသည်။

မင်းလေစီးသည် အလွန်ညာဏ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ချန်းဝေယင်းက သူမအား ယခုကဲ့သို့ ရွံ့မှန်းနေသည်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေပြီဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ ချန်းဝေယင်း ... ရှင် ကျွန်မအပေါ်မှာ ... ငှက်တစ်ခုခုကို အထင်လွဲနေပြီဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိတယ်”

“ဘာကွ ... ငါက အထင်လွဲနေတယ် ဟုတ်လား”

ချန်းဝေယင်းက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှလာပြောမနေနဲ့ ... မရတော့ဘူး ဆိုတာမှတ်”

မင်းလေစီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို အထင်လွဲတာတွေ ခဏဘေးချထား။ အရေးကြီးတာက နင့်ကို ဒီအချုပ်ခန်းထဲက လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ်”

“သွားစမ်းပါ ... မင်းဟာ မြေတစ်ကောင်လို လျှာနှစ်ခု”

ကေရှင်သားတော်ကိုးကယ်စင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) © ၈၆

ပြောမနေနဲ့၊ နင့်ကို ကြာကြာမြင်ရရင် ငါ သတ်မိတော့မယ်၊ ထွက်သွား ... အခုထွက်သွား”

ချန်းဝေယင်းက အော်ငေါက်၍ နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်သွားသည်။

မင်းလေစီးက ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ ချန်းဝေယင်း ... သေချာနားထောင်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုစပြီး ချစ်မိခဲ့မှန်းမသိတော့ဘူး၊ ရှင်ကို ကယ်တင်ဖို့ ကူညီဖို့ပဲရှိတယ်၊ ရှင်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ခဲ့ဘူး၊ ရှင်ကို အသိညာဏ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ရှင်ကို ကျွန်မ ခိုက်ပျက်သွားပြီ၊ ရှင်ထိုက်နဲ့ ရှင်က နေခဲ့ပေတော့”

မင်းလေစီးသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် မြေကိုဆောင့်၍ ချာခနဲလှည့်ကာ မြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူမကသာ လှည့်ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ချုပ်ခန်း၏ခေါင်မိုးပေါ်၌ လူရိပ်တစ်ခုသည် သူမအား စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေမည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

မင်းလေစီး ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ခေါင်းမိုးအောက်မှ လူရိပ်သည် အောက်သို့ခုန်ဆင်းလာလေ၏။

ညဉ့်လူဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူမက ကြောင်တစ်ကောင်ပဲမာ ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အချုပ်ခန်း တံခါးဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ချန်းဝေယင်း”

သူမက အသံတိုးတိုးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

ချန်းဝေယင်းက ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။

ထိုမိန်းကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အံ့အားသင့်သွား

သည်။

“လုစန်းလျှို”

ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ရှူး...တိုးတိုး”

ချန်းဝေယင်း အသံတိုးသွားလေသည်။

“နင် တကယ်စွန့်စားတာပဲ”

“ငါ ဘာစွန့်စားလို့လဲ”

“ဒီဟာ အချုပ်ခန်း၊ အစောင့်အကြပ်တွေ အများကြီးရှိတာပဲ”

မန်ချူးဗိုလ်ချုပ်တွေ၊ စစ်ဗိုလ်တွေလည်း ရှိနေတယ်လို့ ငါထင်တာပဲ”

ဒီလောက်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့အခန်းကို နင် ဘာကြောင့်လာရတာလဲ”

“အရေးကြီးလို့”

သူမက စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို သံတိုင်ကြားမှ လှမ်းပေး လိုက်သည်။

“ဒီစာကိုဖတ်ကြည့်၊ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး၊ ရဲမက်တွေ ပြန် ဆရာကလာတော့မယ်”

ချန်းဝေယင်းက စာရွက်ခေါက်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

သူက အရေးတကြီး လှမ်းပြောသည်။

“အန္တရာယ်များတယ်၊ မြန်မြန်သွား”

လုစန်းလျှိုက ...

“ငါ သွားတော့မယ်၊ တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့မယ်၊ မင်းလေစီး တာ ရှင့်အပေါ် သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ပါ၊ အခုဆိုရင် သူ ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်သွားမယ်ဆိုတာ ရှင် နားလည်လား”

ထိုအချိန်မှာပင် ခြေသံများ ကြားလိုက်သဖြင့် ...

“ငါပြောတာ မြဲမြမှတ်ထားပါ”

သူမသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အမှောင်ထုကဲ့သို့ တိုး

လာကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ချန်းဝေယင်းသည် ရဲမက်များ ပြန်မရောက်မီ စာရွက်ကို

မြဲမြ ဖတ်ရှုလိုက်သည်။

၁၇၆ ㊦ စာကူချီလ်နေးလင်းအောင်

ချွန်းဝေယင်း ...

ဒီအချိန်ဟာ အလွန်အရေးကြီးလာပြီ။

ဒီစာရရင် ချက်ချင်းပြန်လာပါ။

ဆရာ

စာဆုံးသွားသည်နှင့် သူက စာရွက်ကို လုံးထွေးပြီး ဝါး
လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြမ်းပေါ်သို့ ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒီစာပေးလိုက်တုန်းက ငါ အဖမ်းခံရတဲ့သတင်းကို မကြား
ရသေးလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အခုတော့ ငါ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ”

သူကတွေးရင်း လူစန်းလျှံ၏စကားကို ပြန်လည်သတိရလာ
သည်။

“လူစန်းလျှံက ဘာကြောင့် ရန်သူဖြစ်တဲ့ မင်းလေစီးအား
ကနေ ကာကွယ်ပြောဆိုနေရတာလဲ”

သူက မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

မင်းလေစီး၏ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသော မျက်နှာလေး

ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။

၁၇၇ ၎ ငမာရင်ဒားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း)

“ဒါဟာ သူ့အဖေရဲ့ လက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်။ သူ့အကြောင်း
ရင် ငါ့ဆီလာမှာပေါ့။ ဘာကြောင့် ငါ့ကို လူလွှတ်ပြီး ခေါ်ရမှာလဲ”

သူသည် နောင်တကြီးစွာဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်
လေသည်။

“မှားတယ် ... ငါမှားတယ်။ ဒေါသဟာ လူကို အမိုက်မှောင်
စေတာပဲ”

ချွန်းဝေယင်းသည် သူ့အမှားကို သိလာသည်။
“စာကိုဖတ်ပြီး မဆင်မခြင် လိုက်ခဲ့တာဟာ ငါ့အမှားပဲ။

အခြေအနေကို အေးအေးဆေးဆေးစဉ်းစားရင် အကျိုးအမြတ်ကို ငါ
သိမှာပဲ”

သူ့ရင်ထဲ၌ လှိုက်လှဲစွာ ခံစားလာလေသည်။
“ချွန်းဝေယင်း ... မင်း ဘာအသုံးကျလို့လဲ၊ ငါ သူ့ရဲ့ မေတ္တာ

အတနာကို စော်ကားမိလို့ အခု ဆရာက အရေးတကြီးခေါ်တာကို
သိသွားနိုင်တော့မလဲ”

သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြစ်တင်နေသည်မှလွဲ၍ မည်သို့မျှ
တတ်နိုင်တော့ပါ။

ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်သာခံရပေတော့မည်။

* * *

အခန်း (၃၀)

တာဝန်ခွဲဝေခြင်း

လူယန်းမြို့စားကြီးသည် အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး၏ကိုယ်
အရေးတကြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေစဉ် နေပြည်တော်မှ ဗိုလ်ချုပ်
ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

တိုက်ရေးစိုက်ရေးမှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်သော ဗိုလ်ချုပ်
ဟုလူလိုဖြစ်သည်။

သူသည် လက်ရွေးစင်တိုက်ခိုက်ရေးသမား လေးဆယ်
ပါရှိလာသည်။

လူယန်းမြို့စားကြီးက ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် ကြိုဆိုလို

ဗိုလ်ချုပ်ဟုလူလိုက သူ၏တာဝန်များကို မြို့စားကြီး
တင်ပြသည်။

“ကျုပ်ရဲ့တာဝန်ကတော့ အခုတလော သတင်းဖြစ်နေတဲ့
မင်းသားလေးကို ဖော်ထုတ်ချေမှုန်းဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို မြို့ခံဖြစ်တဲ့
မြို့စားကြီးရဲ့အကူအညီကို အများကြီး လိုအပ်ပါတယ်”

လူယန်းမြို့စားကြီးက ဗိုလ်ချုပ် ဟုလူလို၏စကားကို ကြား
လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌ အနည်းငယ် ခံပြင်းလာလေ၏။

မိမိသည် လူယန်းမြို့စားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ယခုဖြစ်သွားသည့်ကိစ္စမှာ လူယန်းမြို့၏ပိုင်နက်ထဲမှာ ဖြစ်
ပွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စတွင် မိမိကသာ ဦးဆောင်ဦးရွက် တာဝန်ရှိသူ တစ်
ယောက်ဖြစ်ရမည်။

ယခု ဗိုလ်ချုပ်ဟုလူလို၏စကားထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကသာ
အဓိကတာဝန်ယူမည့်သဘော သက်ရောက်နေ၏။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မိမိအဖို့ အပယ်ခံရမည့် ဘဝ (၀၁)
ဗိုလ်ချုပ်ဟုလူလို၏လက်အောက်သို့ အလိုလိုရောက်ရှိသွားမည်သာ
ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

သူက အလွန်ခံပြင်းနေသော်လည်း ဖွင့်ဟပြောဆိုရန် မငံ
ခါ။ ဘုရင့်အမိန့် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ဗိုလ်ချုပ် ဟုလုလုံသည် မင်းသားလေးအား ဖော်ထုတ်ရန် အပူတပြင်း စီစဉ်နေလေ၏။

သိုင်းဂိုဏ်းအသီးသီးမှ ခေါင်းဆောင်များနှင့် ပန်းနီနီအဖွဲ့ချုပ်များလူဦးဆောင်သော သိုင်းလောကသားများတို့မှာလည်း ထိုက်ဟန်းစန်းတောင်မြေတွင် အစည်းအဝေး ပြုလုပ်နေကြသည်။

နှင်းဆီတို့သားအဖနှင့် မိုးပျံလင်းနို့ ကျွမ်းကျားလူသတင်းပို့သည်ကို အစည်းအဝေးမှာ ကြေညာလိုက်သောအမျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့သည် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများ ဆူပွတ်နှစ်ထောင်အားရ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာခဲ့သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေကြခေါင်းဆောင်အားလုံးတို့ကို လက်တစ်ဖက်မြှောက်၍ ငြိမ်သက်အချက်ပြသည်။

“အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ။”

ဆူဆူညံညံလှုပ်လှုပ်ရှုရှုဖြစ်နေသော လူအားလုံးတို့သည် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က နှင်းဆီတို့သားအဖနှင့် ကျွမ်းကျားလူတို့သုံးယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက်ဟာ မင်းသားလေးကိုယ်တိုင် ဝေပွတ်လိုက်တဲ့ တမန်တော်တွေပါ။ ဒါကြောင့် မင်းသားလေးဟာ ကျွမ်းကျားစံအိမ်ရဲ့ မြေအောက်ခန်းမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိထားခဲ့ပါတယ်။”

သူ၏စကားမဆုံးသေးပါ။

စုဝေးရောက်ရှိနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လက်သီးလက်ဆောင်းတန်း၍ ပြိုင်တူကြွေးကြော်ကြလေသည်။

“မင်းသားလေး ချန်းစွေ ... ချန်းစွေ ... ချန်းချန်းစွေ။”

ထိုအသံများသည် လေထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က လက်မြှောက်ဟန်တားလိုက်တာမှ အားလုံးက ငြိမ်သက်သွားသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က ...

“အခု ကျုပ်တို့ဟာ အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားဖို့ အချိန်တန်ပဲပြီ။ ကျွမ်းကျားစံအိမ်ရှိရာကိုလည်း အမြန်ဆုံး ချီတက်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။”

၁၂၂ ❁ စာအုပ်အုပ်စုအား

“ကောင်းတယ် ...ကောင်းတယ်”

တော်လှန်ရေးသမားတို့သည် လက်သီးလက်မောင်းတန်း
ဆူညံစွာ ထောက်ခံကြသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က မိန့်ကြားသည်။

“ဒီလူပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ကျုပ်တို့အားလုံးရဲ့ အသက်ထက် အရေး
ကြီးပါတယ်”

အားလုံးခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ဒီလူပုဂ္ဂိုလ်ကို အင်အားစု တကွတည်းလုပ်ဆောင်
မသင့်ပါဘူး။ တစ်စုတစ်စည်းတည်းလုပ်ဆောင်သင့်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်”

အော်သံများက ဟိန်းထွက်လာ၏။

“ဒါကြောင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးကို ပန်းနီနီအဖွဲ့က ဦးဆောင်
ပါလိမ့်မယ်၊ ပန်းနီနီအဖွဲ့ရဲ့ဦးဆောင်မှုကို အားလုံး တစ်သေတေ
လိုက်နာစေချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်းနီနီအဖွဲ့
တော်လှန်ရေးအင်အားစုတွေထဲမှာ အင်အားအကြီးဆုံးနဲ့ အလွန်
နိုင်ဆုံးအဖွဲ့ဖြစ်လို့ပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်၊ တပည့်တော်တို့ လက်ခံတယ်”

အားလုံးက ဆူညံစွာထောက်ခံကြလေသည်။ ရှောင်

ကျောင်းသားတော်ကြီးတစ်ဦး (ဒု-တော်သိမ်) ❁ ၁၂၃

ကျောင်းထိုင်က ...

“တိုက်ခိုက်ရေးခေါင်းဆောင် ပန်းနီနီအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ချန်
ကျားလူက အမိန့်ပေးရန် ကြပါ”

ချန်ကျားလူသည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ရောက်လာသည်။
သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်များကို ဂရုစပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

လူအားလုံးတို့ကိုလည်း ဂရုစပြုလိုက်သည်။ သူက
စတင်စကားပြောလေ၏။

“အားလုံးဟာ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းပါပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့
ကျွန်တော် ဂရုစပြုပါတယ်”

“ဟေး ...ဟေး”

ဆူညံစွာအားပေးသံများသည် ဘဝဂီတိုင်းသွားလေ၏။
“ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင် တရားတော်နဲ့ တော်လှန်ရေးအင်
အားစုတွေအားလုံးက ကျွန်တော်တို့ ပန်းနီနီအဖွဲ့နဲ့ ကျွန်တော့်ကို
လက်ခံတဲ့အတွက် အများကြီး ဂုဏ်ယူပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ပြောပါ ...ဆက်ပြောပါ”

“ဒီတာဝန်ကို တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက်ကောင်းနဲ့ ထမ်း
ဆောင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တာဝန်က အင်မတန်ကြီးလေးလှလို့ပါ”

၁၅၄ **၉** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်”

“ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် အားလုံးသွေးစည်း ညီညွတ်ကြရာမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အသက်သေဆုံးရင်ကော့ ရာဇဝင် မှာ စာတင်ရတဲ့ သေဆုံးမှုမျိုးဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း ဒီလူပုဂ္ဂိုလ်များမူကြီး အောင်မြင် အောင် စူးစိုက်ထမ်းဆောင်သွားမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိမ့်ခန့် ခွဲတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်”

“အမိန့်မြန်မြန်ပေးပါ။ ကျုပ်တို့ မန်ချူးတွေကို မောင်းထုတ် ချင်လှပါပြီ”

လူအုပ်ကြားမှ လူတစ်ယောက်က ထိုသို့ထအော်လိုက်လေ ဧါ။

ချန်ကျားလူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အခုပဲ ကြိုတင်စီမံထားတဲ့ တာဝန် များကို ခွဲဝေပေးပါတော့မယ်။ အားလုံးက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဂရုစိုက် နားထောင်ကြပါ”

အားလုံးက ငြိမ်သက်သွားသည်။

ချန်ကျားလူက ...

၁၅၅ **၉** မကရင်ဒားတော်ကိုယ်စားပြုခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း)

“အခု ကျုပ်တို့ အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ ဖွဲ့ထားပါတယ်။ ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ် ဦးဆောင်တဲ့အဖွဲ့က ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို အလျင်အမြန် နှိတ်ကတ်ရပါ မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မန်ချူးဘက်က ထောက်လှမ်းရေးကလည်း မညံ့ပါဘူး။ ဒီသတင်းကို သူတို့လည်း ရရှိကောင်းရရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါ ကြောင့် ဒီအဖွဲ့ဟာ မန်းချူတပ်တွေ မရောက်လာမီ ကြားဖြတ်တိုက် ခိုက်ဖို့အတွက်ပါ”

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ သူက စာရွက် တစ်ရွက်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဦးဆောင်တဲ့အဖွဲ့ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဒီစာရင်းထဲမှာ ပါရှိနေပါတယ်။ ပန်းနီနီအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တာဝန်ခွဲ ဝေပြီးတာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ စာရင်းထဲမှာ ဘယ်အဖွဲ့ပါတယ်ဆိုတာ ကြေညာ ပါမယ်”

ချန်ကျားလူက ဆက်၍ပြောသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဦးဆောင်တဲ့အဖွဲ့ရဲ့ တာဝန်ပါ”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ရပ်လေ၏။

ချန်ကျားလူက ...

“သူတို့ရဲ့တာဝန်ကလည်း အားလုံးတာဝန်တွေလုပ် အလွန်

၁၅၆ **၉** တက္ကသိုလ်နေ့သင်းအောင်

အရေးကြီးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းသားလေး စံစားစေ
တဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲကို ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ အရောက်ချီတက်
ရမှာမို့လို့ပါပဲ”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လေးနက်စွာ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အုတ်ဂူရဲ့ လျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်းက
ပြီး ချီတက်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ မင်းသားလေးကို ပင့်ဆောင်ရမှာဖြစ်
ပါတယ်။ မြေအောက်ခန်းသွားမယ့်လမ်းကြောင်းကို နှင်းဆီတို့ဆီ
ယောက်က လမ်းပြကြမှာဆိုတော့ ဘာမှလမ်းမှားစရာမရှိတော့
ဘူး”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“တတိယအဖွဲ့ကို ခွန်တုန်ဂိုဏ်းချုပ်က ဦးဆောင်ပါလိမ့်
မယ်။ တာဝန်ကတော့ အုတ်ဂူဆီကို ပေါက်တဲ့လမ်းအားလုံးကို ဝိတ်
ထားရပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှသာလျှင် မင်းသားလေးဟာ တော်လှန်
နယ်မြေဖြစ်တဲ့ ထိုက်ဟန်စန်းတောင်ကို ဘေးမသိရန်မခ ရောက်
လိမ့်မယ်”

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အားလုံးကို ဦးညွှန်
အလေးပြုလိုက်သည်။

“ကဲ ...အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်များ ကိုယ့်အဖွဲ့ကိုယ် ဦး

ကေတုင်သားတော်တို့ကျယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) **၉** ၁၅၇

ကြပါ။ လှုပ်ရှားမှုကိုတော့ ဒီနေ့ည သန်းခေါင်မှာ စတင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါပြီ”

အော်ဟစ်မာန်တင်းသံများသည် ခြိမ်ခြိမ့်ညံ့သွားလေ
၏။

အခန်း (၃၁)

အားလုံးအတွက်အချိန်

ဗိုလ်ချုပ်ဟုလူလုံသည် စတင်လှုပ်ရှားရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

ယခု ခန်းမထဲတွင် လူစုံတစ်စုံရောက်ရှိနေကြ၏။

စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေးမှူး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မန်းမန်း

တို့လူစုကလည်း အမိန့်နာခံရန် စောင့်ဆိုင်းနေ၏။

သို့သော် ...

ဤစစ်ဆင်ရေးတွင် မြို့စားကြီး ပါဝင်ခြင်းမရှိသည်။
တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဟုလူလုံသည် မြို့စားကြီးအား အဘယ်ကြောင့်
ပယ်ရှားထားသည်ကို နားလည်မှုမရှိပါ။

သို့သော် ...

မင်းမှုထမ်းများသည် အထက်ကအမိန့်ကို တစ်သဝေ
မတိမ်း နားထောင်ရန် တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် စိတ်မသက်မသာရှိကြသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်
ဟုလူလုံ၏အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းကြရမည်သာဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။

ညမှောင်လာပြီး ဖြစ်သည်။

ခန်းမထဲတွင် မီးရောင်များ ထိန်ထိန်ညှိုးနေ၏။

အားလုံးသောလူများသည် ဆိတ်ဆိတ်နေကြ၍ ဗိုလ်ချုပ်
ဟုလူလုံ၏အမိန့်ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဟုလူလုံ၏ဘယ်ဘက်တွင် မြို့စားကြီးက ငုတ်
ငုတ်ထိုင်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ခံပြင်းသည် အရိပ်
အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ကဲ ... အားလုံးနားထောင်ကြ”

ဗိုလ်ချုပ်ဟုလူလုံ၏အသံ စတင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

အားလုံး တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်လာကြသည်။

ဟုလူလုံက စစ်ဆေး ထောက်လှမ်းရေးမှူး မန်းမန်းယုံအား

စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အဖွဲ့ဟာ အင်အားဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

မန်းမန်းယုံက ...

“တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရှိပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ဟလုလုံက ...

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ရဲ့ဗိုလ်မှူးကလေး နဲ့ပါတ

တစ်က ဦးဆောင်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့တာဝန်က ကျွမ်းကျားလူစံအိမ်ကို ဖိတ်ဆိုဝိုင်းရံထားရမယ်”

မန်းမန်းယုံက အလေးပြုလိုက်သည်။

“အမိန့်အတိုင်းပါ”

ဗိုလ်ချုပ်ဟလုလုံက ဟဝေလုအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အဖွဲ့ကို ကျုပ်ရဲ့ အမှန်နှစ်ဗိုလ်မှူးလေးက ဦး

ဆောင်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့တာဝန်က ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို မီးနှိုးပါ”

ဟဝေလုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်ကို နာခံပါမယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ဟလုလုံသည် တိုက်ခိုက်ရန် စီမံခန့်ခွဲပြီးနေ

“က ...ကျုပ်တို့က သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ စတင်လှုပ်

လိမ့်မယ်၊ မျှော်စင်က ဗုံသံသုံးချက်တိတိကြားလိုက်ရတာနဲ့ အဖွဲ့သယ်ဖွဲ့စလုံး တာဝန်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်နေရာကိုယ် အသင့်နေရမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အမိန့်ရမှသာ စတင်လှုပ်ရှားရမယ်”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အားလုံးတို့က ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ တာဝန်ပေးထားတဲ့အတိုင်း အသင့်ဖြစ်နေပါမယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ဟလုလုံက လက်တစ်ချက်ငွေယမ်းလိုက်ပြီး ...

“က ...အားလုံးပဲ ပြန်ပြီး ပြင်ဆင်ကြပါ”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အသီးသီးပြန်သွားပြီးနောက် မြို့စားကြီးသည်မခံနိုင်တော့ဘဲ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် တာဝန်မပေးတာလဲ ဗိုလ်ချုပ်”

ဗိုလ်ချုပ်ဟလုလုံက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မြို့စားကြီးက ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီတိုက်ပွဲမှာ မြို့စားကြီးကို တာဝန်မပေးရက်လို့ပါ”

မြို့စားကြီးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့စေတနာကို ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီမှာ အောင်မြင်သွားရင် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ရာထူးဟာ တစ်ဟုန်ထိုး တက်သွားမယ့်အပြင် ကျော်ကြားတဲ့ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်အဖြစ်

၁၆၂ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရာဇဝင်မှာ တွင်ရစ်ခဲ့ပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်”

စကားဆုံးသွားသည်နှင့် မြို့စားကြီးသည် ချာခနဲလှည့်ကာ အတွင်းခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူ၏မကျေနပ်ချက်ကို ပထမဦးဆုံး ထုတ်ဖော်ပြသလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နေလုံးကြီးသည် ကောင်းကင်ပေါ်မှ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ မှောင်စပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။

လှယန်းမြို့စားစံအိမ်၏ အထူးအချုပ်ခန်းထဲတွင် ချန်းဝေမင်းတစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ၏။

ခန္ဓာကိုယ်က ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသော်လည်း ရင်ထဲတွင် ခြောင်းဆန်နေ၏။

ယခုကဲ့သို့ အရေးကြီးသောအချိန်မျိုးမှာ မိမိသည် မည်သို့မျှ ချုပ်ရှားနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အချုပ်ခန်းထဲတွင် သေမင်းကို စောင့်နေရသည် မဟုတ်ပါလော့။

သူက စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချက်တိုက်သည်။

“ချန်းဝေယင်း”

အသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့် မင်းလေစီး ဖြစ်သည်ကို ချန်း

ဝေယင်းက သိလိုက်လေသည်။

သူက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

အချုပ်ခန်းရှေ့တွင် ရပ်နေသော မင်းလေစီးအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မင်းလေစီးက ...

“ရှင်ကို လာကယ်တာပါ”

ချန်းဝေယင်း၏ရင်ထဲတွင် တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

မင်းလေစီးအား စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ချန်းဝေယင်း၊ သူ့ကိုယုံပါ”

လူစန်းလျှံက ဘွားခနဲရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ချန်းဝေယင်းက ဝမ်းသာသွားသည်။ ထိုင်ရာမှ ဆတ်

ထလိုက်သည်။

“လူစန်းလျှံ”

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ အသံကျယ်လောင်သွားသည်။

သူ အမှားပြုမိသည်ကို သတိရလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ အစောင့်အကြပ်တွေများ”

မင်းလေစီးက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဒီက အစောင့်အကြပ်ရှစ်ယောက်စလုံးကို

ချွန်မ သွေးကြောပိတ်ပြီးပါပြီ”

သူမသည် ပြောရင်း အသင့်ပါလာသော သေဘုတွဲတစ်တွဲမှ သေဘုတစ်ချောင်းဖြင့် အချုပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး ချန်းဝေယင်း၏ ခြေလက်များမှ သံကြိုးများကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

ချန်းဝေယင်းသည် မင်းလေစီးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး တောင်းပန်စကား ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်၊ အထင်မှားပြီး ပြောမှားဆို

ဘူးရှိတာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

လူစန်းလျှံက အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်လုပ်”

သူမသည် ချန်းဝေယင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ အချုပ်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ကံကောင်း၍လားမသိ ချန်းဝေယင်းနှင့် လူစန်းလျှံတို့သည်

အစောင့်အယုတ်အဟန့်အတား လုံးဝမတွေ့ရတော့ဘဲ မြို့စားကြီး အိမ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့သည်။

၁၆၆ **စ** တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူတို့သည် မြို့တော်၏မြောက်ဘက် တံခါးပေါက်မှ ထွက်လာပြီး လမ်းမကြီးဘက်သို့ တောလမ်းအတိုင်း ပြေးလွှားသွားကြသည်။

တောလမ်းထဲသို့ ခြေလှမ်းနှစ်ရာခန့် ဝင်ရောက်လာသောအခါ ...

“ရပ်လိုက်”

ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သောအော်သံကို ကြားလိုက်သည်။

လူစန်းလျှံနှင့် ချန်းဝေယင်းတို့ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ လမ်းဘေးရှိ သစ်တစ်ပင်၏နောက်တွင် လူတစ်ယောက် လက်နှစ်ဖက်နောက်ထား အေးဆေးစွာ ထွက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

လူစန်းလျှံနှင့် ချန်းဝေယင်းတို့က ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

မြို့စားကြီးတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူ၏ရဲမက်များလည်း ပါရှိလိမ့်မည်ဟု သူတို့က နားလှိုက်သည်။

ချန်းဝေယင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ကျောင်းသားတော်ကိုယ်တင်ခြင်း (ဒုတိယပိုဒ်) **စ** ၁၆၇

“တော်တော် အကြံဝက်စက်တဲ့ မိန်းမ”

သူက ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လူစန်းလျှံက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ထယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

ချန်းဝေယင်းက ...

“ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ”

“ရှင် မှားမယ်နော်၊ သူ့ကို သံသယမရှိပါနဲ့”

ထိုအချိန်တွင် မြို့စားကြီးက သူတို့နှင့် တစ်လံခန့်အကွာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြို့စားကြီးလက်ထဲတွင် မည်သည့်လက်နက်မှ မပါသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

မြို့စားကြီးက သူတို့အား စူးရှစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

လူစန်းလျှံနှင့် ချန်းဝေယင်းတို့က ပြန်လည်တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုတော့ပါ။

တိုက်ခိုက်ရန်သာ အသင့်ပြင်ထားကြလေ၏။

မြို့စားကြီးက ...

“အသာတကြည် အဖမ်းခံမယ်ဆိုရင် အသက်ရှင်နိုင်သေးထယ်၊ ကျုပ်ကို ခုခံမယ်ဆိုရင် လူသေဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ချန်းဝေယင်းနှင့်လူစန်းလှ တို့သည် ရုတ်တရက် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

* * *

အခန်း (၃၂)

စိုပဓားစွမ်း

ချန်းဝေယင်းသည် လက်နက်မပါဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကို ဓား နှစ်လက်ပမာ အသုံးပြုကာ မြို့စခန်းကြီးအား တိုက်ခိုက်သည်။

လူစန်း လှံမှာမူ သူမ၏ဓားကိုအသုံးပြုပြီး ဓားသိုင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

တိမ်ထွက်ဓားသိုင်းသည် ကျန်းစန်းတောင်ဂိုဏ်း၏ ဓား ပညာရပ်ထဲမှ အထက်မြက်ဆုံးသော ဓားသိုင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

သူမသည် မြို့စခန်းကြီးတစ်ယောက်တည်းနှင့် မိမိတို့နှစ် ယောက်အား လာရောက်ဟန့်တားနိုင်သည်မှာ နယ်နယ်ရေလူ မဟုတ်နိုင်ဟု ခန့်မှန်းထားသဖြင့် သူမ၏အထက်မြက်ဆုံးသော ဓား သိုင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြသည်။

မြို့စားကြီးသည် တစ်ယောက်နှင့်နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်နေရသော်လည်း လုံးဝမမူပါ။

လက်နက်မပါဘဲ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ခန့် တိုက်ခိုက်လာမိသောအခါ မြို့စားကြီးသည် မိမိ၏အယူအဆမှာ မှားယွင်းနေကြောင်း ချက်ချင်းသိရှိလိုက်လေတော့၏။

ချန်းဝေယင်းနှင့် လုစန်းလျှံတို့၏သိုင်းကွက်များသည် မိမိထင်မှတ်ထားသည်ထက် များစွာအဆင့်မြင့်သည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ခံပြင်းသောစိတ်များလည်း ထောင်းခနဲထလာသည်။

“မင်းတို့မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါထပ်မံပြီး သတိပေးလိုက်မယ်”

မြို့စားကြီးက တိုက်ခိုက်ရင်း နောက်သို့ လျှပ်တစ်ဖြတ် ဆုတ်ခွာသွားပြီး ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဤသို့ သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချန်းဝေယင်းက ရှေ့သို့တက်မသွားဘဲ ရပ်နေ၏။

“ပြောပါ”

မြို့စားကြီးက ...

“မင်းတို့ အသာတကြည် အဖမ်းမခံဘူးဆိုရင် သေလျှင်”

သွားလိမ့်မယ်”

“ဟား ...ဟား ...ဟား”

မြို့စားကြီးက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့က သေချင်နေတာကိုး၊ မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် ဘယ်ဘက်လက်ကို နောက်ပစ်ထားပြီး ညာဘက်လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ မြှောက်လိုက်လေသည်။

ချန်းဝေယင်းနှင့် လုစန်းလျှံတို့သည် မြို့စားကြီး၏လှုပ်ရှားပုံကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

မြို့စားကြီး၏မြှောက်ထားသော လက်ဝါးတွင် ရစ်လက်မခန့် အသွားရှိသော ဓားငယ်တစ်လက် ထောင်လျှက်ကိုင်ထားသည်။

ဓား၏လက်ကိုင်ရိုးမှာ ပါးလွှာသော အနီရောင်ပဝါတစ်စ ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အနီရောင်ပဝါစသည် လေထဲတွင် လွင့်နေ၏။

ထိုဓားငယ်သည် မြို့စားကြီး၏လက်နက်ပုန်း ဖြစ်ပါလျှင် အဘယ်ကြောင့် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ရန်သူကို ပြသနေရပါသနည်း။

လက်နက်ပုန်းဆိုသည်မှာ ရန်သူအား လျှပ်တစ်ဖြတ် တိုက်ခိုက်မှသာလျှင် ထိရောက်အောင်မြင်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၇၂ ◉ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူက ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေစဉ် ရုတ်တရက် လူစန်းလျှံ၏အသံသည် အထိတ်တလန့် ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“သတိထား ...ဖိုမနား”

ချန်းဝေယင်းသည် လူစန်းလျှံ၏သတိပေးသံကို ကြားမိလိုက်သည်နှင့် သူသည် ပေါ့ပေါ့တန်တန်မနေခင်တော့ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်လှုပ်ရှားကာ အပေါ်သို့ ထောင်တက်ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

မြို့စားကြီး ပစ်လွှတ်လိုက်သော ဓားငယ်သည် ပွတ်ကာ သီကာနှင့် လွဲချော်သွားသည်။

သို့သော် သူက ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။

ရင်ထဲ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ မျက်လုံးဝိုင်းစက်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ မြို့စားကြီးပစ်လွှတ်လိုက်သော ဓားငယ်သည် သူ့အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ရုတ်တရက် ဓားနှစ်လက် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ပထမပစ်လွှတ်လိုက်သော ဓားသည် သူ့အနားမှ သီသီကလေး လွဲချော်သွားသည်။ အချိန်မရောက်မီ

အခြားဓားငယ်တစ်လက်သည် ထိုဓားငယ်မှ ခွဲထွက်၍ ချန်းဝေယင်း၏ရင်ဝသို့ ဦးတည်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဒုတိယဓားကို သူက မည်သို့မျှ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင်ရပ်နေသော လူစန်းလျှံကလည်း ဝင်ရောက်ကယ်တင်ရန် မမီတော့ပါ။

ထိုဓားငယ်သည် ချန်းဝေယင်း၏ရင်ဝသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်စိုက်ဝင်သွားတော့မည်ကိုသာ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိ၏။

ချန်းဝေယင်းသည် မုချသေဆုံးရမည်မှလွဲ၍ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ထိုတဒင်္ဂအချိန်အတွင်းမှာပင် အားအင်တစ်ခုသည် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ချန်းဝေယင်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

‘အား’

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုသည် မြေပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

အဖြစ်အပျက်သည် လျင်မြန်လွန်းလှပေသည်။ လူစန်းလျှံ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားသည်။

၁၅၄ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မြို့စားကြီး၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် အလွန်အံ့ဩသွားသည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် ချန်းဝေယင်း ၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း မယုံကြည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့် လဲကျနေသောလူကို ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေ၏။

“ဟင် ...မင်းလေစီး”

လွတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေ၏။

မိမိ၏အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်သူမှာ မင်းလေစီးဖြစ်နေသည်။

ဓားငယ်တစ်လက်သည် သူမ၏ပခုံးပေါ်သို့ စိုက်ဝင်နေသည်။

ချန်းဝေယင်း မကြည့်ရက်တော့ပါ။

မင်းလေစီးအား ပွေ့ထူလိုက်လေသည်။

ဓားငယ်အား ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

လှစန်းလျှိုကလည်း ရောက်ရှိလာပြီး သွေးများထပ်မံထွက်စေရန် သွေးကြောများ ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

ဧကရာဇ်သားအော်ကိုကျယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❁ ၁၅၅

မင်းလေစီး ရရှိထားသောဒဏ်ရာမှာ မသေးလှပါ။

သူမက အင်အားချည့်နဲ့သော အသံဖြင့် ...

“ကျွန်မကို လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ ရပ်လို့ရပါတယ်”

ချန်းဝေယင်းသည် ယခုမှ မိမိမှာ သူစိမ်းမိန်းကလေးကို ယခုကဲ့သို့ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်မထားသင့်သည်ကို သတိရလာသည်။

သူက ကမန်းကတန်း လက်လွှတ်လိုက်သည်။

မင်းလေစီး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်ယိမ်းယိုင်သွားသည်။

လှစန်းလျှိုက ကမန်းကတန်း ပွေ့ထူလိုက်ရလေ၏။

ထို့နောက် ဆေးလုံးတစ်လုံးနှိုက်၍ မင်းလေစီး၏ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီဆေးလုံးကို မျိုချလိုက်၊ သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

“မင်းတို့ ငါ့သမီးကို လွှတ်စမ်း”

တစ်ချိန်လုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်နေသော မြို့စားကြီးသည် ယခုမှ အသံဟိန်းထွက်လာလေတော့သည်။

လှစန်းလျှိုသည် မြို့စားကြီး၏စကားကို နားမလောင်ဘဲ မင်းလေစီးအား မြက်ခင်းပေါ်သို့ထိုင်စေပြီး သူမ၏လက်ဝါးတစ်ဖက်

၁၇၆ **စာရှုချိန်လေးအောင်**

ဖြင့် မင်းလေစီး၏ကျောပြင်တည့်တည့်ကို ဖိထားသည်။

ထို့နောက် အတွင်းအားဖြင့် ကုသပေးသည်။

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

မြို့စားကြီးက ကြုံးဝါးရင်း ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။

ချန်းဝေယင်းက မင်းလေစီးရှေ့သို့ ဝင်ရောက်ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

မြို့စားကြီးက ...

“ဖယ်စမ်း”

ချန်းဝေယင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဖယ်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျုပ်ရဲ့သမီးကွ”

“သူ့ကို ကုသပေးနေတယ်၊ ဘယ်သူ့သမီးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

မြို့စားကြီးက မဲ့ဖြိုး ပြုံးလိုက်သည်။

သူက ပြောရင်း ညာဘက်လက်ကို မြှောက်ထားလိုက်ပြန်သည်။

လက်ထဲမှာ ဓားငယ်တစ်လက် ထောင်ထားသည်ကို တွေ့လေသည်။

ကေတုင်သာတော်ကျိကယ်စင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်) **၁၇၇**

သူက လေသံမာမာ ဖြင့် ...

“ကျုပ် သုံးအထိ ရေတွက်လိုက်မယ်၊ မင်း ဖယ်မပေးဘူး”

ဆိုရင်”

ချန်းဝေယင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးက စတင်ရေတွက်လိုက်သည်။

“တစ်”

ချန်းဝေယင်းက တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်။

“နှစ်”

မြို့စားကြီး၏အသံသည် ပို၍မာကျောလာလေသည်။

လုစန်းလှဲ့သည် အတွင်းအားဖြင့် မင်းလေစီးအား ကုသပေး

နေသည်မှာ အရေးကြီးဆုံးသောအချိန်ရောက်နေသဖြင့် ချန်းဝေယင်းအား မည်သို့မျှ ကာကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် မြို့စားကြီး၏အေးစိမ့်သော အသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“သုံး”

မြို့စားကြီးသည် သုံးအထိ ရေတွက်ပြီးနောက် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်ကိုတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေ၏။

မင်းလေးတစ်လက်သည် ချန်းဝေယင်းတံသို့ တည်မည်
ပျံသန်းသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ မင်းလေးစီးက ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး ချန်း
ဝေယင်းအား တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

မင်းလေး ချန်းဝေယင်းနှင့် လွဲချော်သွားသော်လည်း ဒုတိယ
မင်းလေးမှာမူ မင်းလေး၏ ရင်ဝသို့ တည်မတ်စွာ တိုးဝင်သွားသည်
“သမီး”

မြို့စားကြီးသည် သူပစ်လိုက်သောမင်းလေးက ချန်းဝေယင်း
အားမထိဘဲ မင်းလေးစီးအား ထိသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ သူ့
ထဲတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော တုန်လှုပ်ချောက်ချက်
သည် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မိမိသမီးကို ကိုယ်တိုင်သတ်မိသောအဖြစ်ကို မကြည့်ရ
တော့ဘဲ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်လုံးများအုပ်ကာ နောက်သို့ဆုတ်
သွားသည်။

ထို့နောက် အားအင်ကုန်ခမ်း သွားသလို မတ်တတ်
မရပ်နိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားလေတော့၏။

အခန်း (၃၃)

သူရဲကောင်းတစ်ဦး

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ခြင်းမက တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။

မြို့စားကြီးက အသိကင်းမဲ့သော လူတစ်ယောက်ပမာ မြေ
ပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။

“ရယ်ရယ်”

မင်းလေး၏အားနည်းသောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအသံကို ကြားမိလိုက်သည်နှင့် မြို့စားကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံးသည် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

မယုံကြည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့် မင်းလေး၏အား ကြည့်
လိုက်သည်။

၉ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မင်းလေစီးက ခူးထောက်လိုက်သည်။

“ရယ်ရယ် စိတ်ကိုထိန်းပါ။ သမီး မသေပါဘူး”

ယခုမှ မင်းလေစီး၏ညာလက်မောင်းမှာ ဒဏ်ရာရရှိသွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မျက်ရည်များ ဝဲလျက် ...

“သမီးလေး ...ရယ်ရယ်ကို စိတ်ဆိုးသလားဟင်”

မင်းလေစီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သမီးကသာ ရယ်ရယ်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မိတာပါ”

မြို့စားကြီးက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ...

“ကိုယ့်သမီး အခုလို သေဘေးနဲ့ ကြုံတွေ့ရတော့မှ ရယ်ရယ်ဟာ ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်”

မင်းလေစီးက လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖခင်၏ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကို ယုယံစွာ သုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူစန်းလျှံက အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး မင်းလေစီး၏ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးသည်။

မြို့စားကြီးက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“လူလူချင်း ဘာကြောင့် အခုလို သတ်ဖြတ်နေကြရတာလဲ”

ကေရှင်သားတော်ကိုက်မိစင်ခြင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်) ၉

ကိုယ်သတ်လိုက်တဲ့လူနဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေ ဘယ်လိုပူဆွေးခံစားနေကြရမလဲဆိုတာ အခုမှပဲ ရယ်ရယ်ကိုယ်တိုင် နားလည်လာမိတော့တယ်”

မင်းလေစီးက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ ရယ်ရယ်ကို စိတ်ဒုက္ခအများကြီး ပေးမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ရယ်ရယ်”

မင်းလေစီးက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးက သမီးဖြစ်သူအား ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ရယ်ရယ်ကသာ လက်လွန်ပြီး ကိုယ့်သမီးကိုယ် သတ်မိ”

မြို့စားကြီးသည် ပြောရင်းပြောရင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှဲစွာ စားလာမိပြီး စကားကို မဆက်နိုင်တော့ပါ။

မင်းလေစီးသည် ငိုကြွေးမိလေ၏။

“ဒါတွေအားလုံးဟာ သမီးရဲ့အပြစ်ပါ”

သူမက မြို့စားကြီးရင်ခွင်ထဲသို့ ကလေးတစ်ယောက်လို ကွယ်လိုက်သည်။

မြို့စားကြီးက ...

၈၂ ㊦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“သမီးရဲ့ မားမား မရှိတဲ့ နောက်မှာ ငါတို့သားအဖဟာ ကိုယ့် ရပ်ရွာကို ပြန်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ရာထူးနဲ့အာဏာကို မက်မောပြီး အခုလို ဝင်္ဂလည်လာတာပါ သမီးရယ်”

မင်းလေစီးက ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“အခုကော”

မြို့စားကြီးက မင်းလေစီး၏ဖြူဖွေးအားနည်းနေသော မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အခုတော့ သမီးစိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိကပါပဲ၊ သမီးက လွဲလို့ ဘာရာထူးစည်စိမ်းကိုမှ မလိုချင်တော့ပါဘူး”

မင်းလေစီး၏မျက်နှာသည် ပြုံးရောင်သမ်းလာပြီး ...

“တကယ်ပြောနေတာလား ရယ်ရယ်”

မြို့စားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

“တကယ်ပါ သမီးရယ်”

သားအဖနှစ်ယောက် ထရပ်လိုက်ကြသည်။

မင်းလေစီးက ချန်းဝေယင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ချန်းဝေယင်း၏ရင်ထဲတွင် လှိုက်လှဲစွာ ခံစားနေရသည်။ လုစန်းလျှံကလည်း ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

ငမကုန်သားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်ဆုံ) ၈၃

အတန်ကြာတော့မှ ချန်းဝေယင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ခင်းလေစီးအား ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“သခင်မလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပါတယ်၊ သခင်မလေးရဲ့ ကျေးဇူးကို တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဆိုတာ ပြောပါရစေ”

သူ၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်းတိမ်ဝင်သွားသည်။

မင်းလေစီး၏ရင်ထဲတွင် ကျဉ်ခနဲခံစားလိုက်ရလေ၏။

နွေးထွေးသော ခံစားမှုတစ်ခုသည် ရင်ထဲ၌ အလိုလို ခံစားလာမိသည်။

သူမက ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်ပြုလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

ချန်းဝေယင်းက နှုတ်ဆက်ကာ နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

“ခဏရပ်ပါ”

မြို့စားကြီးက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ချန်းဝေယင်းနှင့် လုစန်းလျှံတို့က ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

မင်းလေစီးက မြို့စားကြီး၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

မြို့စားကြီးက ...

“သူတို့ ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို မီးရှို့လိမ့်မယ်”

မြို့စားကြီးသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် မင်းလေစီးနှင့် အတူ ထိုနေရာမှ လှမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ချန်းဝေယင်းနှင့် လုစန်းလျှံတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး တိုင်ပင်မထားဘဲ ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။

လရောင်သည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း လူသူကင်းရှင်းနေ၏။

ရုတ်တရက် မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ယှဉ်၍ အစွမ်းကုန် ပြေးလွှားနေ၏။

မြင်းများပေါ်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လူငယ်တစ်

ယောက်တို့ ပါလာကြသည်။

သူတို့သည် အဘယ်မျှ အရေးကြီးသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့

အချိန်မတော် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ မောင်းနှင်နေကြပါသနည်း။

ထိုမြင်းနှစ်ကောင်သည် လမ်းချိုးသို့ ကွေ့ပတ်လိုက်သော

အခါ သူတို့ရှေ့ မြားနှစ်ပစ်ခန့်အကွာတွင် မြင်းတစ်ကောင်က သူတို့

သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထိုမြင်းပေါ်မှလူသည် မည်သည့်အရေးကြောင့် ယခုကဲ့သို့

၁၈၆ ㊦ စာကူချီလ်ဒေလင်းအောင်

အစွမ်းကုန် မောင်းနှင်နေပါသနည်း။

“သုည”

နောက်မှလိုက်လာနေသော မိန်းကလေးက ဤသို့အော်
လိုက်လေ၏။

သူမနှင့်မြင်းချင်းယှဉ်၍ မောင်းနေသော လူငယ်က သူမ
အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မန်ချူးထောက်လှမ်းရေးမှူး သုည ဟုတ်လား လုစန်းလျှံ”
လုစန်းလျှံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာပါတယ် ချန်းဝေယင်း”

ချန်းဝေယင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဒီလူက ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေရ
တာလဲ”

“ငါတို့သိထားတဲ့ကိစ္စ သူလည်းသိသွားပြီနဲ့ တူတယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကိုတားထားမှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ...ဒါအရေးကြီးတယ်”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှေ့မှရောက်နေသော
သုညထံသို့ မောင်းနှင်သွားသည်။

ရှေ့မှလူက အသံကြား၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်

ကေရုင်သာဖော်ကျီကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်ဒိမ်း) ㊦ ၁၈၇

သည်။

ထို့နောက် ...

မြင်းကို အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။

လုစန်းလျှံနှင့်ချန်းဝေယင်းတို့က ထိုလူ၏အနီး ရောက်ရှိ
သွားသောအခါ ထိုလူက မြင်းကို နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

လုစန်းလျှံက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“မန်ချူးနောက်လိုက်ခွေး သေဖို့သာပြင်တော့”

သူမက ပြောရင်း ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။

“ရပ်လိုက်”

သုညက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ဟန့်တားလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကိုသတ်ရင် မင်းသားလေး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်
တယ်”

ထိုစကားကြောင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန့်ပြင်နေသော လုစန်းလျှံ
နှင့် ချန်းဝေယင်းတို့က တို့ခနဲရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

သုညက အိတ်ထဲမှ လက်ဝါးခန့်အရွယ်ရှိသော ကြေးပြား
တစ်ပြားကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါကိုကြည့်စမ်း တာလဲ”

လုစန်းလျှံနှင့်ချန်းဝေယင်းတို့က တစ်ယောက်ချက်နှာတစ်

၁၀၈ **၉** စာကူသိုလ်နေလင်းအောင်

ယောက် ကြည့်မိလေသည်။

အံ့လည်း အံ့ဩသွားသည်။

ထိုကြေးပြားမှာ ပန်းနီနီအဖွဲ့၏တတိယအဆင့်ရှိသော အဖွဲ့

ဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် သက်သေခံကြေးပြားဖြစ်သည်။

ချန်းဝေယင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒီကြေးပြား မင်း ဘယ်ကရလာတာလဲ”

သုညက ရယ်မောလေ၏။

“မင်း ...ကြေးပြားကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ပါ

ဦး”

ချန်းဝေယင်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ကြေးပြားကို ယူ

ကြည့်သည်။

ဒီကြေးပြားကို သာမန်အရပ်သူ၊ အရပ်သားများလက်ထဲ

တွင် တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

တော်လှန်ရေးအမှတ်အသား ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကြေးပြားများကို ပန်းနီနီဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်

သာ တိုက်ရိုက်ကိုင်တွယ်ပါသည်။

ဤကြေးပြားသည် အဘယ်ကြောင့် ဤလူ၏လက်ထဲ

ရောက်နေပါသနည်း။

“ငါ့ကို သံသယမရှိပါနဲ့၊ ငါ့မှာ သတင်းပို့စရာ အရေးတကြီး ရှိနေပါတယ်၊ မင်း မကျေနပ်ရင်လည်း နောက်တော့ ရှင်းကြတာပေါ့၊ ငါ့ကို ပန်းနီနီခေါင်းဆောင်ကိုယ်တိုင် ပေးထားတာကိုတော့ သံသယ မရှိပါနဲ့။”

လူစန်းလျှံနှင့်ချန်းဝေယင်းတို့က ဒုတိယအကြိမ် အံ့ဩသွား ကြပြန်လေတော့သည်။

သုညက ဆက်ပြောသည်။

“ကဲ ...ငါအချိန်မရှိဘူး။ ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို မီးရှို့တော့မလို့ ဒီသတင်းကို ငါ့ခေါင်းဆောင်ဆီ အမြန်ဆုံးရောက်အောင်သွားပို့ရလိမ့် မယ်”

သူက စကားဆုံးသွားသည်နှင့် မြင်းကို နောက်သို့ဆွဲလှည့် လိုက်ပြီး အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့ သည်။

လူစန်းလျှံနှင့်ချန်းဝေယင်းတို့က စကားမပြောကြတော့

သုည (ခေါ်) သုညတစ်ဆိုသူသည် ပန်းနီနီအဖွဲ့မှ မန်ချူး ဆောက်လှန်ရေးတပ်သို့ သတင်းယူရန် စေလွှတ်ထားသော သူရဲ ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို နားလည်သွားကြသောကြောင့်ပင်

ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ...

သူတို့သည် မြင်းကိုမောင်းနှင်၍ သုညနောက်သို့ လိုက်
သွားကြလေ၏။

အခန်း (၃၄)

မောင်မင်းလက်လျှော့နေလေတော့

ပန်းနီနီခေါင်းဆောင် ချန်ကျားလူသည် သုညနှင့်လုစန်းလှုံ။
ချွန်းဝေယင်းတို့၏သတင်းကို ကြားသိလိုက်ရသောကြောင့် အစီအစဉ်
ကို အမြန်ဆုံး ပြောင်းလဲလိုက်ရလေသည်။

“ကဲ ...အားလုံး နားထောင်ကြပါ”

သူ၏အသံကြားလိုက်သည်နှင့် လှုပ်ရှားရန် အသင့်ပြင်နေ
ကြသော တာဝန်ရှိသူများသည် ချက်ချင်း ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တန့်သွား
ကြ၏။

ချန်ကျားလူပြောလာမည့်စကားကို နားစွင့်နေကြ၏။

ချန်ကျားလူက ...

“အခြေအနေဟာ အလွန်အရေးကြီးနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့်

ပြီးခဲ့တဲ့အစီအစဉ်အားလုံး ပယ်ဖျက်ပြီးတာဝန်အသစ်ကိုလက်ခံကြပါ”

သူက ခုန်တုန်ဂိုဏ်းချုပ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လှယန်းမြို့ကို ချီတက်ပါ။ ပြီးတော့ မြို့တော်ကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ပါ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်တို့က လှယန်းကိုရောက်တာနဲ့ မန်ချူးတပ်တွေက ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ တာဝန်ဟာ လှယန်းမြို့ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ မန်ချူးတို့နဲ့လည်း တိုက်ခိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ အမြန်ဆုံး ဆုတ်ခွာလာကြပါ”

သူက ဆက်၍ ...

“ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာတာနဲ့ အုတ်ဂူဘက်ကိုလာမယ်လမ်းအားလုံးကို တပ်ဖြန့်ထားပြီး စောင့်ကြပ်ရမယ်။ ငါတို့ အချက်ပြတော့မှပဲ ပြန်ဆုတ်ခွာလာကြပါ”

ခုန်တုန်ဂိုဏ်းချုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ချန်ကျားလူက ...

“အခုပဲ ချက်ချင်းသွားပါ။ အမြန်ဆုံးရောက်အောင်သွား”

ခုန်တုန်ဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ဟုတ်ကဲ့”

သူသည် သူ၏အဖွဲ့ကို လက်တစ်ဖက်ဝှေ့ယမ်း၍ အချက်ပြလိုက်ပြီး စခန်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ချန်ကျားလူက ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ တာဝန်ကတော့ အုတ်ဂူရဲ့ လျှို့ဝှက် ဝင်ပေါက်ကနေ မင်းသားလေးရဲ့ ယာယီမြေအောက် နန်းတော်ကနေ ကယ်ဆုတ်လိုက်ပါ”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့”

ချန်ကျားလူက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အုတ်ဂူရဲ့ လျှို့ဝှက်ပေါက်ကို ရွှေအဆင်းနဲ့ ငွေတမန်၊ နှင်း

ပြီးတော့ မိုးပျံလင်းနို့ ကျွမ်းကျားလူက လမ်းပြပါလိမ့်မယ်”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်အတိုင်းပါ”

သူသည် သူ၏အဖွဲ့နှင့်အတူ ချက်ချင်းပင် ထွက်ခွာသွား

ချန်ကျားလူက ကျန်ရှိသောအဖွဲ့များကို အသီးသီးတာဝန်ပေးပြီးနောက် အားလုံးအသင့်ပြင်ပြီး အနေအထားရှိနေ၏။

“အားလုံး အသင့်ပြင်တဲ့အနေအထားရှိပြီဆိုရင် မင်းသားလေး ရောက်လာတာနဲ့ ထိုက်ဟန်စန်းတောင်စခန်းသွားရာလမ်းတစ်လျှောက်လုံး အခက်အခဲမရှိအောင် လမ်းရှင်းထားရမယ်”

ချန်ကျားလူသည် ယင်းသို့ တာဝန်အသီးသီး ခွဲဝေပေးပြီးနောက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သတင်းများကို စောင့်စားနေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဟလုလုံသည် သန်းခေါင်ယံအချိန် ရောက်ရှိလာသည်နှင့် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ဗုံသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ချီတက်”

ဟလုလုံက ယင်းသို့ အမိန့်ပေးပြီး မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ကျွမ်းကျားစံအိမ်သို့ လျင်မြန်စွာ ချီတက်သွားကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ထိုနေရာတွင် ကြိုတင်အစောင့်ချထားသော ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က လာရောက်သတင်းပို့သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ...အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိပါတယ်”

ဟလုလုံက ...

“ရန်သူကို တစ်ယောက်မှမတွေ့ဘူးလား”

၁၃၆ ㊟ စက္ကသိုလ်ဒေးလင်းအောင်

ထောက်လှမ်းရေးမှူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မတွေ့ရပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်”

ဗိုလ်ချုပ်ဟုလုံက ...

“မီးရှို့ဖို့ အားလုံးပြင်ပြီးပြီလား”

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

“ကောင်းပြီ ... မီးရှို့ဖို့ အသင့်ပြင်တော့”

အစောင့်တပ်သားများက မီးရှို့ရန် အသင့်ပြင်လိုက်ကြသေး

သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား

လိုက်ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဟုလုံ၏အဖွဲ့သားများဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဟုလုံက ဆီးရှုံမေးလိုက်သည်။

“ဘာသတင်းထူးလို့လဲ”

အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က ...

“တော်လှန်ရေးတပ်တွေက လုယန်းမြို့ကို ဝိုင်းရံထားလို့”

ပါပြီ”

ဗိုလ်ချုပ်ဟုလုံက ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထို့နောက် ...

စက္ကသိုလ်ဒေးလင်းအောင် (ဒု-ဇာတ်ခန်း) ㊟ ၁၃၇

သူက မီးရှို့ရန်အဖွဲ့ကိုသာ ချန်ထားပြီး လုယန်းမြို့တော်

ရောက်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်သွားလေ၏။

ထောက်လှမ်းရေးမှူးအဖွဲ့သား (၁၀) ယောက်တို့သည်

မီးတုတ်များကို မီးညှိထားပြီးဖြစ်သည်။

ထောက်လှမ်းရေးမှူးက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ပစ်”

အဖွဲ့သားအားလုံးတို့သည် အမိန့်ရသည်နှင့် မီးတုတ်များကို

ချွမ်းကျားစံအိမ်သို့ပစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ...

သူတို့ကား ပစ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချိန်မီရောက်လာကြသော

တော်လှန်ရေးသမားတို့၏ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားချက်ကြောင့်

အတုံးအရုံးလဲကျသွားကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ဦးဆောင်သောအဖွဲ့များ

တို့သည် မိုးပျံလင်းနို့ ကျွမ်းကျားလူနှင့် နှင်းဆီတို့၏လမ်းပြမှုကြောင့်

တော်ရူထံသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

မိုးပျံလင်းနို့နှင့် နှင်းဆီတို့သားအဖတို့သည် ခွန်လွန်

ဆီးချုပ်ဦးဆောင်သော တော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့တို့အား လမ်းပြ၍

၁၃၈ **၉** တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အုတ်ဂူ၏လျှို့ဝှက်ပေါက်မှ မြေအောက်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် အိမ်ရှေ့စံမင်းသားနှင့် ကျန်ရှိသော လူများကို ကယ်ထုတ်လာကြသည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်သည် အချက်ပြမီးရှူးမီးပန်းတစ်ခုကို ခိုးပေါ်သို့ ထောင်ပစ်လိုက်ရာ တာဝန်အသီးသီးကို ထမ်းဆောင်လှုပ်ရှားနေကြသော ဂိုဏ်းအသီးသီးမှ ဂိုဏ်းချုပ်များတို့သည် ထိုအချက်ပြ မီးပန်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အပျော်ကြီး ပျော်သွားကြသည်။

အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေး လွတ်မြောက်လာသည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားကြသည်။

အဘယ်ကြောင့် သူတို့ စိတ်အေးသွားကြရပါသနည်း။

သူတို့စိတ်ပူနေကြသည်မှာ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်လေး ဆက်လက်အသက်ရှင်သန်ရေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်လေးသည် ဟန်တရုတ်ဧကရာဇ်၊ ဟန်တရုတ်တို့၏ဦးသျှောင်ဖြစ်နေသည့် မဟုတ်ပါလော။

ဟန်တရုတ်တို့၏ဦးသျှောင်ကို မည်သို့မျှ သူတို့ အခြားမခံနိုင်ပါ။

ကေရှင်သားတော်ကိုယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်ဆုံ) **၉** ၁၃၉

တရုတ်ပြည်ကြီးကို မန်ချူးတို့လက်မှ တရုတ်ကို ပြန်လည်ရယူပြီး အိမ်ရှေ့စံကလေးကို တရုတ်ပြည်၏ဦးသျှောင်အဖြစ် ပြန်လည်တင်မြှောက်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် မိမိတာဝန်ယူထားကြရသော နေရာများမှ အသီးသီးလှည့်ပြန်သွားကြသည်။

ထို့နောက် အားလုံးစုပေါင်းပြီး ထိုက်ဟန်စန်းတောင်ရှိရာသို့ မရပ်မနားဘဲ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

မန်ချူးစိုလ်ချုပ်ဟုလုလုံသည် ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရန် လှယန်းမြို့သို့ ပြန်လည်ချီတက်လာကြသည်။

သို့သော် ...

တော်လှန်ရေးတပ်တို့ကို တစ်ယောက်တလေမှ မတွေ့ရဘဲ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက အခက်ကြုံသွားရလေ၏။

မည်သို့ဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အကြံအိုက်သွားသည်။

ထိုအချိန် အထောက်တော်များတို့သည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လာရောက်သတင်းပို့ကြလေသည်။

“စိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ဗျာ တော်လှန်ရေးသမားတွေ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားကို ကယ်ထုတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြပါပြီ။”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ဗျာ ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကို မီးရှို့ဖို့ တာဝန် ကျနေတဲ့ အဖွဲ့အားလုံး ရန်သူ့လက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးသွားကုန်ပါပြီ”

ဗိုလ်ချုပ်ဟုလုလုံတို့က တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည်။

အမှန်တော့ သူသည် အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးနောက်သို့ လိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မိမိအင်အားမှာ အလွန်နည်းနေသဖြင့် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ဟုလုလုံသည် တိုက်ခိုက်ရေး ကျွမ်းကျင်သော ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သော ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် အဆင့်ဆင့်ဉာဏ်က သာပါသည်။

သို့သော် ...

သူ့အကြံဉာဏ်များထက် တော်လှန်ရေးသမားများက နှာတစ်ဖျာသာသွားပါသည်။

အကြံမရသည့်နောက်ဆုံး သူသည် အပြစ်ခံယူရန် နေပြည် တော်သို့ တပ်ခေါက်ပြန်သွားရလေတော့သည်။

အခန်း (၃၅)

နှလုံးသားထပ်တူ

ထိုက်ဟန်စန်းတောင်သည် စခန်းတစ်ခုလုံးသည် ခါတိုင်းနှင့် မတူဘဲ အသက်ဝင်လာသည်။

ယခု ထိုနေရာသို့ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားကိုယ်တိုင် တော်လှန် ရေးဌာနချုပ်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးသည် ယခုကဲ့သို့ လွတ်မြောက်လာ သဖြင့် ပါဝင်လှုပ်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့ကို ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲတစ်ခု တည်ခင်းကျွေးမွေးသည်။

အားလုံး ... အားလုံးသောလူများသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာများဖြင့် အားရပါးရ ဓားသောက်ကြသည်။

အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးက သူ့ ကျွမ်းကျားစံအိမ် မြေ
အောက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာရပုံကို အတိုချုံး ပြောပြပြီးနောက် ...

“ဒီ ကျွမ်းကျားစံအိမ်ရဲ့ မြေအောက်ခန်းဟာ စံအိမ်ရဲ့ပိုင်ရှင်
ကျွမ်းလောက်တက ကြိုတင်တည်ဆောက်ထားတဲ့ ယာယီစခန်းတစ်
ခု ဖြစ်ပါတယ်”

သူက ကျွမ်းလောက်တအား အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပြီး
နောက် ဆက်၍ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“အမှန်တော့ ကျွမ်းလောက်တဟာ ဖခမည်းတော်ရဲ့ လူယံ
တော် အတွင်းဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ဖခမည်းတော်ဟာ အခြေအနေ
မကောင်းမှန်းသိလိုက်တာနဲ့ ကျွမ်းလောက်တကို ကျွမ်းကျားစံအိမ်
မှာ နဂိုရှိတဲ့ မြေအောက်ခန်းကို ချဲ့ထွင်တည်ဆောက်ဖို့ တာဝန်ပေး
လိုက်တယ်။ မန်ချူးတပ်က ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတာနဲ့ ဖခမည်း
တော်ဟာ ကျုပ်ကို ကျွမ်းကျားစံအိမ်ကိုပို့လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်”

ယခုမှ အားလုံးသောလူများသည် ကျွမ်းကျားစံအိမ်၏လျှို့
ဝှက်ချက်ကို သိရှိနားလည်လာကြသည်။

ထိုအခါ ရသေ့တစ်ပါးက ကျွမ်းလောက်တ၏ပခုံးကို ပုတ်
လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် တောင်းပန်ရဦးမယ်ဗျ”

ကျွမ်းလောက်တက ...

“ဘာကို တောင်းပန်မလို့လဲ”

ရသေ့ကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

“တစ်ချိန်တုန်းက ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ခဲ့
တယ် မဟုတ်လား”

ကျွမ်းလောက်တက သတိရလာလေသည်။

“မှတ်မိပြီ ... ခင်ဗျားက ဟိုင်နန်ကျွန်းက ရသေ့ကြီးမဟုတ်
လား”

ရသေ့ကြီးက ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က မကျေနပ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့ ထပ်မံယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ရောက်
လာတာ၊ ခင်ဗျားကိုမတွေ့ဘဲ ခင်ဗျားရဲ့ ခေါင်းကိုသာ တွေ့ခဲ့တယ်”

ကျွမ်းလောက်တက နားလည်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ် ဟန်ပြုထားတဲ့ ခေါင်းကို အဝေးရောက်လက်ဝါးနဲ့
ခိုက်သွားတာ ခင်ဗျားကိုး”

ရသေ့ကြီးက ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားအကြောင်းမသိလို့ အခုလို လုပ်မိ

တာ တောင်းပန်မလိုပါ”

ကျွမ်းလောက်တက ...

“ဒါတွေက အသေးအမွှားတွေပါ ... ထားလိုက်ပါတော့”

ထိုအချိန် ပန်းနီနီအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ချန်ကျားလူ၏အသံ ထွက်လာလေသည်။

“လေးစားအပ်သော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့ခင်ဗျား ... အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုတာ ဆွေးနွေးကြရအောင်၊ အားလုံး ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ”

အားလုံးသောလူများသည် ‘ခန်းမကြီးထဲသို့ စုရုံးရောက်ရှိ သွားကြလေတော့သည်။ သူတို့ဆွေးနွေးကြပေတော့မည်။

နံနက် ...လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံး လူသွားလူလာ ကင်းရှင်းနေ ၏။

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လှယန်းမြို့တော် ရှိရာသို့ ဦးတည်သွားနေသည်။

မြင်းပေါ်မှလူများသည် လှစန်းလျှံနှင့် ချန်းဝေယင်းတို့ ဖြစ် ကြလေ၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် လှယန်းမြို့တော်၏မြို့ရိုးကို ကောင်း စွာမြင်တွေ့နိုင်ခဲ့သည်။

လှစန်းလျှံက မြင်းကို ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ချန်းဝေယင်းကလည်း ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားမပြောကြဘဲ တစ်ယောက် မျက်နှာကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

တစ်ခဏကြာတော့မှ ...

“နင် သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

လှစန်းလျှံက မေးလိုက်သည်။

ချန်းဝေယင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

လှစန်းလျှံက သက်မြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“သေသေချာချာ စဉ်းစားနော်၊ တိုင်းပြည်အခြေအနေဟာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာတော့မယ်၊ သူက နင့်ကိုချစ်နိုင်သေး လားဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်”

ချန်းဝေယင်းက ...

“ငါ နားလည်ပါတယ်၊ သူက ငါ့အပေါ်မှာ ငေးညူးဇူးအများ

၂၀၆ ㊦ စာကူချုပ်လေးအောင်

ကြီးရှိခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကျေးဇူးကို သွားမရှင်းရရင် ငါ ဒီတစ်သက်
မှာ စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူး”

လူစန်းလျှံက ...

“မင်းလာမယ်ဆိုတာ သူသိပြီးပြီလား”

ချန်းဝေယင်းက ...

“သိပြီးပါပြီ ... သူညီတစ်က အဆက်အသွယ်လုပ်ပေးနေလို့

ပါ”

လူစန်းလျှံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူညီတစ်က သူလျှံကောင်းတစ်ယောက်မကဘဲ အောင်
သွယ်ကောင်းတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေပါလား”

ချန်းဝေယင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြုအရိုအသေ
ပေးလိုက်သည်။

“ငါ့အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ အရင်ပြန်နှင့်ပါ ငါကတော့
မင်းလေစီးကို ရအောင်ခေါ်ပြီး ပြန်လာပါ့မယ်”

လူစန်းလျှံက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီလေ ... နင်တို့ အောင်မြင်ပါစေလို့ ငါ ဆု
တောင်းခဲ့ပါတယ်”

သူမသည် ပြောပြီး မြင်းကိုနောက်သို့လှည့်၍ မောင်းနှင်

ဧကရာဇ်အားတော်ကိုကယ်တင်ခြင်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ㊦ ၂၀၇

ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ချန်းဝေယင်းသည် လူစန်းလျှံပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ

ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ...

မြင်းကို ဆက်လက်မောင်းနှင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

“ရပ်လိုက်”

အသံတစ်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့
သည်။ ချန်းဝေယင်းသည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား
၏။

သို့သော် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအသံကို သူ ကောင်းစွာ ကျက်
မှတ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုအသံကို နောက်ဘဝရောက်သည်အထိ မှတ်မိနေမည်

သာ ဖြစ်

မင်းလေစီး၏အသံဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော့။ သူက အသံ

လာရာသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏နောက်မှ မိန်း

၂၀၈ ㊦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကလေးတစ်ယောက် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်၍ ဖြည်းလေးစွာ လှမ်းထွက်လာနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းလေစီး”

ချန်းဝေယင်းက ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး မင်းလေစီးထံသို့ ပြေးသွားလေ၏။

နေလုံးကြီးသည် စတင်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကမ္ဘာမြေတစ်ခုလုံးမှာ နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်များဖြင့် အရာရာကို အလှဆင်၍နေ၏။

ချန်းဝေယင်းနှင့် မင်းလေစီးတို့၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် လည်း နေရောင်ခြည်ကဲ့သို့ ထွေးထွေးနွေးနွေး ရှိလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်းရလေတော့သည်။

သူတို့သည် မန်ချူးနှင့် ဟန်တရတ်များဖြစ်ကြသော်လည်း သူတို့၏နှလုံးသားမှာမူ မန်ချူး၊ ဟန်တရတ်ဟူ၍ ကွဲပြားမနေတော့ချေ။

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

